

SĂ ATINGI INFINITUL
SALLY GOLDENBAUM

PROLOG

Scândiurile parchetului se aliniau perfect într-o succesiune de nezdruncinat; o nuanță închisă, apoi una deschisă și tot așa.

Lustruită fără cusur, oglinda parchetului reflecta unduirea domoală a rasei negre ce se îndrepta domol către biroul Maicii Superioare. Doar păcănitul ritmic al singurei perechi de pantofi negri și ticăitul bătrânului ceas uriaș din vorbitorul mănăstirii tulburau liniștea dimineții.

Laurie O'Neill tuși discret., „Uite, se gândi ea, cel puțin știi că sunt încă vie”.

Scame mici de praf dansau în fâșii oblice de lumină filtrate de ușa de la intrare și Laurie se trezi urmărind hipnotizată aceste volute. Se înfioră.

Totul era atât de tăcut.O tăcere nepământească.Răsufală adânc și își potoli cu mâna apăsată pe piept bătăile inimii.Dar nu reuși mult timp să se calmeze.

Întreaga ei ființă se împotriva liniștii desăvârșite din mănăstire.O împrejmuia în falduri tăcute,fără să o atingă sau să o cuprindă în întregime.De ce? Ceva nu era în regulă.Se străduise din greu; încercase totul.Și totuși se simțea invadată de un imens gol interior,în ciuda oricărei încercări sau explicații posibile.Era mereu prezent,chiar în mijlocul ființei ei,ca o imensă sferă de vid care cerea dureros să fie umplută.

Ajungând la capătul holului,Laurie se opri și ascultă.Abia auzit,de departe ajunsese la ea începutul unui psalm.Era utrenia.Surorile se adunau toate în capela cu boltă înaltă pentru meditație și rugăciunea de dimineață.Ascultând atentă sunetele frumoase și pure,Laurie privea pierdută holul larg din față, zăbovind asupra ușii,bogat ornamentate,de la intrare.

În acea clipă se simți brusc azvârlită cu cinci ani în urmă,în dimineața aceea răcoroasă de septembrie,când,împreună cu cea mai bună prietenă din liceu,Ellen Farrel,trecuse prin aceeași imensă ușă dublă,cu inima zvâcnind,cu mâini tremurătoare și ultima țigară fumată până la filtru cu gesturi studiate și apoi aruncată în boscheții ce străjuiau intrarea.

Trebuie să fie cam cinci ani de când,cu capul sfidător înălțat și cu ochii luminați de visele tinereții,și-au început noviciatul la „*Surorile îndurării Divine*”.

Ellen rezistase exact șase săptămâni.Era clovnul clasei.Ea le făcea să râdă în încordarea primelor zile,când regulamentul era explicat cu grijă într-o manieră clară și netedă asemenea scândurilor din parchet,iar tăcerea se drapa în jurul lor în falduri sufocante.

Ellen le tachina pe toate,în felul ei deschis și irreverentios.Rezistase atâta timp cât regulile impuse și regimul fuseseră suportabile.Apoi plecase.Era într-o dimineață,devreme,exact ca acum.Îi ceruse să nu spună la nimeni și Laurie încă își mai amintea teama ascuțită ce-i străpungea sufletul în ziua aceea când văzuse locul gol al lui Ellen.Era gol și la vecernie.Și Laurie știe că Ellen plecase.

Plânsese sub plapumă multe nopți la rând.Într-un târziu,se simțise chiar în stare să-și continue drumul.În fond,spuneau maicile,ea nu venise în mănăstire pentru Ellen.Totul o să fie bine.Ellen nu era pur și simplu croită pe tiparul unei astfel de vieți,dar ea,Laurie O'Neill avea cu adevărat chemare.Ochii cenușii ai lui Laurie se întunecară de durere.Nu,nici ea nu avea chemare.Iar acum momentele liniștite ale vieții de aici se apropiau de sfârșit.

Era timpul să plece.Îndreptându-și umerii,Laurie dădu colțul și intră în biroul Maicii Superioare ca să semneze actele ce o dezlegau de legământul temporar.

Maica Joan-Mary o îmbrățișă cu blândețe și îi ură numai bine. Dar era o rușine, adăugă ea blând apropiindu-se de ușă; Laurie părea fericită ca soră aspirantă, iar ele văzuseră în ea o mireasă atât de frumoasă a Sfintei Biserici.

-Da, o adevărată rușine, soră Lauretta Ann, șopti, strecurându-se pe ușă și lăsând-o pe Laurie să-și ștergă lacrimile și să-și schimbe hainele pentru orice o va aștepta afară. *Ei bine*, se gândi Laurie cu îndărătnicie, pe când își dădea jos rasa neagră și grea și își scotea voalul de pe cap, *poate că era o rușine, dar așa i se părea corect*. Indiferent ce credea familia ei, pe care o pusese în temă cu ocazia ultimei zile de vizită, indiferent ce spuneau celelalte maici, indiferent cât de speriată era, undeva, în sufletul ei simțea mulțumirea profundă de a ști că ea, Laurie O'Neill, avea dreptate.

Pentru moment era o mică consolare. Panica îi flutura în suflet același sentiment apăsător care o ținuse trează în ultimele săptămâni, făcând-o să se întrebe cu îngrijorare ce o aștepta de acum înainte. Cum va da piept cu lumea pe care o lăsase în urmă? Cum se va descurca?

Perspectiva oricărui lucru cât de simplu, ca de pildă să mănânce singură într-un restaurant, să-și cumpere singură propriile ei haine, să întâlnească oameni, mai ales bărbați, îi îngheța sângele în vene și-i făcea inima să bubuie dureros în piept. Degetele i se încurcau în copcile bluzei. Timp de o secundă îi veni să plângă și să capituleze. „*Nu pot s-o fac*” se gândi ea, „*nu sunt destul de curajoasă!*” Mai bine să rămână și să nu mai iasă afară niciodată. Gândindu-se însă la...bărbați, se decise. O vor plăcea!

Dar cum va reacționa ea față de ei? Probabil nu ca la optsprezece ani, când era timidă și supusă poruncilor părintești. Și totuși...și totuși se crease o prăpastie- rezultatul celor cinci ani de mănăstire, părănd acum imposibil de trecut. Se maturizase, dar sigur nu câștigase experiență în privința bărbaților.

Ce știa ea despre întâlniri? Sărutări? Mângâiere? Iubire?

Se frecă repede la ochi, înghiți în sec și își înălță bărbia.

Nu avea intenția să fie înfrântă tocmai acum! Rupse învelitoarea pachetului trimis prin poștă de Ellen și abia atunci valurile de teamă începură să se retragă, făcând loc entuziasmului pentru ceea ce o aștepta afară.

În mai puțin de o zi, va fi cu Ellen și-și va aminti rareori de ceea ce lăsase aici.

Ellen îi scrisese să nu se îngrijoreze, pentru că o să se ocupe ea de tot și

într-adevăr avusese grijă: de la rochia de jerse maro până la poșetă; în plus, o mașină, *Mercury*, ultimul tip, pe care i-o închiriasse pentru drumul până la Washington. Laurie zâmbi răutăcios; Ellen era poate puțin exagerată, dar, cu siguranță, era cea mai bună prietenă pe care a avut-o vreodată.

Trebuie să vii întâi acasă, insistase tatăl ei când îi vorbise despre planurile ei de viitor. Dar asta era un lucru pe care Laurie O'Neill știa că nu îl va face. Nu încă. Dacă recădea iar în îmbrățișarea protectoare a familiei, înainte de a sta ferm pe propriile-i picioare, nu ar mai fi reușit niciodată să fie independentă.

Cu înnoită hotărâre, Laurie își trase peste cap rochia și privi rapid în oglinda geamului din față. Un fior ascuțit îi cutreieră trupul din cap până în picioare. Atât de mult din ea lăsat vederii? Picioarele, brațele în întregime și destul din decolteu. Se simțea goală.

Înșfăcând un pulover cu mânecă lungă, pe care Ellen, mloasa, i-l pusese pentru orice eventualitate în pachet, îndrăzni să se privească a doua oară în geamul vitrinei. Oare cum o vor vedea ceilalți? Era drăguță? O vor plăcea cei de afară? Încercă un zâmbet, trecându-și cu nervozitate degetele prin părul arămiu, tuns scurt. Va întâlni și bărbați? Și dacă da, ce le va spune?

Laurie O'Neill se dojeni cu voce tare: „*Laurie, tu pui căruța înaintea calului; înhamă-l mai bine invers! Termină cu melodrama, și la drum!*”

Încălțând o pereche de pantofi bej, fără toc, își netezi rochia și deschise cu zgomot etuiul. Ellen se gândise la toate: ruj de buze, fard de obraz, un portofel, în care să-și îndese banii trimiși de părinții ei, o hartă mică, cu care să poată ajunge la locuința lui Ellen, din Washington D.C., o sticlă mică, plată, din cea de care ți se dă în avion, pe care mâna grijulie a lui Ellen scrisese „*de uz medicinal*”, și o batistă minusculă. Ellen pusese un bilet printre haine și Laurie desluși: „*Șterge-ți lacrimile în batistuța de culo și lasă-le în Pennsylvania. Soarele strălucește sus pe cer, Dumnezeu tot acolo la el în cer stă, dar eu sunt aici, în Washington, așteptându-te. Lumea e O.K. și te așteaptă, Laurie O'Neill*”.

„*Lumea te așteaptă... Și eu sunt gata pentru lume, cel puțin așa sper...*”, murmură Laurie încet. Cu o privire lungă, de rămas-bun, își fixă în memorie locul care-i ținuse loc de cămin timp de cinci ani, apoi pași tăcută afară, în dimineața gălăgioasă de februarie și-și începu lunga călătorie spre Washington D.C., îndreptându-se spre o veche prietenă și spre o nouă slujbă. Iar ceea ce îi stătea înainte era o viață nou-nouță.

CAPITOLUL 1

Laurie își îndepărtă cărlionții umezi de pe frunte și încercă să-și adune puterile în trupul istovit. Lăsând să-i cadă din mână geamantanul maro-gălbui, se opri în fața apartamentului lui Ellen, privind ca prin ceață ceasul de la mână; arăta ora trei și douăzeci, dimineața. Nici măcar nu avusese prezența de spirit să o sune pe Ellen, din drum. Nu o avusese nici când se trezise că s-au stricat frânele, nici când

o luase pe un drum greșit și nici când trăsesese la marginea drumului, ca să-și ștergă lacrimile. Probabil că Ellen nu o mai așteptase, gândindu-se că va veni abia a doua zi. Ellen o fi crezut... Dar Laurie nu mai fu capabilă să-și continue gândul. Ciocăni slab în ușă. Lumina blândă, neclară de pe coridor, o învăluia în umbre misterioase și bătu iar, mutându-se de pe un picior pe altul. Trăise o eternitate într-o singură zi și se simțea pregătită să îi pună capăt.

Tulburând liniștea nopții, bătu mai tare în ușă și sunetul reverberă în pereții subțiri ca hârtia. Din spatele ușii închise se auzi un târșâit slab, apoi încuietoria clăntăni sec și ușa fu dată de perete. Laurie deschise gura, dar nu rosti nici un cuvânt. Drept în față, la distanță de câțiva centimetri, între pieptul lui gol și făptura ei tremurătoare, incredibil de frumos și arătând cam adormit, stătea un bărbat care se căznea alene să-și tragă fermoarul de la blugii mai mult decât uzați.

Dacă i-ar fi venit vreodată ideea să leșine acum ar fi fost momentul. Cât de simplu... să se aplece asupra ei și să... se trezească cu Ellen alături, în locul acestui bărbat incredibil de chipeș și pe jumătate dezbrăcat. Haide-ți genunchi, fă-ceți-vă datoria!

Dar nu se întâmplă nimic. Sigur că nu ripostă o voce interioară-cum poți să leșini, când ești atât de ocupată să te holbezi la pieptul lui? Bine, dar nu era nimic care să îl acopere!

Și acest piept amețitor, puternic, presărat cu păr negru, cu pielea netedă și lucioasă era chiar în fața ei. Se zărea o împletitură de mușchi: curba sculpturală a unuia se desena în partea de sus a pieptului, ca o coardă dură, plată; apoi altul care cobora dinspre coaste spre ombilic... Ah, peticul acela musculos al pântecelui întrezărit în deschizătura în formă de V a fermoarului. Oh, Dumnezeule, ce făcea ea oare?

Ochii lui Laurie rătăciră o clipă asupra chipului lui și întâlniră o strâmbătură somnoroasă, dar amuzată.

-Hm, asta da privire cercetătoare, don'șoară, târăgăna el cuvintele. Acum e rândul meu, da? își miji ochii și își smuci fermoarul în sus, apoi își încheie pe îndelete nasturele, ridicându-și blugii, cu un gest lejer, pe șoldurile suple. Ochii lui nu se mai dezlipeau de pe fața lui Laurie.

Fiecare fibră din trupul ei părea că luase foc. Minte i se învârtea și dintr-o dată pete mari, cât niște balene, începură să-i înoate în fața ochilor.

„Ei bine”, se gândi ea resemnată, mai bine mai târziu decât niciodată. Și pe când privirea i se agăța de imaginea tot mai estompată a bărbatului din fața ei, genunchii o părăsiră. Străinul o trase spre el în ultima clipă și o ținu strâns, strivind-o de trupul lui.

-Hei, ține-te bine, O.K.? Hei... îi înconjură spatele cu brațul arcuit ca să o susțină.

-Încercam doar să te tachinez! Mai mult latru decât mușc.Se uită în jos,la trupul care îi tremura în brațe și un nod ciudat i se puse în gât.Era atât de drăguță,cu o frumusețe fragilă și bântuită de fantasma,ca a eroinelor din vechile balade pe care le iubea atât.Cedând ispitei,îi ridică ușurel bărbia,apoi îi netezi cu blândețe arcul sprâncenelor.Când vorbi,apăru o notă de duioșie în glasul lui.

-Hei,îmi pare rău,dulceațo! Nu am vrut să te sperii.Nu sunt un obsedat sexual periculos; sunt doar un cântăreț la banjou,pe jumătate treaz și cu un accentuat simț al umorului.Laurie auzi cuvintele de undeva de foarte departe.Parcă plutea sus,în văzduh sau adânc,printre valuri.Încercă să îi răspundă,să îl asigure că se simțea perfect și că nu intenționase să fie așa de stupidă,dar pur și simplu nu își mai găsea vocea.Genele îi fluturară dezvelindu-i ochii imenși,cenușii,plini de jenă și neputință.Privirea ei îi atinse fața ca o aripă de fluture.

Rick Westin simți atingerea acestei priviri și reacționa imediat.Dintr-o zvăcnitură o luă pe Laurie în brațe,lipind-o de pieptul lui.Împinse ușa cu piciorul și pătrunse în cameră.Pentru o clipă,ezită în fața canapelei,dar își clătină capul și,străbătând camera de zi,o,duse în singurul dormitor al casei.

Pătura era azvârlită într-o parte,cearceafurile,mototolite de urma trupului lui.Se aplecă,fără nici o vorbă,așezând-o pe Laurie pe pat,apoi stătu și el pe marginea patului.Trupul stâns în blugii vechi era amețitor de aproape de brațul gol a lui Laurie.Cu ochii închiși,Laurie își încrucișa brațele peste sâni,iar unghiile i se înfipseră în pumnii micuți,încleștați și tremurători.Rick râse.

-Arăți de parcă ești gata să-ți dai duhul.Liniștește-te drăguțo! Ești în siguranță aici,ai cuvântul meu.Dar senzualitatea răgușită din vocea lui punea la îndoială cele spuse.

-Liniștește-te,porunci el din nou,rugându-se ca mâinile ei să se descleșteze.Își purta mâna delicat peste brațele ei,în ceea ce ar fi trebuit să fie un gest de liniștire.Habar n-avea de efectul lui asupra lui Laurie.

-Nu,nu cred că mă pot relaxa astfel,murmură,retrăgându-se spre celălalt capăt al patului.Poate dacă m-ai lăsa singură...sau dacă m-aș scula și aș pleca...sau dacă...

-Atunci te-ai simți mai bine?

-Nu prea cred.Nu pot respira și...îmi bate groaznic inima.

-Știu,o simt.

-Dumnezeule,murmură Laurie,nedorind să i se reamintească de apropierea trupurilor lor.La-să-mă să plec! Cred că acum pot să mă țin pe picioare.

-Sigur?

-Nu,nu sunt sigură de nimic,în afară de faptul că sunt obosită,că mă simt groaznic și că,probabil m-am rătăcit.

-De ce?

-Pentru că nu e posibil ca tu să fi dormit aici,dacă ăsta-i locul unde trebuia să ajung.Ellen ru mi-ar fi făcut așa ceva.N-ar fi putut.M-ar fi prevenit se precipită Laurie.

-Hei! Deci tu ești de mult pierduta prietenă a lui Ellen.Ascultă,a crezut că te-ai răzgândit,fiindcă nu ai mai sunat-o.Așa că mi-a dat voie să rămân aici peste noapte.Știi,vorbi el fără șir,încercând să o liniștească prin timbrul vocii sale calm și ferm,am cules un câine vagabond de pe stradă,duminica trecută,i-am oferit adăpost,iar acum mi-e casa plină de purici.Câinele e la veterinar,iar eu aveam nevoie de un loc unde să rămân peste noapte.Ellen era de gardă,iar tu nu erai aici,așa că totul s-a potrivit de minune...Sau ar fi trebuit să se potrivească.Gata! Se opri din vorbă și o împinse ușurel înapoi pe pernă.Acum știi că nu te-ai rătăcit.Să vedem ce pot să fac în legătură cu oboseala ta și cu „*starea ta groaznică*”.Când îi zâmbi,Laurie simți fiori dansându-i în tot trupul.Până să fie perfect conștientă de trupul lui,se simți tulburată de bustul lui gol.Acum îl privi de parcă l-ar fi văzut pentru prima oară.Avea părul negru,răvășit,ochii foarte negri,gura frumos modelată,senzuală și o gropiță în bărbie,pe jumătate ascunsă de barbă.Dar ochii o hipnotizau cu adevărat; erau negri-maronii,întunecați și calzi,de o nuanță fără seamăn; precum cacaoa,se gândi ea sau precum culoarea ciocolatei,sau mai degrabă a cafelei.Un râs nervos o cuprinse.

-Cred că îmi este foame,icni ea,luptându-se să se controleze.

Asta trebuie să fi fost explicația; foamea,epuizarea și șocul.

Ce altceva ar fi putut să explice aceste gânduri și sentimente nebunești,care o prinseseră în vârtoarea lor?

Cântărețul la banjou o privi cu ochii aceia pătrunzători și întunecați, mulțumindu-se pentru moment cu explicația asta.

-Ei bine,dulceato,mă voi ocupa personal de asta: sosește un *Westin* special!

Îi mângâie obrazul și apoi se îndreptă spre bucătărie.Din ușă se întoarse către Laurie.

-Stai acolo unde ești,fără figuri! Nu vreau să mă întorc și să te găsesc leșinată, întinsă pe jos.

-Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea,murmură ea,trăgându-și capul între umeri.Sunt O.K.Și o ceașcă cu ceai,te rog!

-Nu știu,răspunse el încetîșor,dar cred că mi-ar plăcea să mă deranjez pentru tine.Mă faci să mă gândesc la o pasăre micuță purtată de vânt,care ar avea nevoie de un loc să se odihnească.

-Dar nu sunt o pasăre mică! Ridicase glasul într-o răbufnire de mânie,care nu-i

stătea în fire. Legănându-și picioarele pe marginea patului, îl fixa cu ochii mari, cenușii și strălucitori. Sunt o femeie matură, cu o viață proprie, capabilă să am singură grijă de mine. Dacă am putut să conduc fără frâne din Pennsylvania până aici... cred că... pot orice. Nu vreau să fiu cocoloșită, îmblânzită sau..., sau...

-Hei! Râsul lui gros umplu camera. Fantastic! Poți să fii sigură că nu am să fac încă o dată aceeași greșeală. Dar crede-mă, nu am de gând să te cocoloșesc sau să te îmblânzesc. Pur și simplu am senzația că noaptea asta va fi cea mai fericită din viața mea. Îi datorez lui Ellen o sărutare și lui Ario un superscărpinat între urechi. Acum rămâi unde ești, iar eu am să-ți pregătesc una dintre specialitățile mele concepute tocmai pentru miezul nopții. Aruncă o privire spre ceasul de la mână. Adică nu, pentru ora trei dimineața. Am luat comanda domnișoară... ia stai așa, nici măcar nu îți știi numele!

„Poate era mai bine așa”. Laurie se lăsa pe spate, cu un mic zâmbet în colțul gurii, apărut acolo în ciuda împotrivirii ei.

-Mă numesc Laurie O'Neill. Sunt încântată de cunoștință. Iar tu ești...?

-Și mai încântat de cunoștință! Cu un rânjel ca de lup se apropie ușurel de ea, îi luă mâna prizonieră în mâinile lui și dintr-o dată furnicături începură să-i urce prin brațe prevenind-o de senzația senzuală a degetelor prizoniere în mâna lui. Atingerea bărbătească era rece, dar întregul ei braț se aprinse de o căldură ascunsă. Își retrase mâna, de parcă s-ar fi temut că s-ar putea arde.

-Nu, n-ai înțeles. Te-am întrebat de numele tău, zise ea cu o exasperare greu de înfrânt. Westin este numele tău de familie, prenumele sau singurul tău nume?

-Aha, o fată de modă veche, căreia îi plac prezentările formale. Ei bine, mă numesc Rick Westin, cântăreț la banjou, compozitor de balade și colecționar de tot soiul de oameni și locuri. Acum ești satisfăcută?

Laurie trase cu disperare de mâneci, răspunzându-i abia auzit:

-Mda, aproape! Sărind jos din pat, el își lăsa o clipă palmele să se odihnească pe pantalonii foarte strâmți, albaștri și își arcui o sprânceană a întrebare.

-În regulă? Ce altceva mai vrei să știi?

-Ei bine, probabil că nu-i treaba mea, dar...

-Ei, hai, spune!

-Cum... cum de o cunoști pe Ellen?

-Vrei să spui „cum” sau „cât de bine”? sublinie el diferența cu grosolănie.

Laurie se făcu palidă, apoi albă ca hârtia.

-Am zis „cât”! Niciodată nu m-aș fi gândit sau n-aș fi întrebat așa-ceva.

-De ce nu? Oricine altcineva ar fi făcut-o. Își îngustă pentru o clipă ochii întunecați și o privi scurt. Apoi adăugă cu sarcasm:

Vreau să zic...că la urma urmei m-ai găsit în patul ei.

-Încetează! Nu m-am gândit...nu m-am gândit la nimic legat de asta,nici măcar pentru o clipă.Și nu am insinuat niciodată așa ceva.Oricum,asta este doar treaba ta și a ei.Ellen e o prietenă bună și țin mult la ea.Atâta timp cât e fericită,ei bine, asta e tot ce contează!

O clipă,Rick se gândi că ar putea fi o mironosiță,dar nu,nimeni nu putea fi atât de perfect în rol.Copila asta era sinceră.

-Pardon! Se strâmbă,prea fericit de propria lui descoperire ca să nu mai sune a căință.Știi,e nostim,cu adevărat nostim.Ți-am spus probabil că asta e noaptea mea cea mai fericită.Și-acum,am să-ți aduc acel înviorător,regenerator,sută la sută natural,superenergizant,și sărac în calorii *Westin special*.Rămâi unde ești.

O lăsă pe Laurie oscilând între mânie și zăpăceală.Când dispăru în bucătărie, lăsând-o,în sfârșit,în siguranță,îl auzi zdrăngănind prin dulap și prin sertare.

Laurie se lăsă,istovită,să cadă între perne.Rămase pentru o clipă nemișcată,cu brațele pe lângă trup.

Încet,încet deveni conștientă de parfumul tulburător obsesiv chiar,care venea de undeva,încruntând din sprâncene,inhala adânc,lăsând mirosul să-i umple plămâni.Realiză cu surprindere că nu venea din bucătărie,așa cum crezuse,ci de pe pat și din perna pe care stătea.Era vag familiar,dar în același timp necunoscut și straniu.Închise ochii și trase iar aer în piept.Deodată,o imagine îi apăru în minte: ea tânără,încolăcită în pat,pe jumătate adormită în pat,în propriul ei pat,din camera ei,în casa mare și albă din Pittsburgh.

Un pat cu baldachin,trandafiri ofiliți,încolăcindu-se discret pe tapetul pereților, ea strângând la piept ceva,ceva impregnat cu același parfum discret de mosc.

Gânditoare,Laurie se concentra în amintire,încercând să se oprească asupra acelui obiect.Și-și aminti: îmbrățișa un pulover.Puloverul unui băiat.Puloverul era din lână albă,cu o bandă îngustă la mâneci și la gât și cu un „B” mândru,imens de la „Buldogi”.Parfumul,care-i umplea plămâni și atunci și acum,avea un miros bărbătesc de after-shave,de sudoare,pigmentat în plus și cu acea mireasmă secretă,excitantă de sex.Laurie sări brusc în capul oaselor,cu trupul scăldat în sudoarea rece a fricii,amintindu-și ce se întâmplase după aceea: auzise pașii tatălui ei în hol,apoi intrând în cameră,având fulgere în priviri,îi smulsese cu mânie puloverul din brațe,mototolindu-l în pumni,și îi spusese:

-Asta n-ar avea nici o importanță dacă ar fi vorba de surorile tale.Kate n-are calitățile tale,Laurie,așa că se poate irosi zadarnic în pasiunea ei pentru băieți.

Dar nu și tu.Tu ești cea dăruită,copilul meu cel mai deosebit.Și mi-e rușine pentru tine.Trebuie să te păstrezi pentru lucruri mai importante.Asta fusese tot.

A doua zi puloverul atârna în cui, la ușa din față. Laurie îl luase și-l duse la școală, dându-i-l băiatului, fără cea mai mică explicație. Joe-așa îl chema pe băiat- Joe Holzpath. Un băiat drăguț. Iar ea... Când terminase liceul plecase de acasă și intrase la mănăstire. Părinții și toate mătușile fuseseră atât de mândre de ea...

Lacrimile îi umplură ochii și alunecară pe obrajii lui Laurie. Cuprinzându-și genunchii cu brațele, își îngropă fața în poală și plânse, așa cum nu plânse niciodată din noaptea aceea. I se scuturau umerii de suspine, iar pieptul o durea.

Doamne, ce se întâmplase cu viața ei? Toate acele zile, toți acei ani care trecuseră... Doar nu se irosiseră, nu, Dumnezeuule, nu. Încercase în tot acest timp, se străduise, fusesse o persoană cuviincioasă, o profesoară bună. Acestea fuseseră aspirațiile ei din trecut. Oh, Doamne, dă un sens lucrurilor care îmi stau în cale de acum încolo.

Zbârnâitul brusc al mixerului în bucătărie o aduse înapoi în prezent. Ștergându-și fața cu cearceaful, se ridică și alergă tiptil în baie. Fata care se uita la ea din oglindă dovedea o acută nevoie de „renovare”. Părul, tăiat cu neîndemânare, era urât pieptănat, iar pielea îi era prea palidă. Laurie se stropi pe față cu apă rece, luă din dulăpior un puf și-și coloră puțin obrajii. Apoi încercă un zâmbet. Și când fu satisfăcută fiindcă zâmbetul era acolo unde trebuia să fie, își îndreptă umerii, hotărâtă, și fu gata să-l înfrunte pe Rick Westin, pe el și specialitățile lui culinare. Reuși să ajungă până în camera de zi, când se împiedică de ceva mare, negru și dur, scufundat în întuneric.

-Ah! țipă ea, prinzându-și în mână degetul lovit de la picior. Apăru Rick, aprinse lumina și dădu din cap.

-Și zici că ai șofat tot drumul din Pennsylvania până aici? Era o notă clară de neîncredere în vocea lui.

-Da, da, și fără frâne.

-Pare o nebunie, femeie! Sunt adeptul riscului! Dar un risc mărunțel acolo...

Crede-mă, nici eu nu m-aș încumeta să conduc în asemenea condiții.

Laurie îl privi mânioasă și se trânti pe canapea. Oftă dramatic, apoi își roti ochii.

-Ascultă, eu n-am privit așa lucrurile. De fapt sunt o persoană calmă, practică și sensibilă.

-Oh, desigur.

-Da, așa sunt. Dar s-a întâmplat, departe de oraș, după ce traversasem munții, să rămân fără frâne. Fratele lui Ellen mi-a adus mașina și mi-a spus că e verificată, deci credeam că totul e O.K. Dar, de fapt, nu era. După ce-și dădu seama că-l contrariase cu cele povestite, îndrăzni să-i înfrunte privirea, apoi ridică ușor din umeri și adăugă: Așa că am făcut ceea ce trebuia să fac. Mi-am continuat drumul,

și iată-mă! Spune-mi acum, ce sunt, pentru Dumnezeu, toate cutiile astea și de ce zac aruncate pretutindeni în întuneric?

-Sunt banjouri.

-Banjouri? Toate astea?

-Mda. Majoritatea sunt cu cinci corzi, unele dintre ele sunt vechi de o sută de ani. Pe altele le-am cărat tocmai din Kentucky. Ochii lui sclipiră de o bucurie pură, poznașă. Privește-o pe aceea, spuse, arătând spre o formă neagră sprijinită în colț, e atât de rotunjoară, că îți vine s-o tot ciupești.

Entuziasmul lui debordant și contagios o făcu pe Laurie să zâmbească.

-Niciodată, până acum, nu am mai auzit pe cineva vorbind astfel despre un banjo.

-Păi, te cred că nu, râse el ușurel, întorcându-și fața spre ea. Întâlni ochii lui Laurie și le susținu privirea cu uitătura lui întunecată și intensă. Într-o zi o să iubesc o femeie așa cum iubesc aceste banjouri și vom cânta muzica noastră aparte.

Atunci n-o să mai călătoresc singur spre stele.

Ochii lui Laurie se făcură cât farfuriile. De ce-i spunea el toate astea? Ce avea, de fapt, de gând? Dar înainte să-l poată întreba, Rick sări în picioare, evitându-i de data asta privirea, și se duse în bucătărie. Într-o clipă se întoarse cu un pahar înalt, conținând o licoare rece și aromată, iar alături o farfuriuță cu pâine neagră unsă cu miere.

-Uite, ia o porție de energie, dulcețo!

-Fii bun și nu-mi mai spune așa, îi ceru Laurie cu mâna rămasă în aer, într-o mișcare neterminată.

-De ce? Ți se potrivește.

-De unde știi? Nu mă cunoști absolut deloc.

-Dar pariez că am dreptate. Vrei să punem prinsoare? Ia hai să vedem care ar fi premiul cel mai potrivit?

-Ești nebun, râse ea luându-i paharul din mână și bând o înghițitură. Mmm, e minunat. Ce-i asta?

-Piure de banane bătut spumă, cu iaurt. Oo... Laurie îndepărtă paharul cam la o lungime de braț, privindu-l atentă. Glumești.

-Nu, râse el, cu aceeași sclipire, de-acum cunoscută, în ochii întunecați. Hai bea tot paharul. E o chestie garantată, e panaceul mătușii Jess Winters din Skytop-Tennessee.

-Și pâinea, spune-mi ce ai pus pe ea?

-Un amestec făcut chiar de mine din orez, ovăz, grâu și germeți, iar apoi melasa de sorg.

-Doar nu vorbești serios? Ți-a vorbit cineva vreodată de o latură supersceptică a

personalității tale?

-Nimeni nu m-a hrănit până acum atât de sănătos și pe deasupra și la miezul nopții.

-Pierderea lor,câștigul meu.Rick îi zâmbi șăgalnic,apoi se ridică,luă o cutie de banjou și se întoarse lângă Laurie pe canapea,întinzându-și firească și intim picioarele extrem de aproape de ale ei.Simți căldura trupului lui prin haine și împietri.Interzicându-și vreun tremur al mâinilor și vreo notă de răgușeală în voce,Laurie se adresează cu aparentă nonșalanță:

-Pun pariu că banjoul ăsta are o poveste a lui.

Rick o țintui cu o privire pătrunzătoare.O studie superficial,apoi își înclină capul și se concentrează asupra cutiei de banjou,pe care o ținea în mână.

-Banjoul ăsta a fost făcut înainte de războiul de secesiune.Îl am de la un tip care-l are de la un alt tip,ce-l are de la marele doctor Hopkins.Ei bine,asta mă face un individ fericit!Aruncând spre Laurie o strâmbătură ștregărească, deschise cutia și scoase de acolo instrumentul cu gât lung.

-M-ai întrebat cum am cunoscut-o pe Ellen.Ei,bine,totul a început cu acest banjou.Când l-am primit,avea ceva defect,chiar aici la tasta asta.Era într-o noapte,după miezul nopții,după un spectacol.Eram obosit,gata să dau în primire. Dar când impresarul meu mi-a pus în brațe „puicuța” asta,am simțit că trebuie să trec la treabă Imediat.Când să tai o bucată de lemn,aleasă cu grijă pentru „dânsa”,m-am rănit rău la braț.Ellen era de gardă la Urgență în noaptea aia.Ca și în noaptea asta.

-Of,ce îngrozitor!

-Sigur că da.Gândește-te că am sângerat pe taste și a trebuit să le înlocuiesc.

-Fir-ar să fie!Laurie dădu din cap,nerăbdătoare.

-Nu,nu,de tine ziceam! Probabil că te-a durut.

-Sunt rezistent de felul meu,răspunse el simplu,în vreme ce un zâmbet i se lătea pe fața-i chipeșă.Dar n-am spus niciodată nu,când o femeie frumoasă mi-a arătat un pic de simpatie și înțelegere.Laurie era deja în picioare,întrerupându-l înainte să termine ce avea de spus.

-Știi de ce aș avea eu într-adevăr nevoie? De un pic de somn.Se presupune că voi începe să lucrez de mâine și...

-E-n regulă! Și eu am repetiții mâine dimineață.Lasă totul așa,o să deretic eu.Tu te duci în dormitor,iar eu o să mă-nghesui pe canapea.

-A,nu.Nici să n-aud! Cum putea ea oare să-i explice despre...pat? Nu putea nicicum dormi pe perna aia,pe cearceaful acela.Nu,insist să dorm eu pe canapea. Așa e drept.

Rick, încrucișându-și cu un gest ferm brațele pe piept, se trânti pe canapea.

-Vrei să ne certăm pentru asta, dulcețo? Sau preferi să te odihnești un pic?

-Cred că...o să mă odihnesc, murmură Laurie, retrăgându-se cu spatele spre dormitor.

-Bine, vise plăcute! Mulțumindu-i pentru urare printr-o înclinare a capului, ea dispăru pe ușa pe care o închise cu o ultimă fărâmă de vlagă. Prea multe se-ntâmplaseră, ca să mai jinduiască la vreun pic de somn în noaptea aceea. Prin perete îl auzi pe Rick foindu-se în cealaltă cameră. Apoi fâșia de lumină de sub ușă dispăru și totul redeveni tăcut.

Tăcerea o rodea cu dinți de șoarece. Laurie se duse la marginea patului și se așeză, stând, complet îmbrăcată, cu ochii țintuiți în tavan. Minutele se scurgeau, fără să-i poată alina încordarea. Se simțea ca o coardă de banjou, întinsă, vibrând cu propriul ei puls, gata să plesnească la prima atingere.

Ridicându-se, își dezbracă pe jumătate rochia, slăbi catarama și se întinse iarăși.

Zvâcni în picioare, își aruncă pantofii, rupându-și cu un gest brutal ciorapii.

Întinsă din nou, se gândea că o să se sufoce; îi era prea teamă să închidă ochii. Sări iar, își trase rochia peste cap și rămase doar în chilotul de bumbac de un alb strălucitor. Deschizând fereastra, trase mult aer în piept, apoi începu să se plimbe de jur împrejurul camerei, pășind și numărându-și pașii, încercând să nu se gândească la nimic.

Știam eu, murmură ea. Trebuia să fi luat paharul acela cu lapte, fără să-i vorbesc.

Trebuia să mă opresc și s-o sun din drum pe Ellen, așa cum spuseseam că o să fac. Nu trebuia să fi părăsit mănăstirea într-un weekend. Poate...poate n-ar fi trebuit să fi plecat deloc de-acolo!

Acoperindu-și fața cu mâinile tremurânde, se sprijini de perete. Nu am vrut să spun asta, nu! Sunt doar speriată, asta-i tot, un piculeț speriată. Oricine ar fi. Mi-am petrecut noapte de noapte, ani și ani, într-o chilie micuță, cu zeci de femei în spatele unor perdele. Dar în noaptea asta cine e în spatele perdelei? Nimeni altul decât un bărbat înalt, atrăgător, cu pieptul gol și ochii calzi, căprui. Of, încep să fiu ca sora mea, Katy, sau ca Ellen, sau ca... Ochii ei imenși, cenușii se luminau a râs, râs pe care și-l domoli cu dosul palmei. Doamne sfinte, încep să nu mai semăn cu o călugăriță! Ei bine, asta ar fi un motiv de sărbătorit. Să vină un pahar cu lapte cald! Laurie se avântă spre ușă, se rugă în gând să se deschidă fără zgomot și se furișă în camera de zi. Acolo se opri ca trăsniță.

Lumina lunii se cernea prin fereastra deschisă, luminând trupul de pe canapea cu o palidă stră-! lucire aurie. Rick Westin avea un braț aruncat peste ochi, celălalt îndoit pe pieptul bronzat. Picioarele desculțe îi erau întinse cât era canapeaua

de lungă și încă-i atârnavă peste brațul canapelei. Mâna lui Laurie zbură spre gură. Acum știa de ce li se spune „bikini”. Nu rămăsese prea mult, din omul ăsta, ascuns vederii, dar și ceea ce vedea și ceea ce-și mai putea imagina o lăasă fără respirație. Mulțumi lui Dumnezeu că el dormea. Laurie se duse puțin mai aproape de el, minunându-se de umbra întunecată de pe piept și de pe picioare, de strălucirea aurie a pielii, de puterea latentă pe care o degajau toate mădulele lui. Și-atunci se ciupi singură, înghiți cu lăcomie o gură de aer și se năpusti înapoi spre siguranța ușii de la camera ei. Dar nu suficient de repede. Adormitoarea și ironica lui urare: „*Noapte bună, dulce ființă*” o pironi locului. I se păru că o săgeată ascuțită o nimerise în plin.

Și când, în sfârșit, îi veni ideea salvatoare să se prelingă în partea cea mai puțin boțită a patului ei și să-și coboare strâns pleoapele grele, vocea rămase cu ea, acompaniată de sunetele dulci ale unui banjou îndepărtat.

CAPITOLUL 2

-Bună dimineața, Paula, îi spuse Laurie secretarei, ce stătea într-unul dintre multele birouri care compuneau ambițiosul staff al senatorului Murphy.

-Hei, bună, Laurie! Chipul uscățiv, înconjurat de părul grizonat al femeii, se lumina la vederea celei mai noi membre a personalului. Arăți mai hotărâtă în dimineața asta. Se vede că nu te-ai speriat destul în prima săptămână de lucru.

-Nu pentru mult timp, ricana Laurie. Ca să fiu sinceră, Paula dragă, ador să fiu ocupată. Ador învălmășeala, vorbăria și responsabilitățile, pe toți oamenii pe care i-am întâlnit și sentimentul că sunt omul potrivit la locul potrivit.

Paula își scoase ochelarii și le șterse lentilele cu marginea puloverului, cu un gest absent.

-Da, știi exact ce vrei să spui. După ce a murit soțul meu, am știut că e mai bine să ies și să-mi caut o slujbă. Altfel riscam să sfârșesc în singurătate, plângându-mi de milă. Atmosfera de aici împiedică mintea oricui s-o ia razna spre alte lucruri.

Mintea lui Laurie se umplu de îndată cu imagini ale pereților înalți de la mănăstire, cu holuri tăcute și... Pentru moment realiză că numai amintirile astea îi ocupaseră mintea toată săptămâna. Stârnindu-i o emoție de cu totul altă natură, persista acolo imaginea adânc întipărită, profund dureroasă a unui cântăreț la banjou. Apoi, afișând o falsă nonșalanță, își făcu privirea roată prin birou.

-Ce-mi rezervă bunul nostru senator pentru astăzi?

-Destule, răspunse prompt femeia mai în vârstă, și îi înmână un teanc de însemnări. Senatorul vrea ca problemele astea să fie analizate până mâine, când se

întoarce în Pennsylvania. Toate rapoartele sunt aici. Tot ce ai de făcut este... să le dai gata cât mai repede. Se strâmbă amuzată, în vreme ce repeta dictonul ultrafolosit al jovialului senator. Laurie își coborî privirea peste hârtii și și-o ridică iarăși spre Paula.

-Unde?

-Evident, la Biblioteca Congresului-Thataway.

Îi arată pe fereastră. Ieși pe ușa aceea dinspre est, o iei în sus pe South Capitol Street și de-acolo dai drept în Independence Street. Iar dacă te afli la prima vizită, ești bună de cinste. Acestea fiind spuse, își înclină capul peste un morman de hârtoage stivuite fără precauție, pe biroul ei.

Ținând dosarele strâns la piept, Laurie se învârti pe călcâie și bătu pasul înapoi spre ușă: Fiecare zi aici aducea lucruri noi, neașteptate și greu de prevăzut, cărora trebuia să le faci față: contacte cu persoane publice, conferințe de presă, cocktailuri, invitații pentru ea în calitate de coechipieră. Și cu fiecare zi se simțea mai pregătită să se descurce și tot mai puțin „altfel” decât în ziua precedentă. Era un sentiment fantastic ce-i încălzea inima și-i alunga frica din ultimele luni.

Și în bună măsură îi datora această încredere în sine, lui Ellen. Draga de Ellen intrase, luna trecută, împleticindu-se de oboseală, în propriul ei apartament, pe la ora șapte dimineța, și sughițase de uimire când o îmbrățișase pe Laurie cu sinceră afecțiune. Decisese întâi soarta unui geamantan cu lucruri demodate, trimise de mama lui Laurie, a unei duzini de mesaje telefonice, de la tatăl ei, și apoi o mai îmbrățișase o dată, în chip de bun-venit.

-Hei, sunt așa de bucuroasă că ai venit, Laurie!

Se așezaseră pe taburetele de la bucătărie, în mână cu căni cu ceai aburind promițător, în vreme ce Ellen o punea iar și iar pe Laurie să povestească despre plecarea ei, despre riscurile pe care și le asumase conducând o astfel de mașină.

Apoi despre sosirea ei, târziu, în noapte, în apartamentul deja ocupat.

-Of, fratele ăsta al meu! Să nu verifice el frânele! exclamase ea supărată.

-Hei, Ellen nu te mai necăji. Totu-i bine când se termină cu bine!

-Tu numești asta „se termină cu bine”? Să ajungi aici la primele ore ale dimineții și să-l găsești pe Westin dormind în pat? Hm, presupun că ai putea să numești asta „sfârșit fericit”, deși mă surprinde că dai dovadă de atâta „libertinaj”.

-Ellen!

-Hei, te tachinam doar! Dar pariez că ai fost surprinsă.

-Asta ca s-o spunem elegant, glumise Laurie. Ți-aduci aminte când ne furișam în vestiarul băieților? O dată l-am văzut pe Steve Lanski dându-și jos nădragii, îți amintești? Ei bine, cred că acum am făcut aceeași figură.

-Îngrozitor.Of,biata mea fetiță inocentă.Mă faci să mă simt iar ca la optsprezece ani și asta nu mi s-a mai întâmplat de o bună bucată de timp.Spune-mi Laurie,i se adresase Ellen,cu ochii radiind de o dragoste de soră,încă mai ai optsprezece ani? Laurie șovăise o clipă,apoi răspunsese clar și cinstit:

-Mă tem că da.Cel puțin în anumite privințe.

-Ei bine,atunci ar trebui să-mi pun în valoare calitățile de „*protectoare*”.

Westin...Dispăruse apoi mai repede decât un iepure într-o pălărie de iluzionist și își făcuse apariția în living,unde-l scuturase din ațipeală pe Rick Westin.E timpul să pleci,frumosule.Uite-ți pantalonii și banjoul.Uite-ți tricoul.Sună-mă mai târziu,în cursul săptămânii,și-o să-ți pregătesc o masă pe cinste.

-O să fie aici și această dulceață? întrebuse el somnoros,trăgându-și bocancii în picioare.

-Depinde cât de în siguranță se va simți în preajma ta!

-Hei,doar mă cunoști,replicase el,străduindu-se să pară teribil de rănit de acuzația nedreaptă.

-Păi tocmai de aia,insistase Ellen,iar râsul ei înviorător plutise înapoi spre bucătărie,în ascunzătoarea „secretă” a lui Laurie.Preferase să rămână acolo nevăzută,dar vocea hârșăită a lui Rick o scosese din bârlog.După tot deranjul la care m-ai supus azi-noapte,domnișoară O'Neill,n-aș putea să beneficiez măcar de un „*La revedere*”?

-La revedere,răspunsese,pășind peste pragul ușii.

-Bună dimineța.Îi zâmbise pe când își băga tricoul,cu cozi pe ici,pe colo,în pantaloni.Ai dormit bine?

-Perfect,mulțumesc,mințise Laurie,în vreme ce obrajii îi luaseră foc.Ellen privi amuzată dar și cu afecțiune de la unul la altul.

-Ei,fir-aș...Dar vă ajunge cu bârfa.Westin,ieși! Fata asta a înghițit destule,ca să mai facă față în dimineța asta și sex-appeal-ului tău irezistibil.Spune-i la revedere,înălțimea ta!

El se duse cu un rânjel luând banjourile și strălucirea dimineții odată cu el.Dar durerea fără nume,pe care i-o stârnise lui Laurie,se prelungise toată săptămâna.

Desigur,era doar unul dintre chipurile confuziei care-i îndemna inima să bată mai năvalnic.Mai erau și altele: munca ei,noutatea orașului,graba necunoscuților care o înconjurau.Totul era atât de înspăimântător...dar și atât de îmbătător.

Chiar și-acum,ochii ei cenușii străluceau de încântare când coti de pe South Capitol Street pe Independence Avenue.Iată unde ajunsese ea,Laurie O'Neill,abia ieșită din mănăstire,pe cale să-și desfășoare investigațiile în slujba unui senator al Statelor Unite ale Americii.Da,totul era O.K.cu lumea din jur.

Trei ore mai târziu,cu un vraf de hârtii,strânse pentru mai multă siguranță sub braț,Laurie ieșea triumfătoare din Biblioteca Congresului American, îndreptându-se înapoi spre Rayburn Building.Iată încă o treabă bine făcută, Laurie O'Neill,se auto-felicită în gând.Vezi că poți s-o faci?! își iuți pasul,trase aer în piept și-și potrivea un zâmbet larg pe ,față,năpustindu-se,plină de avânt,pe ușa de sticlă dinspre biroul senatorului Murphy.

-Bună,Paula,am...Cuvintele îi muriră în gât.Sprijinită de cuierul de alamă,în colț,zăcea o cutie ponosită de banjou.Așezat pe marginea biroului Paulei,cu umerii lui largi,bine conturați de tricoul îndelung purtat,stătea Rick Westin.

Se răsuci spre ea,cu ochii strălucind de încântare.

-În sfârșit,dulceațo!Fericirea năvăli în pieptul lui Laurie,neșteptată ca ploaia de primăvară în vreme de secetă.

-Bună,zâmbi ea cam strâmb.Apoi prinse ochiada amuzată a Paulei și simți fierbințeala și roșeața urcându-i spre gât.Paula...Rick...cred că voi doi v-ați cunoscut deja.

-Am petrecut o oră încântătoare,Laurie,o asigură Paula.Rick îmi povestea despre călătoriile prin Munții Appalași,iar eu îi împărtășeam o istorioară picantă auzită în Kentucky,cu ani în urmă.Cel mai sexy lucru pe care l-am auzit vreodată.Cică o capră s-a trezit în mijlocul unor nuntași și s-a apucat să mănânce rochiile tuturor domnișoarelor de onoare.Pe mireasă nici măcar n-a mirosit-o.A mâncat pe urmă pantalonii mirelui,până a rămas numai cu fermoarul.Laurie râse.

-Of,voi doi sunteți de groază.În vreme ce eu am tras la galere toată ziua cu dosarele astea,voi...Păi,nu-i corect!Răspunsul lui Rick sună sigur și premeditat:

-Lasă-mă să egalez scorul,dragă,luându-i dosarele din brațe și aruncându-le într-un coș de pe biroul Paulei.Își trecu un braț peste umerii ei delicați și-o răsuci spre ușă.Te duc să mănânci.Laurie aruncă o privire rapidă spre Paula,ochii ei cenușii,înțețoșându-se parcă.

-Dar lucrul...senatorul...

-Du-te Laurie,o îndemnă Paula,e deja amiază.Distrează-te!

-Dar...

-Du-te copila mea.E drăguț tipul ăsta al tău.Și fără alte vorbe se întoarse la lucru.În vreme ce-și croiau drum pe hol,Laurie se dădu,încă ezitând,un pas înapoia lui Rick.Ce voise Paula să spună,de fapt? Rick Westin,cu ochii lui minunați și cu neîmblânzitu-i păr negru,nu era nicidecum „tipul” lui Laurie.Oh,ceruri,ea n-ar fi știut ce să facă,dacă ar fi avut un „tip”,lăsându-l pe ăsta deoparte.Numai gândindu-se la asta,simți fiori reci inundându-i șira spinării.

Copleșită de prudență,aruncă o privire asupra chipului lui și apoi lateral.

-Nu sunt sigură că ar fi trebuit să vii la biroul senatorului,Rick! Vreau să spun că mi se pare într-un fel nepotrivit.

-Nepotrivit,deh! Ți-aș fi luat urma până la Casa Albă,domnișoară O'Neill,dacă acolo te-aș fi găsit din întâmplare.N-ai mai fi stat oricum departe de mine.

Focul îi bântui din nou sângele.Laurie își blestemă în gând lipsa de control și se rugă lui Dumnezeu s-o înzestreze cu un grăunte de frivolitate,care să se potrivească cu a lui.Era o distanță de ani-lumină în spatele acestui gând.Cum se descurcau oare în filme cu genul ăsta de chestii.De fapt nu,asta nu ar fi ajutat la nimic! Ultimul film pe care-l văzuse fusese „*Sunetul muzicii*”

Alături de ea,Rick își pusese banjoul în bandulieră și-și strânse mai tare brațul în jurul umerilor lui Laurie.De aproape cinci zile îl obseda chica asta arămie și n-avea de gând s-o lase să-i scape,până când nu-i venea în gând cum să procedeze cu ea.

-Nu ești nici măcar curioasă să știi de ce am venit sau vreun piculeț bucuroasă că mă vezi? întrebă zâmbind spre ea.

-Da,sigur că da,Rick.E o surpriză foarte plăcută,mormăi ea,încercând să păstreze o aparență de calm.Era perfect conștientă de greutatea nefamiliară a unui braț bărbătesc petrecut peste umerii ei,de atingerea virilă a mușchilor lui și de forța lui latentă.Șoldul lui se freca la fiecare mișcare de al ei.Era electrizată de senzații.Rick nu era conștient de furtuna devastatoare pe care o stârnea.

-Ei,Laurie,ce-ai fi dispusă să alegem? o întrebă.

-O aspirină...și o oră ca să-mi recapăt suflul,cântărețule la banjou,ricana ea.
Râsul lui Rick era plin de surprindere.

-Ești altceva decât credeam,dragă.Am sentimentul c-o să-mi ia ceva timp să te cunosc.

-Nu,îl contrazise ea,nu-i prea mult de cunoscut la mine.Pe cuvânt.

-Da' prea mulți de „nu” gândesc că-mi spui.El râse,bucurându-se de căldura trupului ei,în interiorul brațului lui îndoit.

-Vorbește-mi de tine,Laurie:de unde ești,cine ești,cât de mult îți place Washington-ul și slujba...Laurie alese cea mai ușoară și sigură întrebare.

-Ei,chiar îmi place Washington-ul,Rick.E un oraș atât de frumos și de interesant! Iar slujba asta,alături de senatorul Murphy,e grozavă.

-Nu mai spune! Faci parte din echipa cu care a venit din Pennsylvania?

-Din...din Pennsylvania? murmură ea.Sustrăgându-se din brațele unde se simțea în siguranță,își cufundă pumnii adânc în buzunare și-și coborî privirea în podea. În Pennsylvania eram...eram învățătoare.Proaspătă absolventă.O puștoaică.Din Pittsburgh.

-Oh,ce nobilă profesiune.Pariez că erai bună.

-Eram,replică ea cu puțină mânie,eram foarte serioasă,foarte conștiincioasă.

Uneori mă gândesc că am învățat de la copii mai mult decât i-am învățat eu.

-Ca de pildă? întrebă el dulce.

-Păi,cum să râd și să fiu fericită sau să fiu deschisă spre experiențele pe care ți le propune viața mereu.El încuviință cu gravitate.

-Știu ce vrei să spui.Fără atâtea ziduri între noi și viață,în bine și în rău.

-Da.Privirea se opri pe chipul lui.Da,fără atâția pereți...

El așteptă o clipă,crezând că va spune mai mult,dar ea n-o făcu.

-Și ce te-a făcut să pleci?

-Simțeam pur și simplu că trebuie să evadez,șopti Laurie.

Rick își încolăci ușor brațul în jurul taliei ei fragile și-i aruncă o ochiadă.

-Hei,mă bucur că ai evadat încoace.Și fără nici un avertisment își înclină capul brun și-și lipi buzele de curba fină a obrazilor ei.Laurie înghiți în sec ca un pește pe uscat.

-Rick,nu,te rog.Ai înnebunit? Țasta-i un edificiu public.Aici sunt birourile senatoriale.

-E perfect,așa printre mărimi.

-Rick Westin!

-O.K.,râse el cu o strâmbătură sarcastică,o să mă port bine.Aici și acum.Promit.

-Ar fi mai bine,îi întoarce ea vorba.

Încă râzând,îi cuprinse ușurel umărul în palma lui mare și-o scoase afară,la lumină.Urcară pe Independence Avenue și traversară pe la Mall,croindu-și drum șerpuitor prin mulțimea care trecea în sus și-n jos.Laurie conștientiza două surse de căldură: lumina puternică a soarelui în creștetul capului și îmbrățișarea puternică,posesivă a brațului lui Rick peste al ei.Între cele două focuri se simțea topindu-se încet-încet.Pășind puțin în lateral puse o mică distanță între ei.

Privirea întunecată a lui Rick părea că o măsoară,dându-i senzația inversă de apropiere totală.

-Deci,îmi spuneai despre tine.Cum ai ajuns de la școală într-un birou de senator? Laurie abandonă lupta,cu un suspin,și-și potrive pasul după al lui.

-Păi,poți să-i spui „nepotism irlandez”.Zâmbi.Tatăl meu și senatorul sunt prieteni foarte buni.Au fost împreună în ordinul „Cavalerii lui Columb”,încă înainte,să mă fi născut.Și în „Ordinul regal al Iernaticilor”.Și în „Obștea Sfântului Petru” și...

-Cred că încep să-mi imaginez.O favoare politică.

-De fapt e mai mult decât atât.O necesitate medicală.

Știindu-mă sub aripa ocrotitoare a senatorului,tata a fost protejat de un posibil atac de cord,când am insistat să vin aici la Washington.Deodată,Rick se opri în mijlocul drumului și luând-o pe Laurie de umeri,o întoarse spre el.Privirea lui cercetătoare trecu grăbită de la părul ei auriu la pomeții înalți,delicați,la gura dulce și expresivă,apoi se fixă asupra lacurilor adânci,cenușii din ochii ei.

Sprâncenele lui întunecate se împreună cercetător.

-Laurie câți ani ai tu? Laurie clipi.

-Dar de ce? Am douăzeci și trei.Dar asta-i o întrebare destul de indiscretă,nu ți se pare? Rick ignoră obiecția.

-Exact cât am crezut.Ricana.Chiar ești sigură că vrei un paznic?

-Nu depinde numai de ce vreau eu.Smulgându-i-se din mâini,își aținti privirea spre fața lui frumoasă și uimită.Vin dintr-o familie mare de catolici irlandezi,plină de mătuși,rămase fete bătrâne,de frățiori și surioare.Tata are întotdeauna ultimul cuvânt.

-Întotdeauna?

-Da,replică ea acid,în cele mai multe împrejurări,într-un fel am fost fetița tatei cea super-protejată.Favorita.Cea de care toată lumea avea grijă,corcolita și ferita de toate păcatele lumii,de parcă m-aș fi putut sparge.Vocea ei se ascuțise,iar Rick se trase mai aproape de ea.Se lupta cu o nevoie imperioasă de a o lua în brațe și se hotărî să zâmbească.

-Hei,e-n ordine.Înțeleg pe oricine vrea să aibă grijă de tine.Iubindu-te atât de mult...

-Of,Rick,e mai mult decât atât! Se îndepărtă de el,simțindu-se frustrată.Îmi pare rău.E prea mult de explicat.

-N-ai vrea să încerci? Ea își scutură capul,fără să-l privească.

-Ce-ai zice dacă ți-aș promite să nu te tratez,așa cum nu suporti să fii tratată?

Ți-ar fi suficient? Nu-ți pot promite însă că rezist fără să am grijă de tine.

Privirea ei sfidătoare îl făcu să râdă.Îi înălță bărbia spre el.

-Potolește-te,Laurie O'Neill.Îți spun doar atât: Poți să ai și tu grijă de mine,când o să vrei.Laurie închise strâns pleoapele,rămânând perfect nemișcată.Omul era imposibil.Poate că toți bărbații erau,în special toți pe care îi știa ea,dar ăsta cel puțin avea o sclipire irezistibilă de șarm.Ridicând dintr-o sprânceană,îi privi trăsăturile unghiulare și-și redescoperi glasul.

-Cred că o să-mi petrec un pic de timp,purtându-mi-singură de grijă,mulțumesc foarte mult,domnule Rick Westin.

-E-n regulă.Își scoase banjoul de pe umăr și îl așeză cu delicatețe pe iarbă.Pot să aștept.Sunt un tip răbdător.Pe de altă parte pot să-ți sugerez ceva prietenesc?

-Nu! Nici nu te gândi!

-În primul rând, va trebui să înveți să mă cunoști mai bine. În al doilea rând, și-și puse un deget liniștitor pe buzele ei, în al doilea rând dă-ți drumul și râzi când îți vine. Sau cântă. Sau țipă. Nu încerca să-ți înăbuși propriile emoții.

-Oh, mulțumesc foarte mult, doctor Freud.

-Și-n al treilea rând, sub această uniformă oribilă a Ligii Puritanelor se ascunde o femeie extrem de senzuală. De ce vrei s-o ascunzi?

Gura lui Laurie se deschise brusc, pe când privirea coborî spre nasturii bluzei ei albastre.

-Eu...ce...? Râsul din ochii lui se împlânzi la vederea expresiei de pe chipul ei.

-Domnișoară O'Neill suntem în anii '80. Oamenii s-au obișnuit cu femei în pantatoni sau purtând pantofi cu toc exagerat de înalt. Îmi pot imagina frumusețea ta irlandeză, strălucind ca luna de pe cer, înveșmântată într-o bluză de mătase, de culoarea merelor verzi, și cu o fustă care să se învoldureze în jurul tău, punându-ți în valoare frumoasele-ți picioare. Și un coafor bun care ar putea face minuni cu frumosul tău păr, strălucitor ca arama. Degetele lui rătăciră senzuale pe bluză în sus, apoi îi neteziră leneș obraji și poposiră la buclele arămii. Laurie făcu un pas înapoi, îndepărtându-se de el.

-Ah, oprește-te, Rick Westin! De când sunt experți în moda feminină cântăreții la banjou? Am o slujbă, cred că știi, și cred că nu le-ar plăcea să apar aranțată ca o țigancă sau...

-Sau ca o femeie frumoasă, coaptă pentru dragoste? Vocea lui era dulce, șoptită.

Nu cred că s-ar supăra deloc, Laurie O'Neill dacă tu ai ieși din turnul în care te ascunzi. Inima îi bătea cu sălbăticie în piept, ca o pasăre speriată. Asta era prea mult! Mult prea mult, prea neașteptat, prea complicat! Nu știa dacă ceea ce simțea era mânie sau dorință. Dacă trebuia să-l palmuiască sau să se topească în îmbrățișarea lui.

-Cum îndrăznești? spuse ea, reușind cu chiu cu vai un protest.

-Ce? Confuz, Rick își îngustă ochii, întorcându-se spre ea. Ce să îndrăznesc? Să-ți spun că ești frumoasă? Cred că o știi deja. Mulți bărbați îți vor fi spus-o, înaintea mea.

-Nu, nimeni, niciodată!

-Ei, haide, exclamă el neîncrezător. O privi din nou și-i văzu disperarea, vulnerabilitatea. Văzu în adâncurile ochilor ei aprinzându-se un foc care nicicând nu mai arsese.

-N-am vrut să te necăjesc, spuse în șoaptă, încleștându-și pumnii în adâncul buzunarelor.

-Știi,uneori,pot fi cam dur și neîncrezător.Dar sunt inofensiv.

„Eh,mă cam îndoiesc de asta,cântărețule la banjou”,își zise Laurie în sinea ei.
Dar pe față îi apăru un zâmbet.

-E-n regulă,e vina mea.Uneori am tendința de a exagera.Situații noi,lucruri noi,
toate astea mă cam depășesc.

-Lasă-mă să-ți explic ceva,se oferi în grabă Rick.Tom Preston va fi în oraș peste
două săptămâni.O să iau bilete și o să mergem într-o seară când sunt în
„relache”.Laurie ridică din sprâncene.

-Cine?

-Preston! Comicul.Îl știi...

-Nu,nu-l cunosc.Nu cred că am auzit vreodată de el.

-Ba,sigur că ai auzit! Nu se poate! Tom Preston...comicul vieții politice? Tipul
pe care-l invidiază și Doonesbury? A ținut în fiecare oraș sau campus,implicat în
alegerile de anul trecut,câte un spectacol.

-Prosibil că mi-a scăpat.

-Dar nu e posibil.Oricine,chiar dacă-l place sau nu,i-a ascultat înregistrările sau
spectacolele...

-Oricine,în afară de mine,presupun,insistă Laurie,oftând cu frustrare evidentă.
Rick o privea,nevenindu-i să creadă.

-Hei,îți râzi de mine!Laurie își puse pumnii strânși în șolduri și-l țintui cu
privirea.

-Nu-mi râd de tine!N-am auzit niciodată de Tom Preston,nu l-am văzut
niciodată,nu l-am ascultat niciodată și nici nu țin s-o fac! Acum putem s-o lăsăm
baltă? Te rog!Ochii lui Rick luciră.

-Nu te cred.Unde ai stat? în Pittsburgh sau în Siberia? După anii de reclusiune,
temperamentul de irlandeză al lui Laurie dădu în clocot.Înfigându-se mai bine pe
picioare,își îndreptă spatele,și-l înfruntă,din înălțimea ei de un metru șaizeci,pe
Rick,cu capul sus.Cu o voce suficient de mânioasă și îndurerată ca să sperie
porumbeii care zburară,țipă:

-Nici,nici! La dracu',Rick Westin.Am fost la mănăstire.Am fost călugăriță!

CAPITOLUL 3

Un bătrân,strângând hârtiile de jos cu un băț ascuțit la vârf,se opri să se uite la
tânăra femeie scoasă din fire.Un băiețel își opri mama și i-o arătă cu degetul; trei
bărbați,îmbrăcați gen „oameni de afaceri”,se opriră,în mijlocul conversației,să
urmărească scena.Rick Westin doar privi.Întâi i se mișcară sprâncenele,urcând în
unghi drept spre marginea frunții,deasupra unor ochi uluiți.

Abia peste câteva secunde vocea lui explodă tare și clar:

-Ce ai fost? Ei, fir-aș al naibii!

-Da, ai putea foarte bine să fii, ripostă Laurie cu ochii luminați de provocare.

-Tu, călugăriță? Un surâs, cam pe jumătate, îi arcuia buzele. Nu, nu poți să fii călugăriță! Nu arăți ca o călugăriță. Și-apoi te-am ținut în brațe, iar tu nu ai tremurat ca o călugăriță. Nu, aș fi știut!

-Rick, nu mă ascuți. Am fost călugăriță! Am fost! Nu mai sunt. Înțelegi?

El negă.

-Nu, nu înțeleg. De ce ai fost călugăriță? Pentru cât timp? De ce n-ai spus nimic, lăsându-mă să mă port ca un prost?

-Tu să te simți? Dintre toate ființele de pe Pământ ești cel mai insensibil egoist! Iată-mă-s pe jumătate moartă de frică, încercând să-mi imaginez cum ar trebui să vorbesc, să mă port și să gândesc ca oricine în jurul meu, să mă port normal deci, iar tu ai vrea să port o inscripție care să avertizeze că am fost călugăriță, doar pentru ca tu să nu te simți stânjenit. Poți să pleci... Of... du-te și îneacă-te în Potomac! Rick își reveni primul, cu un subit acces de râs.

-Aproape că ți-ai pierdut cumpătul, femeie!

-Am trecut deja de pericolul de a-mi pierde cumpătul, domnule. Ca și cum nu mi-ar fi și așa destul de greu să-mi fac ordine în viață. Crezi că n-aș vrea să mă îmbrac mai „valabil”? mormăi ea, uitându-se în ciudată la bluza bine călcată, un model clasic, aproape demodat. Ei bine, aș vrea! Dar ultima dată când am fost într-un magazin, mi-am cumpărat rochia de banchet și apoi m-am dus la Liceul Catolic de fete.

-Ssst, șopti Rick, încercuindu-i umerii cu o mână și trăgând-o mai aproape.

E O.K. iubito, o să fie bine.

-Dar eu nu mă simt bine. Umbra de amenințare din vocea ei, încă certăreată, se lupta cu ameteitoarea căldură a brațului lui. Mă simt în afara timpului.

-Ei bine, să-ți spun ceva, așa ca pentru începători: nu se mai zice „în afara timpului”, ci „demodat”. Răsuflarea lui îi învolbură părul.

-Nu? Privi în sus spre el. Fața ei răvășită de sentimente confuze fu dintr-o dată mai drăguță, mai neajutorată decât oricare alt chip pe care îl văzuse vreodată.

Luând-o ferm de umeri, o întoarse blând către el. Ochii întunecați, ca de cărbune, înotau în nedumerire când o privi.

-Eu nu... nu știu cum să-ți vorbesc de acum încolo. Ce să-ți spun, ce-mi este permis să-ți spun... sau ce să fac. Laurie încercă să-i simtă căldura mâinilor pe umerii ei prin țesătura hainelor. Avea nevoie de această atingere. Avea nevoie de căldura altei apropiere, care să-i dea putere. Totul i se părea deja prea greu. Ce

trebuia să spună? Ce ar fi trebuit să spună o femeie în fața unui bărbat pe care-l găsea de-o irezistibilă atractivitate? Nu avea nici o idee!

-Rick...îl privi din nou cu soare în ochi și cu mii de punctișoare aurii în pupilele imense,cenușii.Rick,nu mă întreba nimic!Un mușchi tresări pe linia încleștată a maxilarului lui.Lăsându-și mâinile să cadă,ei murmură răgușit:

-Sigur,iartă-mă.Mi-am ieșit din pepeni.Laurie ar fi vrut să țipe.Lucrurile nu mergeau deloc bine.

-Nu,murmură ea,nu asta am vrut să spun.Trăsăturile delicate i se schimonosiră.Vezi,eu am zis: „*Nu mă întreba pe mine*”,n-am zis: „*Nu mă întreba*”.Rick,hai să ne închipuim că tocmai am venit de pe Marte sau din secolul XVII,sau ceva de genul ăsta și n-am nici cea mai mică idee despre...despre cum să săruți și tot ce mai urmează.Dar asta nu înseamnă că nu mi-ar plăcea să învăț.Rick Westin,tu trebuie să știi ce e de făcut.

Se opri,își recapătă respirația,iar obrajii i se îmbujorară.Cuprinzându-i fața în căușul palmelor,își înclină capul și o sărută ușor pe buze.Gura lui aproape că n-o atinsese pe a ei,atât fu atingerea de delicată,dar și plină de o dulceață minunată.Rick închise ochii,inhalându-i prospețimea pielii și a părului.Cu vârful degetelor trasă curba obrazilor și a urechilor delicate,perfecte.

Cu ochii larg deschiși,Laurie se simțea vrăjită de atingerea lui.Deci asta era ceea ce simțea el.Ăsta era sărutul unui bărbat,cu parfumul lui de mosc umplându-i ființa și cu căldura arzătoare,topind-o.Și ăsta era misterul vieții,forța emanată de trupul lui.Respirația își recapătă ritmul printr-un oftat tremurător.

-Of,Doamne sfinte!

-Te simți bine? o întrebă el blând,în vreme ce cu vârfurile degetelor îi lovea ușurel obrajii.Era atingerea unui bărbat obișnuit să iubească și cu mâinile.

-Nu,nu prea știu.Niciodată n-am simțit așa ceva.Candoarea solemnă din ochii ei îl făcu să râdă.

-Nici eu,iubito.Sau,cum ar spune aluatul către patiser: numai de coca mea ai nevoie.Laurie se strânse la pieptul lui,râzând nestăvilit.

-Ce? Dintre toate momentele în care să-mi spui o glumă,tu...

-Ți-am spus că sunt un iubit nonconformist!

-Perfect!Ce mai pereche,el,nonconformist și ea,neexperimentată,râse Laurie.Apoi își dădu seama de ceea ce zisese și sângele i se ridică în obraji.

-Vreau să zic...n-am...vrut să zic că am fi iubiți sau...sau,Dumnezeule,că încerc să dau de înțeles că...noi...noi...Se zbatu să se elibereze din îmbrățișare,să se îndepărteze puțin de el.Rick însă-o ținu strâns.

-Hei,iubire! Nu intra în panică! Nici să nu-mi leșini în mijlocul drumului,nici

altceva.Șocul de a afla că ai fost călugăriță mi-a ajuns pe ziua de azi.Își slăbi strânsoarea,se dădu un pas înapoi și-și luă banjoul,zicând: Să mergem, dulceațo,te invit să mâncăm undeva.Știu un locșor chinezesc prin apropiere,unde am putea mânca cele mai bune gogoși aburinde,pe care le-ai mâncat vreodată.

-Nu „vreodată”,ci „niciodată”,râse ea,corectându-l.La mănăstire ne dădeau mai ales carne slabă de porc și pește.

-Of,iarși chestia asta! Cred că ai face mai bine să mă pui în temă cu toate detaliile trecutului tău „ascuns”,ca să nu mai fac vreo gafă pe drumul ce înaintăm.

-Încotro înaintăm,Westin? întrebă Laurie,aruncându-i o uitătură rapidă,nervoasă.

-Păi,pe drumul plin de obstacole al amorului,dulceațo.Fiindcă într-acolo ne îndreptăm,asta-i sigur.Oprindu-se în mijlocul drumului,Laurie își încheșta mâinile la spate,lăsându-și privirea în pământ.

-Rick,eu...nu prea știu nimic din toate astea.Și chiar dacă aș vrea să...încerc să mă apropii de cineva acum...viața mea...e atât de confuză.Poate că ar fi mai ușor ca fiecare să-și vadă din nou de propriul drum,de acum încolo!

Cu o voce pătrunzătoare,șoptită,de bariton,Rick începu să cânte: „*Tu o iei în sus și eu o iau în jos și-o să ajung înainte-ți în Scoția,dar eu și iubirea mea nicicând nu ne-om revedea*”.Se opri,notele vibrând încă în aerul nemișcat,iar ochii întunecați luminându-i-se de o emoție puternică,dar reținută.

-Nu crezi că un sfârșit ar fi prea trist,iubitito? Am fost rănit și altă dată și mi se mai poate întâmpla,dar poți să fii sigură că n-o să renunț așa de ușor.

Pasiunea acestui om trecu prin ea ca un șoc electric,scuturând-o până-n măduva oaselor.Nu mai era nimic de spus sau cum să te împotrivești când,atârându-și banjoul pe umăr,o luă de mână și-o porniră spre restaurant.

La *Chun-Ho* era aglomerație și zgomot.Cămăruța semăna cu o grotă cețoasă,în care mesele păreau făcute pentru furnici,iar scaunele de lemn erau ocupate de un amestec foarte ciudat de clienți: oameni de afaceri,îmbrăcați în costume elegante,având ca accesoriu și serviete,diplomați,îmbrăcați în veșminte străine,tinere mămică cu copilași în scaune înalte,un grup de punkiști cu păr vopsit.Un omuleț cu fața rotundă și cu ochelari îi întâmpină de la ușă.

-O,domnule Westin.O masă pentru două persoane și jumătate,luând în considerare și banjoul.Îi conduse spre scaunele lor,apoi le zise fără ocolișuri:

-Nici un spectacol azi,vă rog,da? Sper că veți mânca repede și apoi veți pleca, pentru ca eu să aduc în loc alți clienți buni-platnici.Am doi fii,pe care va trebui să-i țin în curând la colegiu,vă amintiți,nu?

-Desigur,Ho.O să țin problema în vizor.Încă râzând,Rick îi explică lui Laurie,

care nu-și revenea din uluire.

-Ultima dată când am fost pe aici, Ho m-a așezat la masă cu o pereche din Tupelo. Văzuseră spectacolul și m-au rugat să le cânt ceva. Asta ne-a dus la alt cântec... și trei ore mai târziu, Ho s-a văzut nevoit să ne arunce pe toți afară, ca să facă loc mulțimii de consumatori ce se îmbulzea să ia masa aici.

Laurie îi studie figura frumoasă și expresivă, simțind un amestec de timiditate și surpriză.

-Nu știam că iau masa cu o celebritate. Rick își trase scaunul, încrucișându-și mâinile pe piept, și zise, privind-o pe Laurie, lung, calculat:

-Spui asta de parcă nu ți-ar plăcea. Ea își scutură părul arămiu a negare.

-Dar nu despre asta e vorba! Totul aici este atât de nou pentru mine. Cred că nu apreciez lucrurile la adevărata lor valoare și probabil nici oamenii. Așa mi s-a întâmplat ieri după-amiază cu un tip la birou. A intrat înfoiat și înfumurat, iar eu l-am rugat frumos să ia loc și să aștepte în liniște până ce senatorul va avea un moment liber pentru el. Ei bine, a reieșit până la urmă că tipul era secretar de stat, nici mai mult, nici mai puțin! Rick își dădu capul pe spate și râse atât de contagios, că Laurie se trezi râzând și ea de propria-i prostie. Obrajii i se îmbujorară, ochii îi deveniră strălucitori, iar Rick stătea savurând plăcerea de a o vedea și de a o auzi.

-Hei, probabil că o merita!

-Poate, dar nu din partea mea. Pur și simplu, îmi lipsește intuiția acestor subtilități și nuanțe ale protocolului și ale manierelor elegante: pe cine să mătrășești, pe cine să favorizezi, pe cine...

-Lingușești? De cine să te ocupi? Pe cine să împrânzești pe scări în jos, fiindcă nu-i cap de listă și recomandat de cineva? Aș zice că ești mai degrabă într-o perioadă de necuvântată ignoranță, iubițico. Poți judeca pe oricine „doar” după propriile merite.

-Și-mi pot pierde slujba, până la weekend-ul următor.

-Mai sunt și alte slujbe!

-Sunt norocoasă s-o am și pe asta. Nu există chiar o mulțime de oferte de serviciu în Washington D.C. pentru ex-maici abia aterizate în viața mireană.

-Prin tine va debuta un nou val de cereri și oferte de acest tip.

Laurie se întinse peste masă, atingându-i mâna lui Rick.

-Întotdeauna ești așa de sigur în legătură cu orice? Atât de sigur și de cuceritor?

El îi apucă mâna mică cu mâna lui, mult mai mare, mângâind-o cu degetele lui groase, puternice.

-Nu, dar încerc. E singurul mod pe care-l știu de a trece prin viața asta.

Dar nu-i ceva la care m-am gândit de unul singur.Trăsăturile dure ale feței lui se îndulciră a aducere-aminte.

-Nu,Laurie,îți vorbesc din experiență.Călare pe motocicletă,am umblat pe drumuri prăfuite între dealuri și pe văi,unde am văzut negri bătrâni stând pe prispe,cu chipuri brăzdate,de luptători.Dar tot așa de bine puteau să ia un banjou sau o muzicuță,umplând aerul cu dulci sunete de bucurie.Am făcut femei în rochii fără formă,prăfuite,cu mai mulți copii decât și-ar fi putut îngădui să crească,capabile să cânte cu o sensibilitate care să te facă să plângi.Dar nu plâneau,cântau despre tinerețe și speranță și despre așteptata dragoste,făcându-te să-i crezi pe ei și cântecele lor.Am dormit într-o colibă,pe o saltea umplută cu frunze,așezată direct pe dușumeaua murdară,cu o masă și cu niște scaune mai frumos lucrate decât în orice atelier de lux! Aveau lemnul neted la atingere și cald,lustruit auriu de mâini bătătorite,de bărbat.Un coș atât de frumos împletit,că ți-ai putea pune visele în el.Un cântec atât de dulce cântat,că,gândindu-te la el,poți începe o nouă zi!Înghiți în sec,trecându-și limba peste buzele uscate.

-Ia te uită,acum,dacă m-ai stârnit,să vezi și de ce sunt capabil,dulceațo!

Laurie luă repede o sorbitură din ceaiul chinezesc aburind,ca să-și mascheze subita emoție ce o inundase.Cu ochii țintuiți pe fața de masă,râse ușurel.

-O să țin minte asta.Când privi din nou în sus spre el,pe sub genele tivite cu aur, o străbătu o admirație nouă.

-Și eu care credeam că-ți culegi cântecele populare în vreo cafenea mititică.

-Nu! El îi aruncă din nou privirea aceea care-i făcea inima să bată mai tare.

Nu,sunt mai mult decât un culegător.Interpret.Un fel de hoinar adevărat, solitar,dăruit să audă,să păstreze cât de puțin din tot,ca să nu dispară și să nu se risipească în veci.Sunt tipi care fac asta cu vopsele,cu clei și lemn; eu o fac pur și simplu cu cântece,istorioare,puțin dans pe muzica de banjou,o călătorie minunată spre stele.

-Uite,iar ai spus-o! Zi-mi,ce vrea să însemne asta?

Rick alunecă încet,cu coatele pe masă,cu ochii strălucind de nerăbdare.

-Va trebui să vii la spectacolul meu,ca să afli,O să vii? Vino în seara asta.

Scotocind prin buzunarul cămășii,scoase un bilet și-și zgârie numele pe spate.

Spune-mi că o să vii.

-Astă-seară? Singură? Of,Rick,nu mă simt încă atât de „aventurieră”.Nu cunosc bine orașul și mă tem să nu mă rătăcesc.Și-apoi,nu știu dacă cina pe care mi-a programat-o Ellen...

-Uite,al doilea bilet se materializa ca un hocus-pocus,adu-o și pe Ellen! A mai văzut spectacolul de două ori,dar n-o să se supere.Și dacă ea nu poate veni,

atunci adu pe altcineva.Femeie adică.O prietenă,ceva.Intenționez să te conduc acasă.

-Dar va trebui să mă întorc cu oricine ar fi persoana care m-ar însoți.Altfel n-ar fi politicos.

-Politicos? Eu mor aici,femeie,tot storcându-mi creierii cum să te am numai pentru mine oricât de puțin și tu te îngrijorezi de etichetă! Chiar că știi cum să îngreunezi situația unui individ.O căință sinceră i se așternu fetei pe chip.

-Dar nu am vrut asta,murmură ea.Rick își simți respirația accelerându-i-se.

-Te tachinam-doar,Laurie.Te rog încearcă doar să vii în seara asta...Dacă poți.

Promiți? Laurie dădu afirmativ din cap,salvată de la un eventual răspuns,de brusca apariție a unui chelner.Așeză în mijlocul mesei un platou plin cu gogoși fierbinți.Apoi,cu grija unui artist,decoră masa cu o puzderie de castronașe cu sosuri în care să înmoi gogoșile pentru a le face mai dulci,picante sau condimentate sau puternic aromate.Fără un cuvânt.Rick apucă o pereche de bețișoare și-i arată modul corect de a scufunda și duce la gură bucățile delicioase.Un zâmbet de extaz pur i se răspândi pe față.Fiindcă stomacul începuse deodată să-i chiorăie de foame,Laurie ridică bețișoarele și se strădui să pescuiască prima gogoasă.Captura alunecă la jumătatea drumului dintre platou și gură.Hotărâtă să nu cedeze,atacă din nou și gogoșa-i căzu de astă dată de pe masă drept în poală.Râsul gros al lui Rick muri înainte să se nască sub privirea de gheață a lui Laurie.El se aplecă peste masă și îi așeză cu grijă bețișoarele în mână,îi conduse mâinile către platou,apăsându-i bețișoarele,între care era deja o gogoasă,și o ajută să le ridice.Bucata străbătu jumătate din drumul către gura ei deschisă,înainte să alunece din vârful betelor peste marginea mesei.

-Nu râde,îl preveni ea cu ochii cenușii,înotându-i într-o undă de veselie mută.

Mi-ar plăcea să văd de ce-ai fi în stare cu un șirag de mătănii!

Așa că luă o furculiță și măncă rapid,în felul ei,cam două treimi din ce era pe masă.Rick o privea,bucurându-se de apropierea lui Laurie,pe care o asocia cu senzația gustativă extrem de complexă pe care o încerca acum limba lui.

Când nu mai putu rezista,își îngustă ochii întunecați și rupse tăcerea.

-Laurie,pot să te întreb ceva? Fața i se crispa,știind ce va urma,dar dădu din cap,căutând să-și păstreze figuraneutră.

-Desigur,Rick.Ce vrei să știi?

-De ce te-ai făcut călugăriță?

Ridică dintr-un umăr,cu un gest de fetiță,care îi merse drept la inimă lui Rick.

-Vezi,am trei mătuși în mănăstire.Una,mătușa Dorothy,care e doar cu șase ani mai mare decât mine,a venit la noi în vizită și ne-a spus-eram cinci puștani,eu

sunt cea mai mare-ei bine,ne-a spus tuturor cât de minunat este să-ți dedici viața lui Dumnezeu,să ți-o umpli cu un țel nobil.Era atât de bună și atât...atât de mulțumită și privindu-mă,mi-a spus că îmi aminteam de ea pe când era mai mică și cum era de sigură că o să-mi placă viața monahală...închise ochii,tăcând pentru o clipă,pierdută în propriile-i gânduri.Sora mea mai mică,Katy,nu fusese pusă într-o situație asemănătoare; Katy reușea cumva să pară încă extrem de infantilă.Și nimeni nu se gândise nici la micuța Maggie,ca având vocație,așa că am rămas numai eu,Laurie,să împlinesc acele speranțe.Oricum,asta i-a făcut atât de fericiți pe mama și pe tata și atât de mândri! Și am crezut chiar și eu...

Cuvintele se curmară brusc, strivite între buzele ei albe.

-Laurie,îmi pare rău! Dacă ți-e prea greu,nu...

-Nu,e important să încerc să explic.Măcar mie însămi.Îndreptându-și umerii, continuă:

Înceram să-ți spun că atunci credeam că dorințele și sentimentele mele erau greșite și prostești.Cum puteau toți ceilalți să-mi impună planurile pe care fiecare părea să le aibă pentru mine.Cum îndrăzneau,aș spune acum,când văd cât eram de egoistă și copilăroasă.El o întrerupse cu vocea asprită de mânie.

-Dar erai doar un copil! Poate că visurile îți fuseseră hrănite,păstrate cu grijă...

-Rick,zise ea,înlocuindu-și mânia cu un zâmbet,în familia mea burgheză de irlandezi,catolici,bunul-simț,pragmatismul,tenacitatea,munca neobosită,sunt lucruri ce trebuie păstrate cu grijă.Nu visurile! Dar familia mea n-a vrut să-mi facă nici un rău.

-Ai fost rănită? întrebă el cu voce blândă,zăbovind cu privirea pe încruntarea ușoară dintre sprâncenele ei de culoarea mierii,pe linia sobră a maxilarului ei delicat,pe ochii cenușii,în spatele cărora se ghiceau umbre adânci.

Laurie clătină din cap, cu un gest plin de spontaneitate.

-Nu,of,nu! Am învățat multe în toți acești ani și-am privit cu o anume parte a eului meu,pe care altfel n-aș fi încercat să îl descopăr.Mi-am făcut mulți prieteni dragi și mi-am tocit coatele alături de oameni cu adevărat buni și cumsecade.Dar n-aș fi putut fi pregătită pentru acel pas.Cred că era din cauză că-își ascunse zâmbetul cu o mână,nu înainte însă ca el să prindă o licărire-am continuam să visez.Chiar și în mănăstire,când mă străduiam atât de mult să mă schimb,noaptea capul îmi era plin de vise treze.Și iarăși ziua,când treceam prin grădină,în drum spre utrenie sau când stăteam la vreo fereastră inundată de razele jucăușe ale soarelui sau chiar când predam,când o clasă mergea extrem de bine și când câteva chipuri tenace se ridicau spre mine strălucind de înțelegerea celor ce le spuseseam,de fiecare dată și de multe altele am fost mereu sigură că trebuie

să aparțin acestei lumi.Că trebuie să mă eliberez de aceste restricții și să pășesc afară,să-mi deschid brațele larg și să primesc ceea ce ar putea veni.

-O-la-la! Ești și tu un copil „rău” ca și mine.Pune întrebarea potrivită și de-acum vom ști cum să răspundem amândoi.

-Știi,Laurie se aplecă peste masă,zâmbind,cu bărbia proptită în mână,cred că cel mai rău lucru,singurul care m-a împins să evadez,a fost tăcerea.Nimeni căruia să-i vorbești.Nimeni pe care să-l ascuți.Uneori aveam impresia că o să explodez și c-o să zbor drept în spațiu,înșurubându-mă în întuneric,căutând pe cineva care să mă înțeleagă,cu care să împart...

-Călătoria spre stele!Ea înghiți lacomă o gură de aer.

-Așa o fi? Și tu simți la fel?

Rick Westin rămase tăcut pentru o clipă și-o scânteiere de uimire și îngrijorare îi întunecă ochii.Apoi zâmbi și-și împinse scaunul în spate.

-Ei,hai acum! Mai bine aș plăti și te-aș duce înapoi.N-ai vrea să fii concediată și să fii obligată să te întorci la vechea ta muncă,nu-i așa?

Fără să se gândească,își puse un braț în jurul ei,pe când se întorceau pe Mall,dar deodată ea-l simți încordându-se și mâna-i alunecă pe lângă corp.Merseră pentru o clipă în tăcere.Rick ardea de dorința de a o atinge,dar ar mai fi îndrăznit acum? Laurie tânjea după căldura atingerii lui;era o plăcere nouă,necunoscută.Dar acum ce mai urma? Vor începe iarăși izolarea și singurătatea? Toate astea,pe pentru că îi spusese...Of,nu mai suporta.Pur și simplu nu mai putea.Simțindu-se ușor amețită de disperare,își strecură o mână sub brațul lui și se strânse mai aproape de el.Rick zâmbi,îi luă mâna strâns,prinzându-i-o ca într-o capcană între antebraț și biceps și astfel merseră înainte,cu un pas mai avântat.

-Ia-o mai încet,râse Laurie,cu inima cât un purice.

-Glumești? Aș putea să sar,să dansez,să-mi lovesc călcâiele,în vreme ce mi-aș azvârli șapca în sus-asta dacă aș avea una-dragă Laurie O'Neill! Mă faci să mă simt bine!

-Nici eu nu mă simt prea rău,cântărețule la banjou,râse ea molipsită de entuziasmul lui.Cum îți poți închipui că mai pot lucra în după-amiaza asta?

-Repede și bine.Și-apoi se va face seară și-o să mă uit în public și-o să-ți văd chipul luminos și dulce.Îmi promiți?

-O să încerc,Rick,pe cuvânt!

-O să mă asigur de asta.Și de asta.Își aplecă fața spre a ei și ea îi simți respirația caldă pe buze și-apoi și apăsarea năucitoare a gurii lui,dulce și fierbinte și cu mult mai plăcută decât tot ce cunoscuse ea vreodată.Și iar se ivi surâsul acela pe chipul lui.,*Hm,m-aș putea obișnui cu asta*".Se despărțiră; bărbatul acela suplu,

cu păr negru,cu ochi de țigan și cu banjou era...era al ei! Laurie își agită și ea mâna,în chip de răspuns,și-apoi dansă cu grație pe scări,în sus,către biroul senatorului din edificiul Rayburn.

CAPITOLUL 4

Teatrul de estradă atrăgea întotdeauna un public numeros.Dar de când,cu ani în urmă,Rick Westin începuse să cânte aici,cu greu mai găseai vreun loc liber.

Primii ascultători le spusese prietenilor lor,iar aceștia altor prieteni și astfel zvonul se răspândise.Era un punct de atracție obligatoriu pentru oaspeții veniți în oraș.Studentii din Georgetown luau metroul și călătoreau,ajungând chiar înainte de începerea spectacolului,sperând să obțină vreun bilet la care să renunțe cineva în ultima clipă.Omul ajunsese un fel de erou popular.În realitate,Rick nu era ceea ce părea acolo sus,pe scenă.Umbla mai bine de jumătate de an,călare pe motocicletă,peste dealurile și prin văile ascunse din Munții Appalași,purtând blugi roșii și bocanci prăfuiți,cu un banjou agățat în spate.Dar tot ce aduna acolo:cântecele pentru banjou,baladele populare,povestirile și glumele suculente,snoavele-toate erau transformate în vrajă pe scenă.Spectatorii îl iubeau.Și în fiecare seară,din noiembrie până în aprilie,la ora opt,totul începea să „sfârâie”.

La opt fără cinci,un taxi se opri la stopul de la intersecția străzilor „A șasea” cu „Mâine”.Laurie întârziase.Ar fi murit,dacă ar fi știut că trebuie să păsească prin lumina puternică a reflectoarelor.Câte capete întoarse!El ar vedea-o! Of,era numai vina ei! își petrecuse toată amiaza hotărându-se și răzgândindu-se: să vină,să nu vină.Ellen era lipită de telefon,sperând într-o convorbire la distanță cu prietenul ei,Dan.Laurie nu s-ar fi putut gândi la altcineva la care să apeleze.

Apoi,la ora șapte,încă gândindu-se la o cină semicongelată,luă brusc o decizie,aparent inexplicabilă.Ajunge cu ascunsul,cu „nu”-ul spus vieții,cu spatele pe care i-l întoarce mereu,cu...Așa că iat-o aici,într-o rochie de mătase imprimată,împrumutată din garderoba lui Ellen,abia ținându-și echilibrul pe tocurile înalte,îndesând o bancnotă de cinci dolari în mâna șoferului de taxi și nemaiășteptând restul.

-Hei,domnișoară,mulțam frumos!

-Cu plăcere,îi replică ea,gonind spre întarea principală.Înmână biletul omului de la ușă,în vreme ce simțea cât de tare îi bate inima.El luă biletul,apoi i se adresă:

-Îmi pare rău,dar ăsta nu-i pentru spectacolul din seara asta.

Laurie înghiți dureros.

-Ce? Dar trebuie să fie o greșeală.Rick,vreau să spun,domnul Weston mi l-a dat.

Cu o mână rece ca gheața apucă biletul răsucindu-l confuză.E scris numele aici pe spate, vedeți, și mi-a spus...

-Oh, iertați-mă domnișoară.E greșeala mea.Zâmbi și apoi mai adăugă:

N-am vrut să vă sperii!

-E-n.regulă! Râse cu timiditate.Am tendința de a mă speria ușor.Și detest să ajung după căderea cortinei.

-Cortina,ați spus? Bănuiesc că nu ați mai văzut spectacolul până acum.Luați-o înainte și fiți pregătită pentru o surpriză plăcută.O tânără cu părul strâns într-o coadă de cal o invită înăuntru și îi dădu un program.

-Pe aici,vă rog.O conduse pe Laurie printr-un hol îngust,pe două trepte ce coborau și-apoi într-o cameră bine proporționată,luminată puternic.Era ocupată cu mici mese de lemn înconjurate de scaune-ocupate toate de persoane concentrate asupra scenei.Pe scenă era o singură masă cu un singur scaun și deja familiarul set de banjouri.Și Rick.Stătea în stânga scenei,acordând un banjou cu cinci coarde,vorbind cu un grup mare aflat la o masă aproape lipită de scenă.

„Coadă de cal” se apropie de scenă și întrebă:

-Domnule Weston,aceasta-i persoana pe care o așteptați?

Laurie îngheță.Rick se scutură,zâmbi și dădu afirmativ din cap.

-Sigur că da! Și acum,oameni buni,putem începe!

Se stârni un ropot de aplauze din toată inima și câteva fluierături admirative.

Între timp Laurie se duse la locul său,cu obrazii în flăcări.Luminile se micșorară și un fascicol se fixă pe Rick.

-Aceste prime cântece vă sunt prezentate exact așa cum au fost cântate de doamna Ada Selves din Hiltop,Kentucky.Doamna Ada are nouăzeci și șapte de ani și o limbă tare ascuțită.Avea un fel special de a mă urmări cum scriu cuvintele „drept cum trebe” și,credeți-mă,m-am străduit mult!

Banjoul vibra și vocea plină,baritonală a lui Rick umplu încăperea cu

„Căruțașul vesel”.Cântă apoi,„Cântecul schimbător”,„Străinul călător”și,„Cocoșelul Robin”.

Laurie ascultă atât de concentrată de parcă ar fi încercat să-l absoarbă prin toate simțurile,vibrând la maxim.Cu greutate atenția îi reveni la vocea baritonală cu asprimi controlate,la gesturile mângâietoare ale mâinilor lui pe coarde,la puterea suplă,întunecată a trupului lui în vreme ce se mișca pe scenă.Reflectorul aruncă străluciri în părul și în ochii lui; zâmbetul lui o supunea.

Când se opri din cântat,ea putu aproape să audă respirația publicului,înainte ca aplauzele să izbucnească.Rick își netezi o sprânceană cu un deget și zâmbi.

-Într-o vreme călătoream prin Alabama.Insectele năpădiseră totul,încât țânțarii

ar fi putut fi aleși emblemă de stat.Mulțumindu-le pentru râsete cu o înclinare,el luă un alt banjou și-l acordă.

-Și-acum,iată un cântec pentru acea copilă frumoasă,care a fost destul de curajoasă să vină și să mă vadă în această seară.Ochii lui negri sfredeliră inima lui Laurie.Rămase hipnotizată,în vreme ce valurile de panică și extaz o cuprindeau.Cântă doar pentru ea.

*„la-mă de mână
să zburăm împreună departe
spre cer de îndată
pe aripi de dor
cu dulcele cântec
vom atinge luna
și aici vom sta.”*

Laurie înghiți în sec și-și păstră zâmbetul pe buze,dar înăuntrul ei începu să tremure.Răsărea ceva,trezindu-se adânc în ea,depărtându-și petalele ca un boboc,ca o mână întinsă,ca o inimă desferecată.O durea! Cât de mult îi cerea omul ei cu banjou! Și cât de mult putea ea să îndrăznească?

Restul spectacolului fu o ceață deasă prin care simțurile ei tulburate se zvârcoleau și-și căutau locul.Dar,râdea când trebuia și aplauda,și auzea cu adevărat melodiile blânde,mistuitoare și frumusețea plină a vocii lui.Dar totul era filtrat prin confuzia și dorul ei.Putea să-i privească mâinile pe coarde pentru ca apoi să le vadă deschizându-i nasturii de la bluză.Putea auzi tocul pantofului lui cu care bătea tactul muzicii și apoi,deodată își imagină conturul dur al coapselor lui...O scăpare a albului dinților întrezărită într-un zâmbet și simțea dulceața căldurii gurii lui așezându-se pe a ei.

Își izgoni gândurile,desenându-și în minte notele negre și portativele scrise pe foi albe de hârtie,dar...totul fu iarăși măturat de puterea unui gând izvorât brusc: ar fi vrut să facă dragoste cu el dimineața,ca să vadă minunatul lui trup în lumina palidă,filtrată prin perdele.Sorbi zgomotos din Coca-Cola,păstrând gheața în gură,până ce limba îi amorți.

În cele din urmă,spectacolul luă sfârșit.Într-un vacarm de aplauze,Rick își luă cutiile,cu chipul lui frumos,radiind de bucurie și cu ochii strălucind.Oamenii se înghesuiră în față,întrebându-l de cântece și locuri,vrând ca el să repete refrenul cântecelor lui cu fantome,pentru ca,ducându-se acasă să-și poată speria copiii. Apoi plecară în grupuri,grupulețe și perechi,toți râzând și vorbind unii cu alții ca

niște musafiri la o petrecere.Luminile începură să scadă; ospătarii dădură năvală să deretice,să pună scaunele la loc și să curețe mesele.Lui Laurie nu-i mai rămânea de făcut altceva decât să dea ochii cu Rick.

El îi ușura situația.Lăsându-se să alunece de pe scena direct în sală,îi sări în față îmbrățișând-o.

-Laurie O'Neill sunt fericit că ai venit! Nu că m-aș fi îndoit că o vei face.

Râse.Nu,nici măcar o secundă.Dar zău că m-am bucurat când te-am văzut intrând pe ușa aceea.Hm...O îmbrățișă strâns,gâdilându-i gâtul cu bărbia lui,până îi stârni chicoteli menite să ascundă ropotul dorinței ce-i inundase deodată trupul.

-Hei,miroși atât de bine,Mă faci să mă simt bine.O îndepărtă puțin,în vreme ce privirea îi poposea cu încetineală asupra trupului ei.Și arăți atât de bine...

Vorbele lui se transformară într-o șoaptă pierdută în părul ei și pentru o clipă Laurie uită unde era și se simți învârtindu-se în spațiu.

Apoi auzi scaunele târșâite pe dușumea și discuțiile nepăsătoare ale personalului și-l îndepărtă râzând.

-Hei,ești un tip nebun!

-Îhî,nebun! După tine! Pot să te duc acasă și să-ți susur în urechi câte ceva? Doar pentru o zi sau două?

-O.K.,dar ce-ai spune de nas,de buze,de bărbie? Râsul lui ușurel era,ca și al ei,plin de dorință.

-Încetează,cântărețule la banjou! Întotdeauna ești așa după spectacol?

-Da,veni replica întregului cor.

-Nu-i crede! Se întoarse către ea și o strânse cu brațul,aproape ridicând-o de la pământ.Nu,nu-i adevărat! Numai tu ești de vină.M-ai făcut să zbor departe,iubito.Hai să spunem „noapte bună” acestor trădători și să ne orientăm „compasurile” spre bârlogul meu.

Înainte să o lase să spună ceva,Rick o luă de mână și o conduse afară din teatru.

Mergeau încet,tăcând.Mâna lui Laurie,prizonieră în mâna lui Rick,se bucura de acest unic punct de contact,cu toată inocența și promisiunea lui.

Vocea lui Rick,răgușită de dorință,rupse tăcerea:

-Vrei să vii acasă cu mine? Laurie nu îi răspunse.Am putea să mergem să gustăm câte ceva.Să stăm și să vorbim.Despre ce vrei tu.Tăcere.Și bătăile inimii pulsându-i în urechi.

-Laurie,ce spui tu,dulceațo?

-Spun că n-aș dori să...m-aș întoarce mai bine acasă.Vocea ei subțire sună înstrăinată și tristă.

Rick era tăcut, creierul elaborându-i mereu noi și noi argumente, lucruri spuse deseori în astfel de situații. Dar rămânea tăcut, dorind-o, dar știind ce ușor ar putea speria-o, alungând-o poate pentru totdeauna.

-Rick, într-adevăr trebuie să merg la lucru mâine. Și e deja târziu.

-Știi iubito! Necazul e că o parte din mine spune: „*la-o încet cu ea*”, pe când cealaltă îmi spune-își umezi buzele uscate-ei bine, îmi spune: „*Mor să te iau în brațe*” și să te iubesc. Aerul întunecat al nopții îi apăsa, greu și nemișcat. Laurie tremura. Încercă să-și clarifice gândurile din creier, să-și oprească sentimentele care o copleșeau pe dinăuntru.

-Rick, nu pot! Nu sunt încă pregătită.

-Știi. Atunci, acasă să fie! Jeepul meu e parcat pe aici, prin spate. Încă zece minute și vei fi înapoi, în siguranță, în turnul tău de fildeș.

-Rick! Durerea din vocea ei nu putea fi ascunsă.

-Îmi pare rău. Îi strânse mâna ușurel, urându-se. Îmi pare rău, Laurie. E târziu și sunt mort de oboseală, iar spectacolul mă înnebunește uneori. Ducând-o spre o fâșie luminată de lună, se opri, iar privirea lui se odihni pe chipul dulce. Uneori va trebui să îmi ascuți cuvintele doar cu o ureche, iar inima să mi-o ascuți cu inima ta ca să înțelegi ceea ce vreau să spun cu adevărat. Întotdeauna să interpretezi totul în lumina cea mai favorabilă. Nu-i asta un soi de precept din mănăstire?

-Nu sunt prea sigură, dar te iau pe încredere. Ea zâmbi, conștientă de data asta că el o tachina, își întoarse capul într-o parte, întâlnind privirea lui întunecată și simțind brusca accelerare a propriului puls. Adăugă impulsivă: Singurul lucru pe care îl știu cu certitudine e că ai fost grozav pe scenă. Mi-a plăcut spectacolul, Rick. A fost minunat. De fapt, tu ești minunat.

Rick privi spre chipul ei cu o privire lungă și grea, ochii lui urmărind razele de lună care se alungeau pe obraji ei dulci și-i dansau prin umbrele părului.

Reținerea din vocea lui era împletită cu o notă joasă și senzuală de dorință pură.

-Este exact ceea ce intenționez să-ți demonstrez, dulceațo, dar nu pe vreo scenă, nu, nicidecum...

CAPITOLUL 5

„*Un porculeț de Guineea! Un porculeț spinos*”, își zise Laurie pe un ton mușcător privind-se în oglinda geamului de la biroul senatorului.

-Ce? Pe bulevardul Independenței? Nu-mi vine să cred!

-Nu, Paula, mârâi Laurie sucindu-se și răsucindu-se și netezindu-și părul cu mâna. Nu, eu sunt ăla! Părul meu arată ca al unui porc spinos care a dormit prost.

Paula râse până se înecă. Apoi îi apăru pe figură o expresie plină de bunăvoință.

-Ai acum, draga mea, spuse cu voce îndulcită, trebuie să-ți spun că dacă culoarea este absolut superbă, tunsoarea în schimb cam lasă de dorit. E puțin cam demodată. Deși presupun că la mănăstire nu au chiar așa de mulți maeștri în „arta” înfrumusețării feminine.

-Maeștri în frumusețe? Vocea lui Laurie sună ca un ecou, însoțită de un zâmbet amar. Nu, ceea ce port eu se cheamă stilul „*fă-te singură cum poți*”. Îți apuci părul cum poți și-l aduci pe unde poți și-apoi îl rezezi pur și simplu. Noaptea, pe întuneric!

-Fără oglindă?

-Oh, ce vanitate!

-Fără șampoane sofisticate și fără manichiură?

-Pleacă!

-Of, Doamne!

-, „*Of, Doamne*”, mi se pare bine spus. Păi, uite-te și tu ce e cu părul meu. Am fixat pentru după-amiaza asta o „*vizită de lucru*” la un mic coafor, chiar lângă stația de autobuz pe unde cobor de obicei, dar am impresia că nu mai rezist până la prânz. Nu m-a deranjat până acum cu adevărat, dar m-am privit mai atent în weekend-ul ăsta și dintr-o dată n-am mai avut răbdare și am simțit că trebuie să mă schimb. Nu mai adăugă însă că „autoevaluarea” fusese stârnită de discuția cu Rick. Paula își scutură părul, râzând. Dar înțelese brusca conștiință de sine pe care o căpătase tânăra ei colegă.

-Știu ce vrei să spui, dragă. Prima dată când mi-am descoperit niște fire albe m-am grăbit să ies în oraș și să cumpăr cea mai mare sticlă de vopsea de păr, pe care am putut-o găsi.

-Și te-ai simțit mai bine după aceea? Mai... drăguță, cumva?

-Nu, zâmbi Paula, mi-a făcut părul verde. Dar te înțeleg. Uite, scotoci într-un sertar după ceva și scoase un bățuț pătrat, dacă asta te face să te simți mai bine poți să îl iei până după-amiază. Acum, la treabă!

La ora douăsprezece și cinci Laurie ieși grăbită pe ușa edificiului Rayburn, în vreme ce Rick tocmai intra ca o furtună înăuntru.

-Oh, scuzăți-mă, spuse el automat, pășind într-o parte ca să lase femeia străină, îmbrobodită ca o bunicuță din basmele rusești. Apoi, brusc, realizează pe cine avea în față.

-Laurie? Ce faci aici, pentru Dumnezeu? Știu-ți făcu semn să tacă-e vorba de un bal mascat și te duci costumată în țărăncuță rusoaică. Perfect! Eu o să merg în stil de Zorba Grecul. Își desfăcu puțin cămașa la gât, își îndepărtă mâinile de trup și

improviza un soi de dans țărănesc.

-Amuzant,domnule Westin! Foarte amuzant! rosti Laurie și-și îngustă ochii cu ironie,dar și cu supărare.

-Ah,n-am ghicit,zise el,furișându-și un braț în jurul umerilor ei.

-Nu! Și va trebuie să-mi dai drumul.Am o întâlnire.

-Dar vreau să te duc să mâncăm de prânz.E un restaurant japonez doar la câteva blocuri de aici...la stai,ce întâlnire?

-Mă duc la...coafor.Nu mă mai suport în halul ăsta nici măcar pentru o secundă.

-Hei,dulcețo,.te-aș putea suporta pentru o secundă...o oră și chiar pentru...o eternitate!

-Rick...se îmbujora Laurie furioasă,punându-i un deget pe buze.

El îi sărută vârful degetelor,surâzând blând și privind-o drept în ochii frumoși și cenușii.Apoi își ridică amândouă mâinile și-i eliberă părul din strânsoarea eșarfei.Degetul mare îi rămase pe curba obrazului,în vreme ce cu celelalte îi răsfirea șuvițele răzlețe.

-Frumos păr și frumoasă femeie!

-Nu prea frumoasă deocamdată,murmură ea pe jumătate hipnotizată de căldura atingerii lui.Dar am să mă ocup de asta.Apoi se scutură de nerostita lui vrajă și se grăbi să iasă.Acum trebuie să plec.Sunt pe punctul de a întârzia.

-Unde te duci,o întrebă el,potrivindu-și pasul după al ei.

-La un coafor micuț,pe care l-am descoperit eu.Se cheamă „*La bucla tunsă*”.

-Cum? O înșfacă de braț,trecându-i-l prizonier pe sub al lui,și-i schimbă brusc direcția.Vii cu mine! Te duc eu la Larry,de la „*Inovatorii*”.El mă aranjează și pe mine.Laurie făcu ochii mari și își trecu mâna prin părul lui Rick,privindu-l cât e de negru și de sălbatic.

-Vrei să zici că cineva face chestia asta? Credeam că sălbăticia pletelor tale e de neîmblânzit.

-Nu te lua după aparențe,zise el zâmbind și tragând-o mai aproape.

„*Inovatorii*” era un salon numai lumini și oglinzi,măsuțe cu înălțimea reglabilă și pereți în culori pastelate.Femeile aveau norișori unduitori de păr sau tunsori scurte,punkiste,unghii lăcuite,lungi și cele mai șocante și frumoase haine pe care Laurie le văzuse vreodată în paginile vreunui jurnal de modă.Laurie înghiți în sec,zâmbi cu timiditate și-și țintui ochii pe spatele lui Rick,în vreme ce se lăsa condusă prin mulțime spre o cabină retrasă,în fundul salonului de coafură.El bătu o dată în peretele despărțitor.

-Larry? Un tip bine apărut de după colț.Posea o superbă pereche de mustăți.

-Rick? Bună, ce faci pe aici?

Laurie surprinse o scânteie de uimire pe chipul unei femei, înconjurată de ceea ce păreau a fi sute de roțițe minuscule. Ea zâmbi și femeia îi întoarse zâmbetul, înclinând ușor din cap. Următorul comentariu al lui Rick îi reținu întreaga atenție.

-Larry, aceasta-i Laurie O'Neill, o prietenă cu totul specială. Crezi că ai putea să-i aranjezi tunsoarea în cel mai scurt timp posibil?

-Nici o problemă! Doamna Lehman e aproape gata să strălucească „în luminile rampei”. În acest timp Laurie se poate duce să se schimbe la vestiar. Arată hotărât spre o nișă, mascată de o mică draperie. Halatele sunt în cuier.

Acolo și erau; Laurie își agăță rapid fusta, bluza și blazerul într-un cui și-și puse un halat roz-bombon larg și lung până deasupra genunchiului. Se grăbi înapoi în salon spre boxa lui Larry. Când își făcu apariția, cealaltă femeie se îndepărta ascultătoare și Laurie se trezi în centrul atenției.

-Veniți să stați aici, bătu Larry cu palma pe scaun, învăluind-o repezător cu un soi de pelerină imensă, de plastic, și pieptănând-o cu răbdare ca să-și dea seama mai bine de situație. Aș zice să începem cu un șampon și cu un regenerator și pe urmă să vedem ce-avem noi aici, O.K.? În vreme ce o întrebă, o și împinse ușurel spre chiuvetă, îmi place să țin părul clienților mei în mână de la început până la sfârșit, îi explică el; asta mă ajută să cunosc părul în profunzime, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

-Da, desigur, răsese Laurie, cu răsufierea tăiată de o bruscă năvală de senzualitate, care o lovi în plin stomac. Da, cum spuneți dumneavoastră!

Și-apoi oricum nu mai era chip să mai adaugi ceva. Simțea căldura plăcută a apei, împroșcătura răcoroasă a șamponului și extraordinara senzație pe care i-o dădeau mâinile lui, masându-i puternic creștetul. Pentru o secundă, Laurie încremeni, reacționând cu surprindere la plăcerea senzuală pe care o simțea. Dar nu se putea lupta cu ea și dintr-o dată simți că tensiunea cu care se lupta de luni de zile o părăsește, ieșindu-i afară din trup. Se simți departe de lumea reală.

Apoi, redeveni conștientă de căldura apei și de răcoarea împrăștiată de foen, dar își păstra ochii închiși, negândindu-se la nimic. Alunecând. Vocile bărbaților, a lui Larry și a lui Rick erau profunde-ecouri melodioase în cubul micuț al boxei.

Apoi Rick începu să îngâne un fragment de melodie și dulceața vocii lui o purtă departe. Era atâta liniște. O pace simplă, complet diferită de pacea disciplinată, îmblânzită cu care se luptase în van prea mult timp. Ochii i se deschiseră brusc.

-Oh, aproape că am adormit. Îmi pare rău. Laurie nu părea conștientă de propria-i confuzie, dar Rick zâmbi, atingând-o ușor pe vârful părului.

-Hei,nu trebuie decât să-ți placă.O să fie amuzant!După ce-i șterse părul cu prosopul,Larry se dădu puțin înapoi studiind-o pe Laurie cu concentrare.

-Ia să vedem acum,mormăi el învârtindu-se în jurul scaunului,studiiindu-și clienta din toate unghiurile posibile,în vreme ce aceasta se foia stânjenită.

-Sunt un caz fără speranță? întrebă ea încetișor,șigură că așa era.

-Fără speranță? Pentru Dumnezeu,fată dragă,vorbești de parcă nu te-ai uita niciodată în oglindă.Ești frumoasă,dar cine te-a tuns așa a făcut cel mai nenorocit lucru pe care l-am văzut în ultimii zece ani de când tot tund la păr.

Sinceritatea o împinse să recunoască.

-Eu...mă tem că eu m-am tuns,Larry...

-Cum? încă o clientă în stil „cum o-i nimeri”? Asta-i nenorocirea vieții mele,mârâi el,cu mustața zbârlită de dezaprobare,Laurie întâlni în oglindă ochii zâmbitori ai lui Rick.Dar dacă el își închipuie că ea o să se mai încurce ,în vreo altă explicație se înșeală amarnic.Cu o urmă de bravadă își împinse bărbia înainte,zâmbind propriei imagini din oglindă și replică de sus:

-De asta am și venit la un expert.Așa că fă-ți meseria!

Rick îi trase o otheadă sexy însoțită de o înclinare aprobatoare din cap.

Larry își luă foarfecă și Laurie își concentra acum toată atenția asupra propriei imagini din oglindă,curioasă să vadă cum „noua Laurie” răsare.Larry se lansă deci,potrivind și tăind apoi vârfulurile despicate care cădeau sub foarfecă,într-o plutire lină pe podea,asemenea petalelor dintr-o floare scuturată.

După un moment apăru la iveală cochilia delicată a urechii.După alt moment o fâșie de piele palidă,vulnerabilă a frumosului ei gât fu dezgolită.Gâtul părea și el mai lung-o columnă delicată de piele translucidă care implora atingerea,sărutul unui bărbat.Foarfecă zbura,și din zborul ei se dezgoliră brusc și pomeții înalți,mândri,cu o tușă ușor dramatică,de parcă li s-ar fi aplicat o pată de culoare.

Acum îi pieptăna părul în față,peste sprâncene și cu o mișcare scurtă,dibace transformă într-un soi de breton minunat meșa de deasupra genelor.

Laurie simți că brațele mai sus de cot erau acum acoperite cu „piele de găină”.

Era ea asta!Fata transformată din oglindă? Părea deodată imposibil.Timp de cinci ani nesfârșiți nu existase nici o oglindă.Și nici o fată.

Fata de dinainte de mănăstire fusese un copil.Un copil care face primele piruete în fața oglinzii înainte de a merge la dans la școală,purtând o rochie frumoasă de dantelă roz și crezându-se frumoasă.O copilă care nu poate crede că s-ar șfârși vreodată petrecerile,dansul sau băieții de la liceu-cu care se plimba prin oraș și care să-i aducă gulerașul drept cadou.Fata care a intrat la mănăstire purta un veșmânt alb ca de mireasa pe care l-a schimbat cu o rasă neagră,alungându-și

amintirile,oglinzile și simțămintele „necugetate”.Fata asta nu mai era nicidecum o fată.Tineretea ei nu avea nici o importanță din atemporalitatea mănăstirii.

Dar fata asta-cea care o privea acum cu ochii mari din oglindă...Ar putea ea oare să descătușeze copilul ferecat în urmă cu cinci ani,să-l găsească,să-l elibereze și să-l ajute să devină femeie? Ar putea fi fericită această femeie? S-ar putea ea îndrăgosti?

Dragoste! Gândul prinse contur și se materializa în mintea ei,iar privirea o căută de îndată în oglindă pe cea a lui Rick.

-Arată bine,zise el cu o ușoară strâmbătură.

-Chiar crezi? întrebă ea cu buzele rumenite și cu ochii strălucitori.

-Ah,da iubito! Evident.Rick o privea cu o fărâmă de „ceva” în ochi,cu o umbră de respect parcă.Se gândea că ea fusese frumoasă încă de când o văzuse prima oară;atunci,la trei dimineața,în holul întunecos,așa că nu mai de asta era acum mai frumoasă.Acum avea parcă impresia că e martorul unei subtile transformări prin oglindă.O desfășurare de aripi.O deschidere de petale.Prima scânteie luminoasă a unui foc.

Fiece buclă arămie tăiată,care lua drumul podelei,era un pas important înspre lume.Înspre lume și...înspre inima lui.Simți crescând în el pintenul dorinței arzătoare întotdeauna stârnit de prezența acestei fete.Stând nemișcat,cu coatele sprijinite de tejghea o studia gândindu-se: *„Ce putere o să capeți asupra mea când vei înțelege cât ești de femeie,domnișoară O'Neill?”*

De parcă ea l-ar fi auzit,Laurie roși.

-Încetează să mă mai privești așa,Rick! Mă faci să fiu foarte nervoasă.

-Și pe mine,fu Larry de aceeași părere,agitându-și foarfecele.Du-te și ia o răcoritoare sau plimbă-te,sau ceva de genul ăsta.

-Voi amândoi știți într-adevăr să faceți omul să sufere,râse Rick,întinzându-se leneș și punându-și în valoare trupul suplu,musculos.Își îndreptă spatele,eliberându-se de tensiunea care-l ținuse până atunci,ridică umerii largi,puternici și mușchii i se reliefară plini de forță pe sub cămașă.

Laurie îl privi simțind în profunzime senzația surprinzătoare de dorință pe care prezența lui i-o stârnea.Trupul i se foi neliniștit pe scaun.

Rick îi...prinse privirea și râs plin,sonor: puțin hârșăit care se împleti cu râsul ei argintiu,spontan.În clipa aceea se simțiră perfect armonizați,ca doi acrobați sărind în aer,fiecare încântat și mulțumit de perfecta sincronizare cu celălalt.

-Îmi scapă mie ceva? se plânse Larry,holbându-se la ei doi,cu o figură amuzată.

-Nimic care ți-ar putea fi explicat și ție,îl ironiza Rick,iar Laurie strânse din dinți în încercarea disperată de a-și recăpăta autocontrolul.

-Bun,sună replica lui Larry,atunci dispari pentru minimum treizeci de minute.Cu un gest simula învârtirea unei foarfeci care taie și clănțâne.Rick se opri din drum,se înclină și culese de jos o buclă din părul strălucitor al lui Laurie.O strecură cu grijă în buzunar și ieși.

În mai puțin timp decât se așteptase ea,tunsoarea fu finalizată și Larry o învârti în scaun pentru o ultimă evaluare.

-Perfect,decretă Larry cu o șoaptă de ventrilog de mare clasă.Absolut perfect! Ce credeți adăugă,în timp ce o învârtea în scaun,cu fața iarăși către oglindă,ca s-o confrunte cu imaginea reflectată.

Laurie nu-i putu răspunde și asta nu doar din modestie.Pur și simplu respirația i se oprise în gât.Fata...femeia asta din oglindă era într-adevăr frumoasă.Părul părea o împletire diafană de aramă și aur,îmbogățită de scânteieri nenumărate, astfel potrivit,încât să urmărească linia delicată ce pornea de la sprâncene, continuând cu obraji și cu gâtul.

-Ei? întrebă Larry,vizibil mândru de capodopera lui.Laurie încuviință din cap cu aprobare tacită.Un zâmbet mic îi miji în colțul buzelor.

-Da,zise regăsindu-și vocea,e minunat! Ai făcut o treabă bună.Îți mulțumesc mult Larry.Apoi,aproape în picioare,mai adăugă: Mă duc să mă îmbrac,înainte să se întoarcă Rick și-o să-i fac o surpriză...

-De ce nu te duci să arunci o privire prin buticul nostru? Ai putea găsi ceva delicios cu care să-l surprinzi într-adevăr,îi sugerează Larry amintindu-și de sacoul ei plecticos de clasic.

-Oh,tare aș vrea,dar n-am timp astăzi,zise ea visătoare privind când în portofel, când la nota de plată pe care el i-o mângălise.Totuși ezita uitându-se peste umăr în oglindă și pipăindu-și părul cu mâna de parcă ar fi vrut să se convingă că ceea ce vedea în oglindă era adevărat.Cu un râs sănătos se grăbi spre vestiar.Hainele ei distruseră.Se evaporaseră.În locul lor era o fustă de mătase înfoiată și o bluză tot de mătase,de culoarea merelor verzi.Se îmbracă în cămăruța strâmtă,și strecură picioarele într-o pereche de sandale crem,care-i veneau ca turnate și se întoarse încetișor în fața oglinzii.Ochii i se umplură cu lacrimi.Omul ăsta era minunat și nebun! N-ar fi trebuit să facă toate asta,nici ea n-ar fi trebuit să-l lase.Dar dulceața unor astfel de lucruri era tulburătoare,iar blândețea...plăcerea pură,năucitoare de a se lăsa privită,așa cum o privea el...Cum ar fi putut ea să-i reziste?

Nimic și nimeni din întreaga ei viață n-o pregătise pentru Rick Westin.Și nimeni și nimic din lume nu-l pregătise pe Rick pentru felul în care arăta ea acum,când ieșise din vestiar.Superb! Strălucea ca și când o anume trezire miraculoasă ar fi

radiat din ea, fără nici o legătură cu noua ei tunsoare sau cu orice altceva. Și totuși știa că pentru el sunt toate acestea. Rick își simți inima luând-o razna către un preinfarct. Ceva parcă îl lovise tare în spatele genunchilor și între ochi. Hei, deci asta era iubirea menestrelilor și trubadurilor, în vreme ce rătăceau dintr-un ținut în altul, de-pănând povești de iubire și basme cu zâne-fecioare. Asta era deci secretul pe care îl păstrase în inimă, fără să știe, în vreme ce bântuia prin Appalași, din primăvară și până la căderea frunzelor în fiecare an, singur, tânjind după cineva... După ea!

-Arăți tare dulce, îi spuse încet.

-Mulțumesc, răspuse ea cu un zâmbet timid. Apoi își scutură capul. Îți mulțumesc și totuși nu pot să-ți mulțumesc destul. Nu există nici un mod de a...

-Nu e nevoie să... E pur și simplu plăcerea mea. Pe cuvânt. Se opri o clipă, iar ea se învârti ușor înaintea lui ca să fie văzută, dintr-o dată dezinvoltă și fără emoții.

Doar fericită.

-E-n regulă, spuse el respirând adânc de parcă nu ar fi făcut-o de multă vreme, în regulă, hai să mergem să mâncăm ceva. Îi înmână o sacoșă cu vechile ei haine și-i luă brațul conducând-o spre ușă.

-Stai, nota de plată... începu ea.

-Am avut eu grijă de tot. Și să nu-mi mulțumești. A fost cu adevărat plăcerea mea. Coborau deja când, pe la jumătatea drumului, ea se opri brusc și-l obligă și pe el să stea.

-Rick, mă înnebunești! Uit cine sunt, unde sunt... unde ar trebui să fiu. Nu pot să merg la masă cu tine; e trecut de ora unu. Trebuie să mă întorc la serviciu.

-Bine, atunci luăm cina împreună. Trec să te iau devreme, ca să mergem pe urmă la teatru și la sfârșit să mergem la dans. Nu spune nu, insistă el măturându-i obiecțiile. Ascultă-mă, în ritmuri îndrăcite de „gândaci săltăreți” sunt cel mai mare specialist. Mergi pe mâna mea!

CAPITOLUL 6

Oare omul ăsta nu dormea niciodată? Laurie căscă, frecându-se la ochi cu vârful degetelor. Își trase scaunul aproape de geam și se așeză pe pervaz. Luna lăptoasă a dimineții îi învâli brațele, fără să i le încălzească însă. Din noaptea trecută, asemenea căldurii promițătoare a zorilor, întreaga-i viață devenise o promisiune, un amețitor carusel, o surpriză ascunsă în fundul sacului cu daruri.

Nu pusese geană pe geană și acum îi părea rău, era trecut de șapte și ziua se anunța de pe acum nesfârșită. Genele îi acoperiră ochii cenușii adormiți; spatele o durea, dar inima-i bătea și sărea ciudat în piept ca un tam-tam lansat de pe

tărâmurii necunoscute. Rick Weston-acesta era miezul problemei!

Gândul îi zbură la el, mișcându-i sufletul ca fluxul mărilor: constant și imuabil.

Când închise ochii, trăsăturile lui erau deja imprimare în țesătura genelor. Când alunecă pentru a doua oară în somn, îl văzu bându-i visele.

Cina fusese una autentic japoneză: așezați pe perne din țesute, în spatele unor paravane din hârtie și bând sake fierbinte, ceea ce-i făcuse capul să se învârtă. Sau poate că de vină fuseseră ochii lui întunecați? Apoi, într-o fugă nebună ajunseră la teatru, ea se așezase la masa care de-acum devenise „a ei”-cea lipită aproape de scenă din nou fermecată și înfiorată de sunetul vocii lui și de atracția sălbatică, întunecată pe care i-o transmitea trupul lui, de acolo, de sus, de pe scenă. De parcă n-ar fi fost destul, mai târziu se duseră să danseze la un mic club, unde membrii orchestrei îl cunoșteau pe Rick. Iar ea avea senzația că muzica li se încolățește la picioare...și că așa ar trebui s-o țină în brațe pentru totdeauna.

Apoi rămăsese trează pe scaunul incomod de bucătărie, încercând să-și pună puțină ordine în ceea ce simțea. Încercă toată noaptea. Necazul era că, de fapt, nu voia asta. Era cinstit vorbind nebună după bărbatul acesta. Ar fi vrut să re nunțe la slujbă, la culcușul de pe canapeaua lui Ellen, să-și înșface peria de păr și pe cea de dinți și să se năpustească pe ușa lui. Putea să citească titlurile din ziare scrise cu litere de o șchioapă: „Ex-maică arestată pentru pătrunderea „*prin efracție în apartamentul iubitului*”.

Îmbrățișându-și genunchii, își lipi fruntea înfierbântată de sticla geamului. Nu-i venea să creadă că se putea gândi la un iubit și încă în ce fel. Acum o lună, pe vremea asta, tocmai ieșea din capelă, după slujba de dimineață, cu vâlul pe față și fusta-i lungă, neagră, măturând podeaua. Prea multe se întâmplaseră. Prea multe și prea repede. Era minunat de năucitor. Închise iarăși ochii și-i văzu fața ascuțită, smeadă, curba maxilarului, forma gurii. Îi desenă în gând părul negru, sălbatic și ochii de țigan nomad, zâmbetul lui sexy luminându-i fața frumoasă.

Of, asta era dragostea? Putea să fie? Știa atât de puțin și nu era deloc obișnuită cu astfel de lucruri. Cum putea să fie obișnuită? Dar sigură? Pe cine ar fi putut să întrebe?

-Pentru Dumnezeu, de ce te-ai sculat așa de devreme? Ellen intră pe ușă ca o vijelie, înțelegând ca de obicei totul dintr-o privire. Ca să ți-o spun pe-a dreptă, eu cred că o ființă care trebuie să ajungă la serviciu abia după ora nouă ar putea să doarmă cel puțin până la opt sau nouă, fără un efort. Cafeaua-i gata? continuă ea, fără să se oprească să respire.

-Hei, îmi pare rău, am uitat.

-Nu-i nimic.Mai am pe undeva gata făcută.Și cu niște biscuiți o să meargă.Să-ți pregătesc și ție?

-Nu,mulțumesc,eu...

-Hei,ești în regulă,copilă dragă? Zilele astea din urmă ai avut o poftă de mâncare cu care s-ar rușina și o vrabie.Și să știi că arăți foarte prost; ești aproape transparentă.Cred că știi ce vreau să spun! Semeni cu o lumânare care arde la ambele capete.Nu cumva ai febră?

Înainte ca Laurie să protesteze,așezată pe pervazul ferestrei,Ellen ținea o palmă pe fruntea „pacientei” și celălalt braț petrecut protector în jurul umerilor ei.

-Ah,ah,exact la ce mă așteptam: temperatura crescută,pulsul neregulat și pun pariu că tensiunea ți s-a ridicat până în tavan.Te-ai distrat bine azi-noapte?

Laurie râse de diagnosticul,fără echivoc al lui Ellen.

-Mulțumesc soră Farrell,drăguț că faceți vizite și la domiciliu.

-Fac orice pentru prieteni.Așa că spune-mi cum e Rick Westin.

-E O.K.,zise Laurie,uitându-se cu subit interes la răsăritul de soare.

-Aha,punctă Ellen încântată; pulsul ca la curse,tensiunea în creștere...

-Ellen oprește-te,râse Laurie sărind jos de pe scaun.Se presupune că ar trebui să fii de partea mea.

-Dar chiar sunt! Sper doar să te-ndrăgostești nebunește de tipul ăsta,peutru că e cel mai drăguț țip pe care l-am întâlnit vreodată.Iar tu mi-ești cea mai bună prietenă.Voi doi vă meritați unul pe celălalt.Și-apoi-râsul ei pornit din inimă se izbi de pereți-ar fi o poveste de dragoste nebună și sălbatică,asta-i sigur.Aș putea s-o scriu la „Ziarul Femeii” și-aș face avere din asta.

-Ellen!

-Nu,n-o s-o fac,îți promit! Ridică trei degete în sus ca pentru jurământul „Fetelor Cercetase Scoțiene”și adăugă făcând cu ochiul:Dar aștept cu nerăbdare maximă confirmarea diagnosticului meu.Laurie evită să se uite în ochii prietenei sale,întorcându-se cu mâinile la spate și cu fața spre geam.

-Pacienta nu-i prea sigură încă.

-Mda,credibil,având în vedere istoricul recenteii boli a pacientei.Laurie își umezi buzele dintr-o dată uscate.

-Părerea ta competentă acordă șanse de supraviețuire unei paciente expuse unei astfel de maladii?

-Hei,dulcico-Ellen se apropie ușurel-viața e boala,iar dragostea leac.

Mai târziu,sub dușul care-o împrășea,învăluind-o într-o ploaie fierbinte,Laurie își lăsă capul pe spate,iar apa îi spăla acum fața devastată.Dar în loc s-o ajute,

apa o obosi și mai mult. Se simțea istovită, cu trupul dureros. De nu se știe unde prinse contur în mintea ei o scenă dintr-un vechi western: un prizonier legat pe vârful unui deal acoperit de furnici roșii. Asta simțea ea. Era ca și cum fiecare sinapsă transmitea un singur mesaj mereu și mereu: Dorința. Sărutul lui.

Atingerea lui. Căldura corpului lui. Îl dorea pe Rick Westin. Dar dacă l-ar fi avut, ce-ar fi trebuit să facă cu el?

Laurie se relaxă într-o cascadă de râsete și dădu drumul cu putere la apa rece.

Trebuia să existe vreo modalitate matură, calmă, logică de a rezolva situația.

Nenorocirea era că nu se putea gândi la absolut nimic. Opri apa, ieși de sub duș și se acoperi cu un prosop mare, plușat. Ștergându-se cu grijă, își conștientiza dintr-o dată propriul trup cu toate secretele lui, simțindu-l cum tânjește după ceva anume.

Cum o fi oare să faci dragoste cu un bărbat? Ce-ar crede despre trupul ei, despre umerii aștia plăpânzi și despre sânii mici cu sfârcuri roșii, despre șoldurile astea? Erau prea înguste ca să fie provocatoare? Erau sânii prea plați? Le-ar plăcea bărbaților așa sau ei preferă sânii plini, cu grele curbe pe care să le potrivească în palmele deschise? Și genunchii... și picioarele... și părțile trupului ei pe care evita cu grijă să le numească? Ar putea oare să suporte un bărbat să o vadă goală?

Gândul îi trimise fiori înspăimântători pe șira spinării în jos. Dar trupul ei trădător era preocupat de propriile-i fantasme. Inima-i făcea tumbe în gâtlee, stomacul i se strânsese într-un nod și pielea îi era acoperită cu o peliculă subțire de transpirație. Goală. Cum ar fi să stea goală în fața unui bărbat? În fața unui bărbat gol?

Nu sfârși bine gândul că își și imaginează totul: cu ochii minții îl văzu pe Rick Westin, cu ochii lui adânci și scânteietori și cu zâmbetul lui deja familiar, atârnat în colțul gurii. Ce mai vedea? Ei bine, vedea umerii largi și părul negru de pe piept. Dar era prea mult? Sau prea puțin? Fusesse atunci prea speriată ca să observe și altceva. Cum i-ar fi plăcut mai mult oare? Pieptul lui era solid și bronzat, cu mușchii frumos reliefați ca ai statuilor grecești. Și toți mușchii aceia se împleteau în fâșii tot mai înguste către șoduri-șoldurile lui suple de la care trebuia să-și întoarcă mereu privirea, atunci când erau prea subliniate de blugii lui vechi și strimți. Nu văzuse mai mult de atât, dar era sigură că avea genunchii tari ca stâncă și coapse puternice, solide și... oh, Dumnezeu!

Își odihni fruntea de geamul aburit și închise strâns ochii. Ceruri! Iată altă complicație: dacă nu putea să gândească până la capăt sexy, atunci probabil că nici nu putea să facă. Deși tare ar fi vrut. Da. De ce să ocolim adevărul? Ea, Laurie Bridget Margaret O'Neill ar fi vrut să gândească, să facă și să fie sexy. Și chiar

dacă avea sens sau nu ea voia să gândească,să fie și să facă sex cu minunatul și sălbaticul cântăreț la banjou.Înclinându-și capul și aruncând o otheadă sceptică în oglindă,se îmbracă să plece la slujbă și,apoi,se întâlnește iar cu Ellen în bucătărie.

-În sfârșit! începusem să cred că n-o să mai intru niciodată în propria mea baie.Și după trei cești cu cafea date pe gât,așa,de una singură,crede-mă că aveam nevoie.Laurie fu brusc cuprinsă de remușcări.

-Ellen,îmi pare rău!

-Laurie,am glumit.Nu te mai scuza.

-Iartă-mă!

-Hei,iar o iei de la început? Ridicându-și ochii în tavan,Ellen oftă.

Laurie,termină! Nu te mai scuza pentru fiecare gest,pentru fiecare gură de aer pe care o respiri.Trebuie să ieși din pielea sorei Loretta-Ann:las-o pe Laurie să-și trăiască viața.Obrajii lui Laurie se întunecară.

-Da,nu mai sunt „soră”.Nu simt ce ar trebui să simtă o călugăriță.Și...

-Și nu arăți ca o călugăriță.Am văzut niște haine nemaipomenite aruncate pe scaunul din sufragerie.Și nu erau cele cu care plecaseși îmbrăcată ieri-dimineată,nu-i așa? o întrebă Ellen,cu un surâs gata să explodeze pe sub masca serioasă.

-Nu,știi,eu...de fapt,Rick mi le-a cumpărat ieri,într-un boutique,pe când eu eram la coafor.

-Ceea ce iarăși nu e prea în stil „mănăstire”,stimată „soră” Loretta-Ann!

-Oh,nu-mi face asta Ellen,te rog,nu!

-Of,of...pot să-ți spun,după cum te strâmbi,că sunt la mare ananghie.Știi,așa făceai ori de câte ori nu-ți convenea ceva când eram copii; așa te-am văzut,turbată de furie,atunci când ți-am stricat căruciorul pentru păpuși și când am răsturnat micul acvariu de pe masă.Un zâmbet drăgăstos miji în colțul ochilor lui Laurie.

-Eram tare mândră de Rhett și de Scarlett și mi-a fost insuportabil de greu să-l vad zbatându-se pe covorul mamei.Dar te iert!

-Bine,atunci o să mă ierți și pentru o gafă pe care deja am făcut-o.

-Sigur că da,prostuțo! Dar mă simt prost când iei în derâdere mănăstirea.Au fost destule lucruri bune acolo în toți acești ani.

-N-aș fi zis,dar-adăugă Ellen repede-noi aveam un fel diferit de a privi lucrurile încă de pe atunci.Așa că e rândul meu să-mi cer scuze.Acum putem să trecem la micul dejun? Dacă flacăra pasiunii arde,ar fi bine să punem niște gaz pe foc.Se întinse alene spre prăjitorul de pâine și extrase de acolo un pesmet englezesc.

De la locul ei, din bucătărie, Laurie întrebă încetișor:

-Dacă prin absurd aş ţine la Rick-fii atentă, n-am zis că ţin-doar dacă, ce-ar trebui să fac?

-Scumpa mea, sunt ultima din lume care să-ţi spună asta. Se întoarse brusc, ştergându-şi nervoasă mâinile pe un prosop de bucătărie, apoi continuă: Eram nebună după el când l-am văzut prima oară. Speram că o să iasă ceva din asta-să nu începi cumva să te scuzi iarăşi, pentru că acum îl am pe Dan, dar n-a ieşit nimic. Nu eram fata pe care o visa Rick Westin, căutând-o în lungile-i peregrinări pe dealuri şi pe văi. Dar dacă tu eşti aceea, asta-i pentru că ai ceva absolut special în tine. Tot ce ai de făcut este să laşi acel ceva liber să strălucească. O să-ţi arate el singur cum. Omul ăsta e aparte.

-Asta mă şi sperie. Ellen o fixă cu o privire neliniştită.

-Ei bine, poţi să fugi şi să te ascunzi de el sau poţi să-ţi deschizi braţele spre una din rarele binecuvântări ale vieţii. De tine depinde. Întorcându-se cu spatele înfipse pesmetul într-o furculiţă şi i-l întinse.

-Poftim.

-Mulţumesc, Ellen. Am...am făcut ceva care te-a supărat?

-Nimic. Ascultă, sunt doar întoarsă pe dos. Au fost două nopţi de coşmar la Urgenţă.

-Nimic altceva?

-Uf, nişte probleme cu Dan; nici un telefon şi alte chestii de genul ăsta. Se scutură indispusă. Dar asta-i altă poveste şi dacă nu te mişti o să întârzii la serviciu. Ne vedem diseară. Şi fără vreo altă explicaţie dispăru în dormitor.

Laurie se simţea de parcă ar fi cărat toată povara lumii pe propriii ei umeri, în vreme ce se târa alene pe holurile clădirii Rayburn. Emoţii. Senzaţii.

Sentimente. Pentru toate astea îşi luase zborul din mănăstire? Dar cum va reuşi să le ţină în frâu pe toate?

Era o uşurare să împingă uşa de la biroul senatorului, să-şi găsească propriul birou curat, ordonat şi să se apuce de treabă. În ultimele trei zile studiasse o reglementare legislativă referitoare la drepturile de împrumut financiar ale studenţilor. Cercetarea viza o perioadă lungă de timp în care se urmărea istoricul anumitor proceduri ce trebuiau rezumate, pentru ca pe baza lor senatorul să-şi întemeieze propriile concluzii. Era o muncă ce pretindea concentrare totală-o bine-cuvântată eliberare din furtuna propriilor ei gânduri. Orele se scurgeau una după alta, când apăru Paula care, băgându-şi doar capul pe uşă, o invită să mănânce împreună de prânz. Laurie însă o expedie rapid.

-Mulțumesc,dar azi o să sar peste masa de prânz.Trebuie să termin astea și...

-Ei hai,Laurie! Am muncit amândouă pe brânci patru ore și după cum știi,bunul nostru senator ,nu ne plătește orele suplimentare.Și apoi,mi-ar face plăcere să-mi țină cineva de urât.

-Nu,nu de data asta,hotărî Laurie.Apoi,temându-se totuși să n-o rănească pe Paula admise: îmi merit atitudinea de struț,adică îmi țin capul îngropat în hârțoage,ca să nu trebuiască să gândesc.Uneori,Paula dragă,mă gândesc dacă am destulă tărie de caracter și destulă rezistență sau ce-o mai trebui pentru viață.

-Viața,la asta se rezumă tot,la viață,dragă Laurie.Ești o femeie tânără,foarte sensibilă,onestă și altruistă.E foarte bine,dar când devii vulnerabilă poți fi rănită și asta doare uneori.Anii îți vor consolida carapacea fie că vrei,fie că nu.

-Nu cumva știi vreun magazin unde să pot comanda imediat o carapace de-a gata? o imploră Laurie cu ochii măriți de panică.

-Mă tem că nu,zâmbi Paula.Dar trebuie să te înarmezi cu simțul umorului. Uneori să privești viața în față și să râzi.Cu un zâmbet pișicher în ochi,înainta spre Laurie și se aplecă peste marginea biroului,întrebând-o confidențial: Ai auzit-o pe aia cu agentul comercial?

-N-am auzit-o,o întrerupse o voce baritonală venind dinspre ușă,dar sunt numai urechi.Rick păși în încăpere aducând cu el o electricitate invizibilă.Parcă toată camera zbârnâia acum.

-Bucuroase să mă vedeți?

Laurie își netezi o sprânceană cu palma,într-un gest care ar fi trebuit să-i mascheze nervozitatea.In secunda de tăcere care urmă Rick își înfipse mâinile în șolduri și ridică o sprânceană.

-Întrebarea asta n-ar fi trebuit să fie prea mult rumegată.Răspunsul era evident:

-Sigur că da,Rick.Când nu suntem împreună,orele par zile,zilele par săptămâni.

-Rick Westin,îl atenționa ea,aruncându-i o privire nervoasă întâi lui și apoi spre Paula.

-Regret,dar Paula poate să depună mărturie că sunt un caz incurabil.

-Da,un romantic incurabil,glumi femeia mai în vârstă vizibil încântată de prezența cântărețului la banjou.Se pare că cei doi deveniseră buni prieteni săptămâna trecută,cu ocazia conversației lor de atunci.

-Laurie,răspunde omului la întrebare.

-Hei,voi doi de colo,ce-i asta,o conspirație?

-Îhî.Hotărându-se să intre în joc,Laurie își făcu gura punga și privindu-l pe Rick pe sub gene îi zise:

-Hei,am uitat întrebarea.

Într-o zecime de secundă,el era în spatele scaunului,cu obrazul lipit de al ei,murmurându-i abia auzit în ureche:

-Sunt nebun după tine,dulceațo! I se făcu brusc pielea de găină.

-Ești nebun și atât.Punct.

-Nu nebun,înebunit de dorință.Zbârnâind ca o coardă de banjou prea strânsă.

Împinsă la marginea prăpastiei.Periculos...

-Ei,oameni buni e timpul să-mi iau la revedere,zise Paula întorcându-se pe călcâie în direcția ușii.Laurie,ne vedem luni.Distrează-te și mai ales râzi.

-Paula! Of,Rick,uite ce ai făcut! Tocmai ne pregăteam să ieșim amândouă să luăm masa și...vezi,asta-i,ne gândeam la un prânz și...

-Și e în regulă Laurie,zise el încet,trecându-și ușurel dosul degetelor peste obrazii ei-o s-o ducem altă dată la masă.Promit! Dar astăzi n-o să avem timp.

-De ce? Ce avem de făcut? Abia își auzea propria voce bruiată de bătăile inimii.

Ținându-și cu grijă degetele pe pielea ei delicată,el își aruncă brusc trupul în sus micșorând în același timp distanța dintre trupul lui suplu,puternic și trupul ei arzând de dorință.Fața lui era la câțiva centimetri de a ei,iar ochii îi străluceau întunecați.

-Plecăm în weekend în Philadelphia.O știi cred,patria lui Liberty Bell.Dau acolo un concert mâine după-amiază ca să strângem fonduri pentru Universitatea din Pennsylvania.

-Excursie plăcută,domnule Westin,îi ură ea.

-Hei,hei,n-ai înțeles bine.Noi o să avem o excursie plăcută.

-Ba nu,n-o să avem.N-aș putea face asta pentru nimic în lume,vreau să zic,ce-o să spună Ellen? Și unde o să stau?

-Cu mine.

-Ești nebun.N-aș putea face asta.Sunt...sunt...

-O femeie frumoasă; asta văd când mă uit la tine,Laurie O'Neill.Văd focul din ochii ăștia mari,gropița din bărbie,felul delicat,dar puternic ai buzelor tale...Nu roșii,ăsta-i adevărul.Curajul tău amestecat cu blândețe m-a făcut să mă îndrăgostesc de tine.

-Curaj? Sunt cea mai găină dintre toate găinile lumii,insistă ea,imitând fantastic cotcodăcitul și zburătăcindu-și umerii ca pe niște imagine aripi.

Un zâmbet i se contura pe buze și de acolo i se ridică în ochi ca întunericul.

-Îți pierzi timpul femeie! Haide,trebuie s-o pornim la drum!

Mâna lui îi înconjura spatele,transmițându-i căldura lui irezistibilă și dorința lui necuprinsă,iar asta o făcu să sară de pe scaun.Laurie se lăsă condusă până aproape de ușă,unde se opri scurt,cu călcâiele înfipite în covor.

-Hei,stai o clipă.Ce...ce ziceai de îndrăgostit? Râsul lui plin îi încălzi inima.

-M-ai auzit! Simt că mă îndrăgostesc de tine,Laurie O'Neill.Și spre surprinderea mea îmi place.Aș putea chiar să scriu un cântec despre tine.

-Oh,nu,murmură ea,dându-se pe spate pe brațul care-o încercuise; asta mi-e răsplata că m-am lăsat atrasă de cântărețul la banjou.Rick Westin promite-mi că n-o să cânti nici un cântec despre nimeni în fața nimănui.

-Să cânt? repetă el cu voce blândă,încărcată de tandrețe.O să-l țip de pe muntele înalt,o să-i trimit ecoul până la stele,Își cobori fața spre a ei și-o sărută cu arzătoare dorință.Gura lui se mișcă peste a ei cu forță,delicatețe și cu o fierbinte dulceață.Și ea îi răspunse ezitând la început,cu durere și cu dorință apoi.Nu simțise niciodată așa ceva; parcă buzele i-ar fi fost pradă unui magnet nevăzut ascuns undeva în spatele fierbintelor lui sărutări.Gura lui o strivi pe a ei,se ridică puțin și o cuprinse iarăși pe a ei.O gustă,savurându-i netezimea satinată a buzelor.

-Rick,of,Rick!Se topea în brațele lui.Genunchii o părăsiră și se lăsă cu toată greutatea pe el,iar trupul ei subțire se sprijini pe șoldurile lui.Corpul lui o atrăgea ca supus legilor imuabile ale gravitației și se agăța de el înlănțuindu-i gâtul cu brațele,sorbindu-i parfumul subtil al părului negru.

Limba lui se strecură printre buzele ei deschise,căutându-i dulceața gurii.Și simți ceva ce urca din adâncuri,o emoție pătrunzătoare,necunoscută,care creștea într-o spirală dureroasă,arzătoare,ca un flux primordial.Un val de dorință pasionată o mătură pe dinăuntru,inundându-i granițele a tot ce știuse până atunci.Și trupul ei se trezi din somnul lui nesfârșit.

CAPITOLUL 7

-Cum dormim,despre asta vorbesc,domnule Westin! Cum să rezolvăm cu dormitul?

-De ce să nu așteptăm până ajungem acolo? Putem să urcăm să vedem camera.

Am cerut două paturi regești,așa ca să fii la mare depărtare de mine și să te simți tot atât de în siguranță ca și în mașina mea.Hei,dacă stai să te gândești mai bine o să avem nevoie și de un telefon,ca să păstrăm legătura.

-Nu,Rick.Vorbesc serios.Nu! Ridică vocea încât câțiva trecători se uitară la femeia îmbujorată din mijlocul holului.Rick,mi se învârte capul.Uită-te la mine,pur și simplu nu știu cum de-am ajuns aici.Ultimul lucru de care-mi amintesc este că mă hurducam într-un jeep.Cred că mi-ai strecurat ceva în sărutul acela.

-Cred că da. Vrei să-ți arăt cum am făcut? O învălui luând-o prizonieră în brațele lui puternice și-și aplecă apoi capul brun spre al lui Laurie. Ea își îngropă fața în umărul lui și râse.

-Nu aici, nu acum. Te rog să te apropii de recepție și să îmi ceri o cameră cu un singur pat. Rick, eu... eu n-aș putea să mă gândesc la vreun aranjament de alt gen. Dumnezeu, Doamne, eu... eu nici măcar n-am pijama. Ochii ei mari, cenușii erau plini de o tăcută rugămintă: s-o înțeleagă! În adâncurile ca niște lacuri, străluceau confuzia și durerea și dintr-o dată, Rick își simți inima ca un ciocan lovind în piept. N-ar fi putut să o rănească.

-O.K., dulcețo! Să văd ce pot face. Cu brațul petrecut în jurul umerilor ei se apropie de recepționeră. Bună, sunt Rick Westin. Am o rezervare pentru seara asta.

-Da, domnule Westin, răspunse fata verificând informația pe computer, e vorba de camera 721. Băiatul o să vă aducă sus bagajele.

-Avem o mică problemă. Mai am nevoie de o cameră, vă rog. Alături de prima, dacă se poate. Fata își mută privirea de la fața lui atrăgătoare la Laurie și înapoi.

-Regret, domnule, dar nu mai e nici o cameră liberă în hotel! Nici una pe o rază de kilometri. Orașul e plin de absolvenți ai Universității din Pennsylvania, și de iubitori de muzică bună, ceea ce e parțial și vina dumneavoastră.

-Mulțumesc! Zâmbi vesel. Acum mi-a scăzut numărul fanilor cu unul.

-Îmi pare rău. Îi înmână o cheie și se mai uită o dată pe ecranul computerului.

Oh, trebuie să vă cer scuze din nou. Nu mai e nici o cameră cu două paturi, dar cea rezervată pentru dumneavoastră are un pat și o canapea. Vreau să spun... dacă asta vă e de folos. Ridicându-și sprâncenele privi plină de speranță spre Laurie.

Laurie înghiți cu greu nodul arzător din gât.

-E perfect. O să ne descurcăm, mulțumesc. Aruncând cheia în buzunar, Rick porni pe urmele băiatului care o luase spre lift. Laurie mergea după ei cu gândurile răvășite. Ce făcea? Singură, în camera de hotel cu Rick, cu siguranță va sfârși în pat. Făcând dragoste. Dar ea nu putea. Pur și simplu nu putea. Nu că n-ar fi vrut.

Oh, durerea aceea ascuțită revenise, înșurubându-se în mădule, răvășindu-i gândurile și amestecându-i-le cu dorințele, încât sub greutatea lor corpul i se încovoia atras în același timp de trupul lui ca o frunză tremurătoare de soare.

Oh, îl dorea. Dorea să o iubească. Dorea ca dragostea să facă din ei doi o sferă perfectă. Dar nu trebuia, nu trebuia să se predea. Pentru ea era prea devreme. Nu vorbiseră despre nici un angajament personal, despre vreo relație de lungă durată. Asta, mai presus de toate era problema: Laurie O'Neill nu voia să cadă în

capcana altui angajament. Nu mai putea, nu până când își va pune în ordine sentimentele și noua ei viață. Ușa liftului se deschise. Rick se întoarse spre ea cu hotărâre reținută și dădu drumul mâinii ei. Cu o rugămintă mută, Laurie își strecură mâna rece ca gheața într-a lui. Pentru cineva care petrecuse cinci ani lungi luptându-se să se autodisciplineze se putea considera un eșec ambulant.

Singură în camera aceea ar fi țipat. Camera însăși părea să conspire împotriva ei. Decorată în culori pastelate oferea privirii un pat vast, într-adevăr regesc, și o canapeleuță îngustă cam cât o banchetă pentru o jumătate de persoană.

Când Laurie înmărmuri la vederea camerei, Rick se apropie de ea și-i răsfire în joacă părul.

-Ia-o ușurel, iubito! Nu am de gând să te atac, dacă la asta te gândești. Înțeleg că nu mă vrei. O să stau aici și-o să îndoi picioarele acestei delicate piese de mobilier, zise arătând spre „*canapea*”. Înnodându-și brațele în jurul lui, Laurie îl îmbrățișă strâns.

-Oh, Rick, cum te descurci cu mine?

-Să-ți spun drept, nici nu știu, glumi el, îngropându-și fața în strălucirea moale a părului ei, Hmm... miroși ca florile la începutul primăverii, a liliac și-a caprifoi!

Ochii lui se închiseră și-și lăsă bărbia să se odihnească pe creștetul ei, respirând-o toată.

-Laurie, nici eu nu înțeleg nimic din toate astea, ca și tine. Am făcut sex, chiar mai mult aș putea spune, dar sexul nu e dragoste. Și de așa ceva nu am avut parte.

Începem amândoi de la zero. Și totuși știu, așa cum știu că respir, știu că ești cea pe care am așteptat-o. Nu mă întreba de unde știu asta. Dar simt când mă uit în ochii tăi că-mi văd propriul suflet. Laurie se depărta de el, punându-i brusc mâinile în piept, ca să pună distanță între ei și să tragă puțin aer în piept. Dintr-o dată nu mai putu să respire.

-Rick, zise ea într-un murmur imperceptibil, dar dacă asta nu este dragoste?

Dacă-i o greșeală? Am mai făcut greșeli până acum. Rick râse dându-și capul pe spate, știind că era imposibil să fie așa.

-Uite, zise luându-i mâna rece și îngustă, care se agita ușor pe pieptul lui și punându-și-o pe obraz, vezi fața asta? Nu-i o greșeală. Și aici-ți apăsă tare mâna pe pieptul lui-simți inima asta? Nu-i o greșeală. Și aici alunecă mâna în jos până i-o fixă în dreptul centurii lui. Trupul ăsta nu-i o greșeală, cu toate nevoile și dorințele lui. E adevărat. Asta e viața și dragostea.

-Dar poate este doar dorință.

-Oh, Dumnezeu! ești minunată! Râsul lui se transformă într-un murmur în gâtlej. Asta e dorința. O ridică în brațe, o așază pe pat și-n aceeași clipă fu deasupra

ei,cuprinzându-i trupul ca într-un clește cu picioarele lui lungi.Genunchii lui îi încleștau pulpele,iar buzele o mușcau ușurel la rădăcina gâtului.Îi sărută gâtul și urechile,ușurel,glumeț,gura lui năucitoare ca și cuvintele sale îi stârniră lui Laurie chicoteli ațâțate.

-Ei,asta-i dorință,Laurie O'Neill,zise el revenind dintr-un salt la picioarele patului.Ea luă o pernă în brațe și zâmbi plutitoare,cu buza de jos prinsă între dinți.El îi întoarse zâmbetul cu o sprânceană ridicată și cu gulerul larg desfăcut la gât.Vocea lui era o șoaptă dulce din gât.

-Dar iubito,ce se va întâmpla mai târziu,când vei fi pregătită,aceea va fi dragoste.Ochii lui Laurie se umplură pe neașteptate de lacrimi și putu doar să încuviințeze,dând din cap.Rick se opri o clipă,căutând să se elibereze de greutatea care-i apăsa pieptul și continuă:

-Mă duc să fac un duș.Pe la ora opt am o scurtă repetiție și apoi putem merge să mâncam ceva,O.K.?

-Sună bine,șopti ea slăbită de dorință.

-O.K.După ce-i făcu scurt cu ochiul dispăru în baie.Laurie se trase în vârful patului cu spatele sprijinit de perete,tot atât de fără vlagă cât o păpușa dezmembrată.Să leșine i se părea o opțiune inteligentă.Oare de ce nu se putea culca pe partea cealaltă să se scoale a doua zi dimineață,fără să mai știe ce se întâmplase? În realitate,gândurile îi țopăiau de colo-colo ca niște mingi de ping-pong.Stai! Pleacă! Fă dragoste cu el.Fugi! Rămâi! Ascunde-te! Ce trebuia să facă? Dacă ar fi putut cineva să-i spună ce să facă...Dar cine? Cine?

„*Numai propria-ți conștiință ar putea*”,veni replica.Ca un copil ascultător trase sertarul noptierei,scoase cartea de telefon și începu să o răsfoiască.Ar fi trebuit să facă ce trebuia făcut încă de când începuse totul.Apelul telefonic îi răpi doar o clipă,după care își notă adresa pe notesul pregătit de personalul hotelului exact în acest scop.Când Rick ieși din baie cu un prosop înfășurat în jurul șoldurilor,cu pieptul și picioarele bronzate și strălucitoare,cu părul inelându-i-se contrastant pe piele,ea era deja pregătită,lângă ușă,cu notesul în mână.Zâmbetul lui se topi și-o sprânceană i se ridică întrebător peste privirea atentă.

-Ce se întâmplă? întrebă el.Unde te duci? Simțindu-i inima în gât îi răspunse, mimând veselie:

-N-o să-ți vină să crezi; am avut o prietenă în mănăstire care a plecat în Philadelphia,i-am dat telefon la întâmplare.Și închipuie-ți,era acasă!

Forțându-și un zâmbet luminos,ea mătură tăcerea neagră și continuă pe același ton: Ei bine,pur și simplu moare să ne vedem.

-Te cred că da.

-Da,insistă Laurie zâmbind și mai luminos de astă dată.Și-apoi,de vreme ce tu ai repetiție,m-am gândit să iau un taxi și să mă duc să o văd.Ne vedem mai târziu așadar.

-La cină?

-O să mă străduiesc.Dar dacă întârzii ia ceva fără să mă mai aștepți.

O licărire de panică îi luminează ochii.

-O să te aștept,îi zise el.

-Nu.Of,da,în regulă,admise ea ridicându-și geanta pe umăr.Ne vedem mai târziu.

-Nu vrei să aștepți câteva minute ca să mergem împreună măcar până aproape de cartierul studentesc? îi căută privirea umezindu-și buzele uscate.Nu ai vrea,nu?

-Păi,mergem în direcții opuse,așa cred cel puțin,zise ea cu ochii în pământ.

-Da,așa cred,răspunse el.Apoi se uită la ea în tăcere,îndelung,timp de o secundă. Tulburată de privirea lui,ridică ochii ațintindu-i asupra buclelor lui umede date pe spate spre ceafă.Râulețe umede trasau poteci și potecuțe peste mușchii încordați ai umerilor lui și peste piept.Pielea lui aurea și strălucea și-o făcu să-i pară atât de străin și-n același timp atât de familiar și de iubit.

Ochii i se aburiră de lacrimi întâlnindu-i privirea.Apoi brusc privi în altă parte.

-Pa,murmură ea și închise ușa în urmă.Drumul cu taxiul spre „Y W C A” îi luă treizeci de minute,timp în care mai bâzâi și mai oftă puțin în batistă.

-Doamnă,sunteți bine? o întrebă șoferul în vreme ce opri la un stop în fața unei clădiri vechi din cărămidă.

-Da,sigur că da,răspunse ea,suflându-și nasul tare.

-Sigur? veni răspunsul lui îngrijorat.

-Da,v-am mai zis.Doar că am văzut un film oribil de trist.

-La hotel?

-Da,era o adaptare pentru T.V.În regulă?

-Nu-mi spune bărbi,drăguțe Arăți ca naiba.

-Vai,mulțumesc,domnule,sunteți foarte amabil,replică Laurie și furia o salvă de la disperare.Acum,dacă îmi spuneți și cât vă datorez...

-Numai cincisprezece dolari.Și un sfat pe gratis: dacă te hotărăști să te întorci la hotel să...hm...vezi sfârșitul filmului ăluia,cheamă un taxi din anteriorul clădirii. N-o să-ți placă să stai singură-singurică să-l aștepți pe stradă noaptea.

-N-am nici cea mai mică intenție să mă mai duc undeva.

-Bine.Dar dacă totuși te răzgândești formează 555-6000 și cere-mă la comenzi; mă cheamă Frank.Ajunsă înăuntru,Laurie primi cheia din mâna unei femei bătrâne,pe post de recepționeră.Urmară niște instrucțiuni:să nu-și părăsească palierul și să nu se încurce cu bărbați.Laurie urcă încet cele două etaje murdare,

întunecate,până la camera 303.Păși înăuntru: un pat îngust,vechi,un dulap șchiop și o fereastră prăfuită.Totul respira tăcere,un vid nesfârșit și o dureroasă însingurare.Se duse să tragă zăvorul la ușă,dar se trezi că-i alunecă rupt printre degete.Laurie se așează pe marginea patului,uitându-se la pereții coșcoviți,în vreme ce la televizor rula un film monoton.Se simțea groaznic.

Până și zgomotele de pe holuri îi sunau neprietenos și străin: uși trântite,pași târșâiți în sus și în jos.Ce făcea aici? Ce căuta oare? Pe cine pedepsea de fapt?

Cu grijă și cu durere în același timp revăzu fiecare moment al zilei,de la apariția lui Rick în biroul senatorului; sărutul lor; lunga călătorie cu jeepul.Apoi camera de hotel.Ce era așa de groaznic în toate astea? Ce o speriasse atât de mult,încât să-și ia zborul spre o altă cameră micuță cu un pat și multă singurătate?

Îi era teamă de fericire?

Gândindu-se iarăși la cele întâmplate își dădu seama că asta fusese ziua cea mai fericită,cea mai plină de dragoste și mai fără de griji din toată viața ei.Acum ziua părea compromisă.Înainte,alături de Rick,fusese plină,neprevăzută,dar acum era fără sens,goală.O cameră goală.O inimă pustiită pe dinăuntru.Mâini goale, încrucișate fără rost în poală.Și totuși mâinile ei păstrau amintirea părului lui,a formei și a căldurii trupului lui.Simțurile ei își aminteau senzația,gustul și parfumul lui bărbătesc.Asta dorea! Asta dorise!

Atunci de ce fugise?

Pentru că în viață nu exista decât „înainte” sau „înapoi” „înapoi” se regăsea în siguranță printre lucruri deja știute,întâmplate și...era iarăși singură.

„Înainte” era însă misterul care o făcea să fugă și să se ascundă.Nu știa nimic despre sex,despre senzualitate.Cum să atingi pe cineva? Cum să te lași atinsă, fără să te transformi în flacără? Toată ziua arsesse de noi dorințe care-o

însăpăimântaseră.Se simțea ca un fluture care abia teșise din cocon,ca o pasăre mică împinsă din cuib,la primul ei zbor.„*Isprăvește-o cu poezia,Laurie O'Neill și cască bine ochii la ce faci,până nu e prea târziu*”,mârâi tare,aproape sughițând de propria-i surprindere.Câte nopți stătuse în chilia mănăstirii,gândindu-se cu voce tare ca acum? Gândindu-se,rugându-se și tânjind după fericire?

Și iat-o că sosise.Și ce dacă nu știuse că o să poarte blugi vechi și că o să cânte la banjou? Se zice „*norocul începătorului*”.

Câteva minute mai târziu,Laurie cobora grăbită scările.Călcâiele lovind linoleumul cu un sunet hotărât de castaniete.Cu un viraj scurt se opri drept în fața „recepției”.

-Fiți amabilă doamnă,renunț la cameră.

-Păi,de-abia ați luat-o!

-Știu,zise Laurie răbdătoare,dar m-am răzgândit.

-Nu restituim banii odată încasați.

-E-n ordine.Nici nu mă așteptam să o faceți.Voiam doar să știți că de acum camera este liberă.Femeia o privi potrivit și șuvițele sure de păr pe sub batic cu o mână uscată,surprinzător de micuță.

-Bine.Laurie era gata să zâmbească,apoi se hotărî să păstreze zâmbetul pentru altcineva.

-Puteți să-mi spuneți unde găsesc un telefon automat?

-La colț.Laurie ieși,iși scoase monedele și formă numărul de pe hârțiuță.

-Bună.Ați putea să îl trimiteți pe Frank pentru o comandă la „Y”? Da,știe și așteaptă comanda.Mulțumesc.

Când ajunseră în fața hotelului lui Rick,Laurie îi dăruie lui Frank zâmbetul pe care-l păstrase și un bacșiș gras de cinci dolari.Își scutură capul.

-Păi cu cât ai cheltuit pe „plimbărica” asta,tu și tipul tău puteați să stați la cel mai grozav hotel,poate chiar la „Hyatt”.

-E-n regulă,râse,aici vreau să fiu și...Frank...îți mulțumesc pentru tot!

Laurie trânti portiera,îi făcu lui Frank cu mâna și se grăbi să intre în holul hotelului,cu fusta învârtejită în jurul picioarelor.Liftul era oprit la etajul șase și butonul de chemare era deja aprins,dar ea îl apăsă iarăși,vrând parcă să facă rău cuiva.După ce își potoli bătăile inimii,numărând până la zece,nu mai avu răbdare și tremurând apăsă iarăși butonul.Dar dacă el nu era sus? Dacă s-o fi săturat până peste cap de naivitatea și de nehotărârea ei? Dacă i-o fi ascultat sfatul și o fi ieșit să mănânce undeva...sau să se întâlnească cu cineva? Probabil că știa zeci de oameni în orașul ăsta,din care cel puțin jumătate femei,toate mult mai sexy și mai sofisticate decât ea.Oricare dintre ele o fi fost bucuroasă să ia cina cu Rick Westin în oraș sau...în camera lui de la hotel.

Era așa de nervoasă că nu putea să stea locului.Ochii îi erau ațintiți pe cifrele luminoase de deasupra ușii,numărându-le pe măsură ce liftul cobora spre parter.

Când ușa glisa în lături sări înăuntru,apăsă pe „7” și rămase cu degetele pe ușa liftului,în vreme ce acesta urcă.Laurie încercă fără succes să-și domolească bătăile inimii,care amenința să-i sară din piept.Sări din lift,alergând nebunește pe coridor spre 721.Încercă clanța,apoi ciocăni tare.

-Rick,Rick,sunt eu,Laurie!Ușa aproape sări din balamale când fu dată de perete și în cadrul ei apăru Rick.Făcu un pas nerăbdător spre ea,apoi se opri reținut,cu ochii lui întunecați studiindu-i fața.

-Bună iubito,spuse blând,cu mâna slăbită de apăsarea disperată pe mânerul ușii.

Timp de o secundă Laurie nu putu spune nimic. I se golise capul de vorbe și-n schimb îi era plin de el, așa cum stătea în fața ei, cu o altă pereche de pantaloni decolorați și cu o cămașă bleu-deschis, cu chipul și trupul atât de frumoase, atât de dragi. Coborî umerii într-o cvasi plecăciune jenată și zâmbi către el.

-M-am întors.

-Mă bucur, îi răspunse și o luă în brațe. Sărutul lui era fierbinte și pasionat, spunând tot ceea ce nu-i spusese în cuvinte. Cât de mult o dorea! Câtă nevoie avea de ea. Cât îl făcuse să sufere. Buzele ei aveau catifelarea mătășii pe gura lui flămândă și dornică.

-Am crezut că te-am pierdut, zise oftând și uitând să-și regăsească o urmă de autocontrol. Trecându-și degetele prin cărlionții ei mătăsoși, îi aduse capul pe spate ca să o poată privi în ochi. Unde ai fost?

-Vrei să spui că n-ai crezut o iotă din povestea mea cu mănăstirea, șopti ea urmărindu-i conturul buzelor cu degete ușoare.

-Nu, nici o clipă, îi răspunse el sărutându-i cu delicatețe degetele.

Ești o mincinoasă grozavă, dar ochii te dau de gol.

-Și-atunci de ce nu m-ai oprit?

-Aș fi avut cum? o întrebă, cu mâna alunecând pe obrazul delicat.

-Nu, eram prea speriată.

-De ce iubito? Nu cred că de mine.

-Ba da! Tu nu știi ce-mi faci. Nu. Încetează! Să nu îndrăznești să râzi de mine. Nici măcar să nu zâmbești și nu te uita la mine cu licărirea aceea sălbatică în ochi. Îi îndepărtă părul negru și aspru de pe frunte. Of, omule cu banjoul tău cu tot, tu îmi schimbi întreaga viață; tot ce gândesc și ce simt. E înspăimântător. Dintr-o dată mă simt de parcă tu ai fi un magnet incredibil de puternic, iar eu nu aș fi nimic altceva decât pilitura de fier care se orientează numai în direcția ta. Pur și simplu mi-am pierdut controlul. Corpul meu n-a mai putut lupta cu toate aceste sentimente noi și ciudate și...și...

-Nu-i nimic, dulcețo! Și eu simțeam la fel. Dar știam că tu nu știi încă asta.

Râse cald în părul ei, umplându-și sufletul de dulcea ei mireasmă.

-Laurie, după cum te uiți la mine văd că ai impresia că dețin secretul; crezi că am totul făcut pachet și îndesat în buzunar. Dar nu-i așa! Nu, când e vorba de tine. Tu mi-ai luat pământul de sub picioare. Ea murmură blând:

-Și atunci ce o să facem?

-O să lăsăm lucrurile pur și simplu să se întâmple, Laurie. Sunt gata îndrăgostit de tine și tu, tu începi să te îndrăgostești de mine. Vreau să-mi clădesc viața pe asta. Știi că te sperie, așa și trebuie.

-Dar nu știu cum.Nu știu dacă mai pot ține lucrurile sub control acum; cel puțin încerc să-mi aduc viața pe un făgaș mai ordonat.Nu mai știu nimic!

-Eh,ba da,știi.Știi cum să fii blândă și iubitoare și înțelegătoare.Știi să fii deschisă și cinstită.Mă ascuți și parcă îmi auzi gândurile care-mi trec prin cap,lucrurile pe care nu le pot întotdeauna spune.Și te uiți la mine cu ochii aceia incredibili și vezi omul care sunt în realitate,omul pe care nu-l pot arăta întotdeauna lumii.Tu știi toate astea,iar eu te voi învăța restul.

Ridicându-se pe vârfuri îl sărută ușurel pe gură.

-Ei bine,voi încerca să fiu o elevă silitoare.Reacția ei fusese jucăușă,nu pățimășă.De aceea nu fu conștientă de dorința dureroasă pe care cuvintele și gesturile ei le treziseră în trupul lui Rick: Și-o apropie cu ochii închiși și-apoi îi trecu încet mâna în sus și-n jos pe curba delicată a spatelui ei.Îi încercui mijlocul cu brațul arzător.Și pe neașteptate o împinse,spunând:

-E timpul să luăm cina.Mergem jos în restaurant sau...

-Oh,hai să comandăm ceva sus,Rick.Așa o să putem să vorbim și să ne sărutăm. O să fie amuzant.

-A,da.Înghiți în sec plănuid deja un duș rece la desert.Comandară sandvișuri, cartofi prăjiți bere rece.Stăteau pe pat,spriziniți de căpătâiul patului,crăntânind veseli și râzând de mustața de spumă a lui Laurie.Când terminară sandvișurile mai deschiseră o bere bând din aceeași cană punându-și gurile în același loc și zâmbindu-și fericiți ca doi copii.

-E minunat,zâmbi ea culegându-și spuma cu limba de pe buze.Uite că aici ai și tu puțină-și fără să se gândească,se aplecă înainte și sorbi spuma de pe buzele lui.Rick împietri de surpriză,apoi o prinse de mijloc și o ridică deasupra lui în așa fel încât genunchii ei erau prinși între pulpele lui și trupul ei întreg îi devenise prizonier.Ținând-o îmbrățișată strâns cu o mână,împinse cu cealaltă farfuriile goale peste marginea patului.Apoi îi surâse.

-Mai încearcă o dată chestia asta,femeie! Acum sunt pregătit pentru tine.

-Dar acum nu sunt eu,îi răspunse Laurie,fără să poată respira.

-Atunci o s-o iau încetișor.O sărută pe gât și-n scobitura dulce de la bază gâtului; apoi își lunecă un deget pe linia decolteului,presărând cu sărutări pielea ei palidă,transparentă.

-Ce zici să mai scoatem din hainele astea? murmură el,iar vocea lui fierbinte îi stârni fiori în piept.Laurie simți cum sfârcurile i se întăresc și i se ridică iar trupul începu s-o doară pe de-a-ntregul.

-Ce-ar fi să începi tu primul? întrebă ea pripit,punându-i o mână în piept.

-În regulă! Se ridică privind-o,își descheie cu o smucitură toți nasturii de la

cămașă și se eliberă de ea,lăsând-o să-i cadă la picioare.Dorința ca un pumnal ascuțit,o străpunse pe Laurie.Coborî la rându-i din pat și-și așeză palmele pe pieptul lui,simțindu-i părul sub palme.Mâinile ei păreau acum mai mici pe pieptul lui și chiar când își răsfiră degetele abia de-i putu măsura lărgimea.Cum sânii ei se atinseseră de sfârcurile lui,acestea se întăriră și ochii lui Laurie se întoarseră iute spre chipul lui cu-neascunsă surpriză.

-Oh,Rick,îmi pare rău! Oh,Rick,eu...

-Nu,dulceațo,nu îți irosi nici cea mai mică gură de aer,spunându-mi că-ți pare rău.Vocea lui era răgușită de dorință.Nu-ți fie teamă de trupul meu.Doar că devine o nebunie să mă aflu atât de aproape de tine.

-Dar e O.K.,nu-i așa? Vreau să zic,mă simt minunat așa,dintr-o dată.Atât de fericită și de liberă.Mi-ai fi spus dacă aş fi fost deplasată,nu-i așa? Dacă aş fi făcut ceva care să nu-ți placă?

-Oh,îmi place,e-n regulă.Nu asta e problema.

-Ei,ca să fiu cinstită,zise ea cu râsul în gât,și mie mi-a plăcut.

-Ia vino aici.Se așeză perfect întins în pat și o trase alături de el,pe când mâinile lui o mângâiau ușurel dinspre umeri spre șolduri,modelându-i trupul pe măsura trupului lui.

-Uite,vezi ce frumos se potrivesc toate? Mâinile lui atinseră rotunjimea umărului și coborâră încet,căutându-i linia dulce a șirei spinării prin puloverul mulat.Fusta ei se ridicase mult deasupra genunchilor,iar picioarele îi erau prinse între ale lui.Mâinile lui coborâră mai jos spre rotunjimile ascunse și se mișcară ușurel spre copcile din talie; fusta îi alunecă peste mătasea chiloților.

-Minunat...trupul tău este minunat.

-Nu...n-am știut.Eu...

-Tu ce? Râse,sărutându-o apăsat,cu deliciu deplin.Iubito,mă înnebunești,simt asta!Îndesându-se în el,Laurie se străduia în același timp să se retragă spre pat, unde i se părea că va fi în siguranță.

-Cred că amândoi suntem puțin cam nebuni,Westin.Și cred că ar fi mai bine să plec de lângă tine sau ațfel o să dau de bucluc.

-Eu am dat deja,șopti el sărutându-i în joacă urechea.

-Rick,zău,am...am nevoie să respir.Înțelegi? Aer,oxigen.Hai să ne liniștim și să stăm de vorbă.Punându-și o mână pe ochi,Rick trase o gură adâncă de aer, încercând să se liniștească.

-Am făcut ceva rău?

-Nu,răspunse el repede,coborând mâna și zâmbindu-i.Ochii lui erau negri, întunecați,cu focuri strălucindu-i în adâncuri.Nu,ești perfectă!

Mă chinuie însă imperfecțiunea capacității mele de a mă controla. Deși, răsese el arătându-și dinții strălucitori în întuneric, am senzația că voi avea destule ocazii să învăț să mă stăpânesc. Cu un zâmbet, Laurie se lăsă să alunece din pat și răsuci comutatorul.

-Cred că sunt gata de culcare. Trebuie să îmi pun doar cămașa de noapte, zise și dispăru în baie. Rick își lăsă imaginația să alerge nebună, în vreme ce, dându-și jos pantalonii, se culcușea sub pătură. Mătase și dantelă. Subțire, decoltată, cu bretele înguste pe care el să le lase să alunece cu agonizantă încetineală de pe umerii ei rotunzi. Ușa se deschise și Laurie păși afară într-o cămașoaie albă, lungă și lălâie din bumbac grosolan, păstrată de la mănăstire.

-Bună! îl privi pe sub gene simțind cum căldura unui val de rușine îi trecea rapid de linia modestă a decolteului, dorindu-și să fi avut altceva pe care să-l poarte, ceva dantelat și frumos și...feminin.

-Eu...nu mă așteptam să mă vadă cineva, începu ea șovăitor și fu de îndată copleșită de rușine.

-E-n regulă, Laurie. Arăți ca Julieta sau ca Frumoasa Adormită. Vino aici! Vocea lui coborî cu inflexiuni tulburătoare. Lasă-l pe prinț să te sărute.

Și totul fu iarăși în ordine. Se simți din nou frumoasă, dorită și dornică. Se apropie agale de pat și se așeză, oferindu-i buzele. Iar el o luă pe de-a-ntregul. O trase în pat și începu să se rostogolească așa, ca doi cățeluși care se joacă.

-Hei, stop, domnule! glumi ea desprinzându-se dintre mâinile și picioarele lui. Nu crezi că ar fi mai bine să dormim? Ai un spectacol mâine, sper că n-ai uitat.

-Nici o problemă, dulcețo! Ești singurul lucru asupra căruia trebuie să mă concentrez. Se încolăci lângă el studiindu-l cu maximă seriozitate. Zâmbi după o clipă și-i luă mâna punându-și-o sub obrazii ei, în vreme ce ochii ei imenși erau încă ațintiți pe fața lui.

-Rick Westin, ești un bărbat foarte frumos, poate cel mai frumos din lumea întreagă. Și ești și foarte sexy. El răsese tare și scurt.

-Mulțam' fain, doamnă! Este părerea dumneavoastră după ani lungi de cercetări în domeniu!

-După ani de visare! Asta contează, cred.

-Da, contează. Mă închin în fața judecății tale.

-Înțeleaptă decizie. Acum să-mi spui dacă am voie să fac asta, îl sărută cu dulcețo pe gură, ca o atingere ușoară de fluture.

-Da, e grozav.

-Și asta? își trecu încetisor mâna peste umerii lui, bucurându-se de armonioasa curbă a mușchilor săi de sub pielea caldă și netedă.

-Da...

-Și asta? Își plecă acum capul sărutând ceea ce mâinile ei atinseseră mai înainte-locul acela secret unde fascicolul de mușchi ce pornea din umăr se pierdea în neteda câmpie a pieptului lui.Îl simți tresărind,simți că-și reține instinctiv respirația.

-Acum iar am încurcat-o!

-Hopa!Un râs fierbinte răsună din gâtul lui.

-Culcă-te femeie,înainte să-mi uit promisiunea și să te atac.Dormi! Acum!

Ea se întoarse ascultătoare în partea ei de pat,cu spatele la el,iar el se cuibări lângă ea,cu un braț încercuindu-i talia posesiv.

-Noapte bună,cântărețule la banjou!

-Noapte bună,iubito!

-Știi,murmură ea,am impresia că ești un om de care te poți ușor îndrăgosti.

-Numai pentru tine,zise el gândindu-se că o să-i explodeze pieptul; dar acum asta-i tot ce contează.Iar tu,tu ești ca o stea nou apărută pe cerul nopții pe care nimeni nu a mai văzut-o strălucind.Laurie își surâse sieși,se legănă puțin și căzu într-un somn adânc.Rick Westin însă rămase treaz toată noaptea,dar nici că-i păsa.

CAPITOLUL 8

Rick avu probleme cu îmbrăcatul a doua zi de dimineața.

Laurie ardea sub imperiul unor noi emoții și tânjea să le încerce pe toate.Ce minunat să-și simtă pielea arzând,buzele uscate,focul acela interior care o topea și-i făcea sâni să se întărească.Pulsul,temperatura,respirația-totul era fantastic de anormal.Își coborî degetele pe spatele lui când se ridică să răspundă la telefon recepționarului,căruia îi ceruseră să îi trezească.Își frecă obrazul de spatele lui gol,pe când se bărbiera.Apoi își trecu degetele jucăuș pe părul lui de pe piept, până acolo unde începea cămașa să se încheie.

-Hei,termină,ordonă el râzând,fără să vrea ca ea să i se supună.O luă deci în brațe,sărutând-o iar și iar.Ea nu gustă nimic la micul dejun; el se sacrifică mâncând și pâinea ei prăjită,dar roși brusc când întâlni privirea ei exprimând adorația mută,ațintită asupra lui.

-Hei,termină,repetă el,apoi se dădu bătut și se-ntinse peste masă s-o sărute din nou.Era cu siguranță cea mai nebună experiență din viața lui Rick Westin: petrecuse o noapte albă cu femeia pe care o visase dintotdeauna,luptându-se cu dorința arzătoare și dureroasă,dorind-o mai mult decât își dorise vreodată ceva în viață și având-o acum alături pe Laurie cu chipul inundat într-o incredibilă aură

de femeie care a cunoscut fericirea deplină...pur și simplu fiindcă petrecuse o noapte lângă el.Poate că în mănăstiri se învățau lucruri despre care ar trebui să afle și el.Concertul fusese programat pentru ora unu și la amiază auditoriul era deja adunat la Universitatea din Pennsylvania.Rick îi făcu lui Laurie cunoștință cu ceilalți colegi de spectacol.Numele lor nu-i erau cunoscute,deși mulțimea din sală le striga printre țipete de nerăbdare.

-Vrei să vezi spectacolul din culise? o întrebă.Ar fi mai puțină aglomerație.

-Nu.O să stau drept în fața scenei,în mijlocul acestei mulțimi înghesuie.Vreau să te văd prin ochii lor-un străin,un cântăreț atrăgător de banjou,cu ochii lui insondabili,cu părul lui negru și strălucitor.O să te ascult cântând și o să îmi hrănesc în acest timp fantasmile...

-Așterne-le pe hârtie și-o să mă ocup de ele la noapte.

Laurie nu mai fusese la un concert atât de mare până atunci.Nu putuse merge nici în ultimii cinci ani cât stătuse la mănăstire și nici înainte,în liceu-tatăl ei nu i-ar fi permis.Acum,aflată la începutul unui nou drum în viață,învățând atâtea se simți dintr-o dată,copleșită de zgomotul,de înghesuiala trupurilor,de țipetele, murmurele și glumele celor din jur.Când Rick apăru pe scenă îi păru un străin, plin însă de o putere magnetică.Lumea făcu liniște,de parcă doar cântecul lui ar fi îmblânzit-o.Îi urmări cum îl privește,bătând din palme în tactul muzicii,râzând de glumele lui,cerându-i bisuri.

Era o senzație ciudată.O parte din ea era femeia care-și petrecuse noaptea cu el, iar cealaltă parte era o fată timidă pierdută printre ceilalți fani ai lui.Când se termină spectacolul fu cuprinsă de o ciudată senzație de încântare.Ceva din sentimentul ei i se va fi citit pe față,pe pentru că Rick aruncă o privire asupra chipului ei și se încruntă.

-Hai să facem o scurtă plimbare în jurul campusului.Avem o oră liberă până la prezentarea obligatorie la cocktailul președintelui.Nu așteptă nici un răspuns,își petrecu doar un braț în jurul mijlocului ei și o conduse departe de ochii mulțimii.

-Rick,zâmbi în sus spre el,ai fost minunat.

-A fost un spectacol bun...un public bun,răspunse el reținut.

-Nu,eu ziceam de tine.Tu ai fost grozav.Asta ar trebui să faci tot timpul; ei te iubesc.

-Laurie,uneori mă sperii.Sprâncenele lui erau întunecate că niște tunete peste ochii înnoși.Tu dai totul sau nimic; alb sau negru.Viața nu-i așa simplă, iubito.Nu viața adevărată.Ascultă-mă:oamenii aceia nu mă iubesc.Ei văd cântărețul și spectacolul,dar atât.Câți dintre ei crezi că ascultă cu adevărat povestirile sau își imaginează viața din care s-au născut aceste cântece?

Dar pe mine numai asta mă interesează.

-Bine,dar dacă ai da mai multe concerte te-ar auzi mai mulți oameni!

-Ei nu ascultă,cel puțin nu cei mai mulți dintre ei.Se opri și se sprijini de un copac,strângând-o lângă el.Stătea cu picioarele prinse între picioarele lui,cu brațele petrecute în jurul gâtului lui,privind în sus spre el.

-E atât de palpitant.

-Numai la început Laurie,insistă el cu voce tăioasă.Dar nu durează mult.Totu-i doar de suprafață.Prea mulți încearcă să priceapă,dar deși toți vor ceva,de cele mai multe ori nu este ceea ce vrei tu să le dai.

-Și ce vrei tu să le dai?

-Muzică.Moștenirea unor valori.Strălucirea unei lumi care a dispărut atât de repede.Dar nu vreau să mă dau pe mine.Lucrul asta vreau să-l împart...numai și numai cu cineva anume.Ea zâmbi,dându-și capul pe spate.

-Cu mine?

-Cu tine! își cuibări bărbița în gropița dintre umărul lui și gâtul ei și continuă să vorbească mai mult pentru sine:

-Vezi tu,mie-mi place să cânt pentru un public restrâns,în care să pot vedea fața fiecărui spectator și să știu dacă am intrat sau nu în rezonanță cu el.De asta scena e potrivită pentru mine.De asta,dar și pentru că îmi permite să mă întorc pe dealuri și șesuri în fiecare an.Laurie împietri.Îi pieri deodată zâmbetul.

-Oh,de asta am uitat!

-Ei bine,nu mai e mult până în aprilie și o să-ți placă.El râse cu ochii întunecați străbătuți de soarele amintirilor.Totu-i atât de frumos:oamenii,peisajul de țară,forma și conținutul vieții de aici.

-Dar o să lipsești șase luni.Pleci cu motocicletă.Eu nici măcar nu m-am urcat vreodată pe așa ceva.

-Hei,e-n regulă! O să te învăț eu.N-o să-ți vină să crezi ce grozav e să alergi printre văi și dealuri,cu vântul biciuindu-ți fața,fără mașini între tine și sunetele naturii.Și-o să ne oprim pe la ferme și la micile magazine de pe autostradă ca să vorbim cu oamenii.O să le cunoaștem țâncii și bătrânii și-o să mâncăm din prăjiturile lor și...

-Și slujba mea? Am o-slujbă,știi asta! Rick își îngustă ochii.

-Tu singură ai spus că-ți umple doar timpul.Că nu urmărești o carieră,ceva la care să ții,în care să pui suflet.

-Poate că nu,dar nu pot să demisionez după numai șase luni.Nu așa am fost crescută.

-Nu spun să nu faci nimic.Poate că în aer liber o să găsești ceva pe care să vrei

să-l faci într-adevăr.Eu unul știu că mă gândesc în fiecare an: „*Uite alt lucru pe care mi-ar plăcea să-l fac: să pictez,să scriu,să fac fotografii sau să învăț să țes,să brodez,să torc lână*”.

-Asta, pentru că ești un romantic incurabil.Un „*cap în nori*”.Dar dacă vreau să fac ceva rațional la care știu că sunt bună deja, ca de pildă să predau la școală?

-Grozav!Atunci predă la școală și-o să cutreierăm ținutul când școala se va termina.Nu-i nici o problemă.

-Ba da,este,se dădu ea înapoi clătinând din cap,nu pot să mă gândesc la ceea ce este.Îl privi printre gene,îndrăznind chiar să schițeze un surâs când îl văzu pe al lui mijindu-i în colțul gurii.Apoi începu deodată să râdă și tensiunea se evaporă ca fumul.

-Ce-a fost asta? întrebă chicotind pe umărul lui.

-Nu știu,cred că ți-am zgândărit temperamentul ăla al tău de irlandeză.Trebuie să învăț să mă orientez după semnele de vreme rea.

-Avertismente de uragan,ironiză ea,apoi oftă.Începea să se simtă epuizată din vârful degetelor până în creștet.Nu sunt ușor de stăpânit.

-Prea mult,prea repede,iubito? întrebă el încetișor.

-Poate,șopti ea,neplăcându-i totuși să admită asta nici măcar față de ea însăși.

-Bine,o s-o luăm încetișor.Vrei să păstrăm camera și să mai rămânem?

-Asta numești tu „s-o luăm încet”? întrebă ea oftând.Nu,vreau să beau o înghițitură de coniac bun la cocktailul ăla al președintelui,să mă cocoț pe urmă în jeepul ăla rapid al tău și în final să adorm pe canapeaua lui Ellen,simțindu-mă în siguranță pentru cel puțin douăzeci și patru de ore fără întrerupere.

Rick îi dădu un sărut dulce,liniștitor,apoi își înclină capul și murmură cu gura îngropată în părul ei mătășos:

-Bine,iubita mea.Așa cum zicea și mama: Nu există scurtături spre rai.

CAPITOLUL 9

Laurie se simțise amețită și confuză toată dimineața în timpul briefingului cu personalul compartimentului de întâlniri și cercetare a arhivelor.

-Lucrezi prea mult piticule,o sfătui grijulie Paula între două sandvișuri care le țineau loc de masa de prânz.lei totul mult prea în serios.Îți amintește-ți să râzi puțin mai mult de tine,de mine,de anumite „*cămăși scrobite*”,care vin pe aici,pretinzându-ne să fim atoateștiuitoare,de oricine.Dar ușurează-ți sufletul,Laurie!

Cetățeanul care tocmai intrase în birou fu sigur,când dădu cu ochii de ea,că are o boală molipsitoare și în consecință se ținu cât mai la distanță,într-un colț al camerei.Senatorul Murphy hotărî că avea guturai și deci,o trimise acasă să se

odihnească. Poate că în realitate tatăl ei era cel care voia s-o ascundă undeva în siguranță. Nu avea nici un rost să le explice tuturor că era vorba doar de niște dureri de cu totul altă natură. Nu avea acnea care să le fi justificat în ochii celorlalți, așa că de ce ar fi crezut-o?

În cele din urmă, înecată în marea de sfaturi bine intenționate, Laurie își luă haina și părăsi biroul în miezul zilei. Luă autobuzul pe Massachusetts Avenue încercând să-și limpezească mintea, să-și pună ordine în sentimente și să adune totul într-un soi de perspectivă. Dar după Philadelphia era de parcă ar fi încercat să adune frunze în mijlocul unei tornade.

Rick Westin era cu certitudine lucrul cel mai frumos care i se întâmplase vreodată, dar viața ei devenise o călătorie pe Montagne Russe. Cum ar fi putut, pentru numele lui Dumnezeu, să știe cum să se poarte? Poate că exista pe undeva o carte pe care să o citească, o coloană de ziar, ceva.

-Don'șoară? o strigă șoferul peste umăr. Nu aici coborâți?

Capul lui Laurie se întoarse cu surprindere, iar servieta căzu pe jos cu un zgomot apocaliptic.

-Ce? Oh da, mulțumesc. Iar visez cu ochii deschiși... Și părăsi autobuzul, lăsând în urmă figura amuzată a șoferului. După ce-și lăsă haina și servieta pe un scaun la intrare, Laurie porni glonț spre bucătărie. O cană cu ceai o să-i facă bine. Apoi poate o să facă puțină ordine și-o să-i facă o surpriză lui Ellen. Cum obișnuiau să spună surorile novice? „*O minte leneșă e atelierul Satanei*”.

Râse sprijinindu-se de perete. Durerea ascuțită dintre sprâncene reclama un somn bun, nu ceai, nici curățenie. Și poate că era metoda cea mai bună să și-l scoată din minte pe omul cu banjoul, măcar până reușea să-și tragă sufletul.

Văzând deja cu ochii minții o cameră liniștită și un pat grozav se grăbi spre dormitor. Mai târziu Laurie nu mai fu sigură de ceea ce remarcase întâi: că era foarte întuneric în cameră în faptul zilei sau foșnetul cearceafurilor la intrarea ei bruscă sau mai degrabă vocea care întrebase adormită: „*Cine-i acolo?*” Nu era cu siguranță a lui Ellen? Poate observase toate trei lucrurile odată, oricum înghețase până în măduva oaselor în vreme ce ochii i se obișnuiau încet-încet cu întunericul. O vedea pe Ellen trezindu-se greu, stând întinsă lângă un bărbat cu părul răvășit care se ridicase într-un cot și o privea cu ochi semi-adormiți.

-Of, of, Doamne, se tângui Laurie printre degetele încleștate pe care și le pusese automat la gură. Apoi, fără să se oprească o secundă măcar și fără să le dea genunchilor ei vreo șansă de a-și etala slăbiciunea, se învârti pe călcâie scurt și părăsi camera. Ellen o urmă după mai puțin de un minut, legându-și halatul de baie în jurul mijlocului și apoi căutând să își alunge somnul de pe gene.

-Ellen! Laurie se trânti pe canapea.Stătea privind în gol,cu mâinile uitate în poală,nesigură pe propria-i voce.Lui Ellen îi izbuti un surâs doar pe jumătate.

-Of,e O.K.Laurie! Am mai fost și altă dată trezită în mijlocul unui vis frumos.Se îndreptă spre ibricul de cafea și îl puse pe foc.Chiar că aveam nevoie de somnul ăsta.De trei nopți,de când fac gărzi de noapte la Urgență,mi-a ieșit părul prin căciulă.

-Ellen! Vocea lui Laurie se izbi de pereți pe când ochii ei alergau de la ușa dormitorului la Ellen și înapoi.Ellen îi observă privirea grăitoare.

-Of,Laurie îmi pare rău.Cred că sunt prea adormită ca să mai judec normal. Acela e Dan-stagiarul de care ți-am vorbit,cel care își face acum stagiul în Kansas City.Ei bine,s-a întors și-acum totul e în regulă între noi.Și moare de nerăbdare să te cunoască.Fără să-și dea seama-din fericire-de tăcerea plină de reproș a lui Laurie,Ellen își turnă o ceașcă de cafea aburindă și veni să se așeze lângă prietena ei.

-Dar tu puștoaico? Ce cauți acasă în miezul zilei? Ți-ai pierdut slujba?

-Ellen,vocea lui Laurie suna aspru.Ce caută el aici? Degetul ei acuzator se înfipse în direcția ușii.Mulțumirea morganatică a lui Ellen pieri de îndată.

Realiză abia acum că Laurie nu era numai șocată,ci și furioasă.

-Ei bine,n-a venit să facă duș,asta e sigur.Și nici să ne jucăm de-a șampai pe animale.După cum vezi dormea.A muncit zi și noapte timp de-zece săptămâni bătute pe muchie.Abia a venit și el și e epuizat.Ellen aruncă acum cuvintele ca pietrele în direcția lui Laurie.L-am adus acasă,i-am făcut ceva cald de mâncare și apoi ne-am dus la culcare.Împreună.Dan și cu mine.Ne iubim,Laurie.Și am făcut dragoste.O privi de aproape pe Laurie ca să fie sigură că înregistrează cuvânt cu cuvânt.Înregistra într-adevăr totul.Fața lui Laurie se făcu roșie ca focul.

-Dar aici,Ellen? Chiar aici?

-Ai fi preferat să luăm o cameră la hotel? Poate dacă nu s-ar fi simțit atât de obosită ar fi văzut altfel situația,dar Ellen începea și ea să-și piardă răbdarea.

-Laurie,te iubesc,și știu că ți-e greu să te adaptezi-am avut și eu probleme când am ieșit,după numai șase săptămâni.Dar pentru numele lui Dumnezeu,trezește-te și adulmecă mirosul cafelei.Lucrurile sunt altfel acum.Nu mai ai optsprezece ani.Ești femeie și sunt femeie.Laurie scutură din cap,trecându-și o mână prin păr.

-Dar Ellen,nu ar trebui să fii...

-Cum? Cum să fii Laurie? N-ar trebui să fii îndrăgostită? Fir-ar să fie sunt perfect capabilă să am grijă de mine însămi.Nu am nevoie de dădăceli.

Și tu Laurie O'Neill vei fi până peste cap ocupată,având grijă de Laurie O'Neill.
Laurie începu să protesteze,dar Ellen nu terminase ce avea de spus.

-Știi,mă întreb dacă tu de fapt pe mine mă judeci sau ești atât de confuză în legătură cu propriile tale emoții,încât mă condamni pe mine,pentru că tu te simți vinovată.Laurie rămase nemișcată,căci vorbele lui Ellen merseseră drept la țintă cu viteza adevărului Simți căldura lacrimilor arzându-i obrazii.

-Oh,Ellen,îmi pare rău! După tot ce ai făcut pentru mine...

Într-o secundă Ellen era lângă ea,cuprinzând-o pe după umerii care i se scuturau de plâns.Avea vocea dulce și liniștitoare.

-Totul va bine,Laurie.Știu că ți-e greu să te limpezești.

Laurie își șterse lacrimile cu dosul mâinii.

-Poate dacă nu l-aș fi cunoscut pe Rick atât de repede,dacă aș fi putut să iau lucrurile pe rând,poate că ar fi fost mai bine.Dar acum,acum îl doresc atât de mult și sunt atât de confuză.Se strădui să râdă.Era mult mai simplu la ora de morală teologică a părintelui Leo,nu-i așa? Toate regulile erau cuprinse în cărțulia aceea mică și groasă; ce ai voie și ce nu ai voie să faci.

Ellen râse din tot sufletul,aducându-și aminte de bătrânul preot franciscan care le citea lecțioare morale la infinit,în timp ce erau novice.

-Îți amintești de asta: „*Cât timp poți să continui să faci ceva ce ai voie înainte să se întâmple ceva ce nu ai voie să faci*”.Sau asta: „*Uneori a încuviința tăcând devine ceva la fel de rău ca și lucrul astfel ascuns*”.Acum și Laurie râdea tare,din tot sufletul.

-Îți amintești de cântecelul ăla trăsnet pe care l-am făcut ca să ținem minte cine cu cine se poate căsători? O mulțime de amintiri hazlii erau acum dezgropate,iar tensiunea dintre ele coborî la cotele normale.Laurie surâse dulce.

-Știi,cărțicica aceea îmi sugera ceva curat; ordonat și dătător de siguranță,deși zugrăvea totul numai în alb și negru.Ar fi păcat ca viața să fie numai ca în cartea aia,nu? Ellen simți panica ascunsă în dosul vorbelor lui Laurie și dădu afirmativ din cap.

-Ei,îmi închipui că-i mai complicat în felul acesta dragă.Cât despre mine,nu cred să fiu genul de ființă „*în alb și negru*”.Consider că dacă mai adaugi vieții un pic de culoare,asta o face mai interesantă.Sunt o mulțime de lucruri de spus despre cum trebuie să îți asumi responsabilitatea privind propriile acțiuni și cum să îți folosești bunul-simț cu care te-a înzestrat Dumnezeu ca să te gândești ce ai de făcut cu viața ta.Laurie se ridică și se duseja fereastră.

-Da,cred că ai dreptate.Își trecu degetele pe pervaz și-și scutură praful absentă,frecând degetul mare de vârful celorlalte.Gândurile îi zburaseră deja în altă

parte-la Rick.Un lucru era sigur: Rick Westin nu avea ce căuta,ciubărit într-o viață din asta plictisitoare,în alb și negru.Nici ea nu-și dorea asta.Așa că primul lucru de pe agendă,înainte chiar de încercarea de a-și prefigura viața amoroasă, era să afle cine naiba era ea de fapt.Mușcându-și buzele și făcându-și curaj încercă primul pas.

-Ellen,eu mă mut!

-Ce? sări Ellen în sus.Nu,Laurie,nu ai să faci asta! Doar pentru că...

-Doar pentru că simt nevoia să stau pe propriile mele picioare,de asta.Râse și privi spre ușa dormitorului.Nu e din cauza celor întâmplare astăzi,pe cuvânt.Cel puțin,nu în felul în care crezi tu.Ellen,când am avut nevoie de tine săptămânile astea ca să mă ferești de soarta înecatului într-un oraș atât de mare,te-am găsit exact aici și ai fost minunată.Dar cred că trebuie să învăț singură să înot și-acum curentul e O.K.

-Ești sigură de asta? De obicei nu iei asemenea decizii-fulger.

-Asta-s eu,cea nouă.Ochii lui Laurie străluciră.Și să nu-mi spui că nu-i plăcut să te speli pe dinți,fără să te mai uiți peste umărul cuiva sau să trebuiască să muți o valiză și trei cutii de pantofi ca să poți intra în propriul W.C.Ellen râse.

-Nu mi-am dat seama că suntem așa înghesuite aici,Laurie.Zău că nu!

-Știu dragă,știi.Asta te și face să fii o prietenă cu totul deosebită.Și sper că n-o să te superi când a să vin să-ți bubui în ușă,doborâtă de singurătate.Privi spre haina lui Dan aruncată pe spătarul canapelei și râse.Dacă mă gândesc mai bine,o să dau un telefon mai întâi.

CAPITOLUL 10

Rick adora ideea ca ea să se mute de la Ellen...cu el.O întâlni exact după terminarea programului,marți după-amiază și o duse direct în casa lui.

-Nu,Rick,nu,zise Laurie stând în ușă,cu mâinile înfipite zdravăn în șolduri.Nu înțelegi deloc.

-Dar va fi perfect,iubita mea! Rick îi apucă grăbit mâna și o trase înăuntru, într-un living scăldat de lumina soarelui.

-Uite-te,numai uite-te la camera asta! Și sunt dormitoare peste tot și o bucătărie suficient de mare să gătești în ea „haute cuisine” sau chili texane sau verdețuri asortate și dacă vrei toate astea la un loc!Laurie abia avu prilejul să admire frumoasa mobilă de stejar,munții de perne clădiți oriunde vedeai cu ochii prin cameră,vârtelnița din fața căminului,sculpturile din lemn ale unui bătrân și ale unei femei,stând mândri lângă fereastră,și un vechi banjou atârând pe tapetul peretelui,lângă un veșmânt tradițional-că Rick o trăgea deja să îi arate partea din

spate,ceva mai îngustă a casei,construită în stil georgian.

Îi arătă,cu entuziasm,prin geamurile de la bucătărie o curtică interioară din cărămidă,complet înconjurată de straturi de flori și de tufe tunse cu grijă.Un hamac imens de frânghie atârna alene între doi copaci,iar mai încolo un mic delușor se rotunjea în spatele lui.

-Vezi? E perfect.Cel mai bun prieten al omului.Un loc unde să îți lași trupul să se odihnească după o lungă zi de muncă și să te scuturi aici de praful „senatoresc”.Un loc unde să aduci un banjou și să cânti cu păsările.Un loc unde...

-Nu,Rick! Laurie ridică în sus o mână să îi oprească avalanșa cuvintelor.

-Așteaptă,Laurie! Uite-te la asta! Și o conduse pe niște scări înguste în sus.Totul era curat,dereticat și domol.Scările erau acoperite cu o mochetă veche,dar frumoasă.Drept în fața ochilor apărură patru camere așezate de-o parte și de alta a etajului superior.

-Vezi? Exact cum ți-am spus.Am putea să-ți punem lucrurile aici.Un pat bătrânesc,superb,înalt atrase privirea lui Laurie,pe când intră împinsă de la spate de Rick.

-Am putea să aducem de pe hol dulapul acela mare,dacă vrei sau...

-Termină! Râsul lui Laurie îi îndulci cuvinte! Ochii ei se mutară de la pat la trupul înalt,minunat al lui Rick și trebui să își dezgroape-toată tăria de care se simțea capabilă,ca s-o scoată din adâncul emoțiilor ei arzătoare.

-Rick Westin,e o prostie și tu știi asta.Trebuie să-mi gălesc propria mea locuință.Colțurile gurii lui coborâră brusc,făcu un pas înapoi arătând ca un copil dezamăgit.

-Hm,hm,ești hotărâtă,nu-i așa? Laurie îngustă suspicioasă ochii.

-Să mă lași cel puțin să te ajut la mutat și să mă asigur că ai un lacăt mare și rezistent pe ușa ta.

După două săptămâni de cercetări,singurul apartament pe care-l putu găsi fu unu la etajul patru al unei clădiri vechi,nu departe de spitalul unde lucra Ellen.O asistentă,prietenă de-a lui Ellen,pleca din oraș și voia pe cineva care să achite ultima parte a chiriei.Ellen aranjase în cele din urmă ca Laurie să ia totul la cheie cât mai repede posibil,ascultând cu inima împărțită insistența cu care pleda Laurie că are nevoie să fie singură.

Singură.Nu fusese singură de..de nicicând..Gândul ăsta o intrigă și o îngrozi în același timp.Semnase contractul într-un groaznic moment de supunere față de propriul ei viitor.O singură încărcătură dusese jeepul lui Rick și cu asta toate

„*proprietățile și bunurile*” ei fură mutate,adică:două valize.Își cumpărase câteva lucruri noi și câteva piese din inventarul bucătăriei lui Ellen,pe care aceasta insistase să le ia.

-Ziceai că e mobilat totul,da,iubito? întrebă Rick,în vreme ce se războiau pe scări cu o stivă de cutii și cu o pădure sălbatică de plante de apartament,pe care tocmai i le cumpărase Rick din piața de flori.

-Pe ici,pe colo,admise Laurie,tot mușcădu-și cu nervozitate buza de jos.Deodată fața i se luminează și adăugă repede: dar e în ordine.N-am nevoie de lux.Doar un pat,câteva scaune...știi tu,esențialul.Trăise cu mult mai puține lucruri ani și ani; orice era acum suficient pentru ea.

-Ei bine,iubito,cam asta-i ce voiai,„*cel mult sențialul*”,dar nimic mai mult.Rick deschise ușa cu piciorul și își roti privirea.Rămăseră amândoi în ușă privind cămăruța trântă.Dușumeaua bine lustruită,de lemn,reflecta formele unui paravan cu modele felurite și două scaune.Pe o parte se afla o masă rotundă de stejar înconjurată de scaune și în spatele ei,pe celalată latură a camerei se zărea o chicinetă.Laurie rămase tăcută pentru câteva clipe,cu capul și sufletul pline de amintiri și senzații aduse din trecut.Încet-încet reveni în prezent înregistrând ferestrele însorite,tavanele înalte,șipcile vechi de lemn ce delimitau pereții de tavan,toate lucrurile din noua ei casă.

Rick rămase tăcut în spatele ei,cu un braț sprijinit ușor pe umerii ei,gata s-o ridice pe sus și să o ia de aici la primul cuvânt pe care l-ar fi rostit.Prin bluza ei subțire de bumbac o simțea tremurând,dar tăcerea ei o găsea de neînțeles.

-Ei bine,iubito? o întrebă el într-un târziu.Laurie întoarse capul și întâlni privirea lui Rick.Știa ce trebuia el să gândească: e un loc oribil,micute,gol și neprietenos.

Cum putea să îi explice ce însemna pentru ea? Să îi explice că apartamentul ăsta strâmt însemna mult.Era prima dată în viața ei când putea veni și pleca,atunci când voia,când putea mânca ce voia,putea să-și pună patul în mijlocul camerei dacă așa voia și să danseze roată în jurul lui și la trei dimineața dacă avea chef.Cute de râs îi apărură la colțurile ochilor și un zâmbet frumos îi lumina fața.

-Oh,Rick,e minunat!Rick o sprijinea tăcând,urmărind-o cu un zâmbet amuzat cum se plimba alene prin cameră,cu capul sus și chipul inundat de uimire și bucurie.

-E al meu,apartamentul meu.Propriul meu apartament.Își trecu încet mâna peste tăblia de stejar a mesei,se apropie apoi de canapea,se duse iarăși către bucătărioară cu o vibrație interioară ce creștea cu fiecare pas.

-Rick,va fi minunat,absolut minunat! Se precipită spre fereastră.Am putea pune o parte din plantele aduse de tine aici,și dacă găsesc și o carpetă să o pun acolo...

Se învârti cu brațele în lături,iscând furtuni de mici fire de praf: E absolut grandios.Rick o prinse la a doua piruetă și o trase spre el,cu ochii strălucindu-i puternic.

-Laurie O'Neill ești grozavă! Ești în fiecare zi altfel.Ce va aduce ziua de mâine pentru sălbaticul meu trandafir irlandez?

Ea întâmpină cu nerăbdare sărutul care venea spre ea și atingerea dulce,delicată a buzelor lui de ale ei,în vreme ce o ținea ușor apăsată în căldura trupului lui.Nu mai era copleșită de teamă,pentru că senzația trupului lui Rick,apăsându-l pe al ei,devenise la fel de firească și binevenită ca și căldura soarelui.

Înlănțuindu-l cu brațele pe după gât,îi înapoie sărutul cu forță și pasiune neostoite.

-Știi tu,Rick,murmură ea,eram adeseori îngrijorată dacă o să mă descurc cu asta cum trebuie,dacă o să știu să îmi pun buzele la locul potrivit.Nu contează dacă puștii nu s-ar pricepe la asta,dar o femeie de vârsta mea ar trebui să știe lucrurile astea,iar eu nu eram prea sigură.

-Iubito,zise Rick cu voce răgușită,ai făcut-o al naibii de bine! Dar dacă eu...uf,n-o să pun repede între noi o distanță de cel puțin o gură de aer,teamă mi-e că nu o să mai putem pune lucrurile pe aici în poziția de luptă.

Eliberându-se cu efort,Rick își puse mâinile cu fermitate pe umerii ei și făcu un pas înapoi,respirând adânc.

-Acum Laurie,va trebui să facem camera asta să semene cu ceva cunoscut ca loc de odihnă.Laurie îl privi cutreierată de emoții care îi sfreddeau nebunește corpul.Uneori,el o făcea să se simtă confuză,atunci când brusc se oprea,în vreme ce ea nu ar fi vrut nimic altceva decât să se înghesuie tare în el,iar el s-o țină strâns de tot.O înnebuneau toate aceste atingeri,mângâieri și sărutări.Rick era ca o mâncare exotică pe care o guști prima oară; îți trezea papilele gustative, nicicând folosite până atunci,și apoi nu te mai putea sătura.Și cu toate că el venea cu furie în întâmpinarea ei,fără să forțeze totuși situațiile care i-ar fi condus spre pat,de multe ori o împingea la apogeu,brusc,inexplicabil.

Laurie era prea timidă ca să-l întrebe,dar simțea că îndepărtarea aceea inexplicabilă era pentru Rick o necesitate,nu o opțiune liberă.Scuturându-și părul arămiu ca să își limpezească gândurile aruncă o privire roată prin cameră.

-Ei bine,Rick,nu sunt prea multe posibilități.

-Bineînțeles că sunt.Privi,de după paravanul de lângă pac,cu exagerată concentrare prin întreaga cameră.Și acum doamnă,ce fel de decor v-ar interesa? Ridică o sprânceană și își ridică și capul într-un gest elocvent.Laurie râse.

-Eh,m-aș gândi la ceva gen „mansardă la parter”.

-Extraordinară alegere.Și știi și cum o să facem ca să arate exact așa,sări Rick de pe canapea.Bineînțeles,e o idee fantastică.Laurie se dădu un pas înapoi,plină de curiozitate.

-Hm?

-O petrecere de casă nouă ar mai încălzi atmosfera.De așa ceva are nevoie locul ăsta.

-O petrecere? Plimbându-se prin bucătărioară,Laurie întorcea ideea pe toate părțile.

-Sigur,insistă Rick,cu ochii sclipindu-i întunecați.Al doilea lucru bun când aranjezi o casă e o petrecere.Trupul lui lung se sprijini de marginea chiuvetei; întinse o mână prinzându-i o buclă fnătăsoasă de păr și netezindu-i-o între două degete.

-Știi,m-am mai descurcat o dată cu așa ceva cu ani în urmă,pe când străbăteam ținutul Tennessee și-a fost grozav.Au venit toți: unchi,mătuși,veri,prieteni.Era pe acolo un tip în vârstă care ajuta și el; avea nouăzeci de ani și cu toate astea nu s-a oprit din lucru nici măcar ca să respire până nu s-a isprăvit toată treaba,într-o singură zi am ridicat pereții casei ăleia noi,era ceva.Toți trecătorii ne felicitau de parcă atunci inventaseră roată,nici mai mult,nici mai puțin.

-Îi cunoșteați pe oamenii aceia?

-Când am venit nu.Dar cu siguranță când am plecat îi cunoșteam.

-Ești un om atât de ciudat,Rick.Laurie suspină,așezându-se ușor pe un taburet de stejar din bucătărie.

-Nu sunt așa de sigur că ăsta ar fi un compliment,își ridică Rick capul spre ea și îi zâmbi.În ce sens „ciudat”?

-Păi bine,întâi de toate viața asta pe drumuri,traiful cu astfel de oameni întâlnești în drumurile tale lungi și pustii,dormind pe unde poți și când poți ca un cowboy sau ca un țigan nomad.

-Deh,ăsta-i stilul meu.

-Și apoi iarăși la Washington în frumoasa ta casă în stil georgian care valorează probabil o avere.Ce vreau să spun este că un showman așa ca tine probabil că are...mă rog,asta nu e treaba mea.

-Ce „*valorează o avere*”? replică el amuzat de subitul ei formalism.Ăsta trebuie să fie un alt lucru despre care nu se discută la mănăstire.

-Păi...da,așa cred,îl privi ea timidă.

-Dar chiar asta încercam să-ți explic ieri,Iubito.Îmi iubesc casa de aici și-mi place și casa mea călătoare.Sigur,diferă una de alta ca înghețata de...sfecla de zahăr dar pentru gustul meu amândouă sunt tare dulci.Înțelegi?

-Așa cred.

-De fapt,eu mă gândesc la asta ca la ceva ciudat.Aș zice mai degrabă că asta trebuie să fie viața.Un echilibru,înțelegi tu Laurie? Ea dădu afirmativ din cap și un zâmbet jucăuș începu să-i plutească pe buze.

-Sigur,înțeleg totul,Rick.Îi atinse ușor brațele puternice,iar vocea îi deveni sfătoasă.Un echilibru delicat.Cred că asta îmi lipsea la mănăstire.Am încercat să-l gălesc,dar n-a fost niciodată în regulă cu el.Într-o anumită măsură nu reușeam să o rețin pe Laurie O'Neill în mijlocul „dezordinii ordonate” din viața mea.Am pierduta și am devenit altcineva.

Rick stătea cu coatele pe genunchi și bărbia în palmă,privind-o intens cu ochii negri și întrebându-se ce viață fusese aceea din toți anii care alcătuiau trecutul lui Laurie.Nu vorbea cu ușurință despre mănăstire,așa că trebuia să adune și să potrivească bucăți și bucățele pe care ea le arunca la întâmplare,sperând răbdător că într-o zi ele vor forma o imagine pe care să o poată înțelege.

Laurie îi simți căldura privirii și se înroși.Măturând firimituri imagine de pe masă,înălță capul și schimbă subiectul.

-Să ne întoarcem la petrecerea de casă nouă.Ce ai în minte,apropo de asta?

Rick îi acceptă schimbarea de dispoziție și începu să măsoare camera cu pași mari.

-O să fie grozav! O să fim nițel înghesuiți,dar nu-i nimic,ăsta e de fapt hazul unei petreceri de casă nouă.Simplu și ușor.O să o facem și gata,Ce-ai zice de vineri seara,exact după spectacol?

-O petrecere pentru vineri seară? Dar e prea curând.Trebuie să facem un plan.

Rick îi spulberă toate obiecțiile.

-Ce ar fi de „plănuit”? O să am grijă de mâncare și de „libațiuni”.Tu o să ai grijă să deschizi ușa când apar musafirii.Dintr-o dată Laurie își aruncă a panică mâinile în sus,cu ochii măriți cât farfurioarele.

-Of,Rick,nu putem!

-Nu putem?

-Nu,nu putem! Dintr-un singur motiv,dar unul de bază.În afară de tine,de Paula, Ellen și de Dan nu am alți prieteni pe care i-aș putea invita.

Râsul gros al lui Rick înghiți protestul funebru al lui Laurie.

-Păi atunci,dulceațo,o să găsim noi niște prieteni.Nici o problemă.Păi o să merg pe aici pe holurile astea în sus și-n jos și...

-Rick,isprăvește! Vorbesc serios.Pe cine aș putea invita?

-Îi inviți pe Paula,Ellen și Dan.Iar eu o să îmi invit toți prietenii care m-au implorat în genunchi de săptămâni întregi să le fac cunoștință cu tine.Vezi tu,

Laurie,zise trăgând-o cu un braț de mijloc către el și mângâindu-i cu un deget profilul dulce,am fost tare egoist.Te-am păstrat toată numai pentru mine.Dar nu pot să o fac la nesfârșit,deși mi-ar plăcea tare mult.

-Of,treaba asta nu o să meargă,zise Laurie,deschizând frigiderul.Platouri cu brânză,cârnăciori și paste cu tot soiul de sosuri aruncau scânteieri ademenitoare.

-Nu o să meargă,știu asta.Nu mă simt încă pregătită să-i cunosc pe prietenii lui Rick.Nu vreau să îi cunosc.Dacă n-or să mă placă? Dacă n-o să îi plac? Și ce-o să le spun,petru numele lui Dumnezeu,cum să mă adresez unei case pline de invitați? Invitații mei,pe care eu niciodată nu i-am mai întâlnit.Înfipse o scobitoare asasină într-o nevinovată măslină și și-o aruncă în gură.

-Am și eu probleme cu lucrurile astea afurisite,niciodată nu vor să-ți răspundă! Vocea și râsul lui Ellen se auziră din hol și pătrunseră prin ușa de la bucătărie.

-Ellen,se învârti Laurie pe călcâie,nu te-am auzit!

-Asta fiindcă erai într-o conversație animată cu o măslină.Zâmbi aruncând o sacoșă plină cu mâncare pe masă.Laurie O'Neill,nu considera asta ca pe o tâmpenie,dar cred realmente ca ai făcut lucruri minunate pe aici.Ochii ei se plimbară admirativ prin apartament.

Laurie își cheltuiuse tot salariul pe o săptămână pentru instalare,dar într-adevăr meritase.Mici vase cu flori luminau mobila întunecată și zeci de luminițe tremurătoare venind de la niște candelice micuțe grupate pe o etajeră îndulceau pereții palizi.La un târg de vechituri de pe Wisconsin Avenue găsisese chiar și niște perne uriașe umplute din belșug cu puf ca niște imense burdufuri.Le pusese pe podea,transformând astfel chiar și cele mai întunecoase colțuri ale încăperii în intime locuri de conversație retrasă.Laurie mulțumi.

-Ei,sper să fie loc destul.Rick nu mi-a spus câte invitații a făcut.

Încruntându-se,iși îndreptă fusta de bumbac.Nu-mi pot imagina că cineva ar putea veni fiind anunțat în ultima clipă.A fost o idee proastă! O idee tâmpită, idioată.Încercă să-și insufle puțină nonșalanță zicând: Știi,experiența mea într-ale petrecerilor cam lasă de dorit.Se reduce la pregătirea răcoritoarelor și a prăjiturelelor,după ce una din echipele de volei ale mănăstirii o învingea pe cealaltă.Ellen râse,în timp ce mâinile ei dibace extrăgeau din sacoșă cartofi prăjiți,chifle cu ou și sos mexican.

-Greșești,Laurie! A fost o idee grozavă.M-am întâlnit cu câțiva prieteni de ai lui Rick și erau absolut încântați de invitație.Sunt foarte drăguți și or să te iubească, așa cum a început să te iubească și Dan,după ce a aflat că nu erai o stafie hoinărind în jurul unor paturi străine.

-Și care trebuie stropită cu apă sfințită,râse Laurie,aducându-și aminte de prima ei întâlnire cu Dan.Când se dăduse în sfârșit jos din pat în ziua aceea,Dan se dovedise un prieten cald și înțelept cu Laurie.Era potrivit cu Ellen-așa hotărâse Laurie-și aproape că o apucase invidia pentru relația lor deschisă și plină de afecțiune.Părea cumva mult mai simplă iubirea lor decât patima fierbinte care o lega pe ea de Rick.

-Ei bine,zise Laurie în șoaptă,acum presupun că nu mai am cale de întoarcere, nu-i așa? Dar tare mi-ar plăcea să apară odată și Rick aici.Mi-a descărcat aici toată mâncarea asta,imediat după spectacol,și pe urmă a dispărut iarăși.

-Uite-l că vine și nu e singur,o anunță Ellen la o secundă după ce voioasele lui bătai în ușă aproape că trecuseră prin lemnul nu prea rezistent al ușii.

-Sesam deschide-te! porunci Rick cu o voce profundă,care hotărî ușa să se dea în lături îmblânzită.Au venit oaspeții!

Primele două ore trecură ca un gând pentru Laurie.Își fixase pe chip un zâmbet și se străduia din tot sufletul să fie fermecătoarea „stăpână”.Prietenii lui Rick veniră în continuare,umplând mica garsonieră cu râsul și cu conversația lor animată și cu...cadourile lor surpriza: plante decorative,prosoape,seturi de masă și o fermecătoare tavă de cafea-o antichitate prețioasă pe care producătorul spectacolului lui Rick nu o mai voia.Designerul îi adusese un tablou superb al vechiului Georgetown.Mai primise niște cești frumoase,executate manual,apoi plante și iarăși plante decorative și suficiente nimicuri „atât” de necesare în bucătărie,cât să deschidă cu ele un magazin de profil.Nimeni nu venise cu mâna goală și Laurie rămase surprinsă de cât de repede reușiseră să o ajute să transforme garsoniera într-un veritabil cămin.

O femeie înaltă,cu păr scurt și ondulat,se opri în fața lui Laurie și se așeză picior peste picior punându-și în valoare frumoasele picioare bine strânse în blugi uzați și foarte strâmți.

-Laurie,îi zise,ai fost un mister pentru noi.Fiecare căuta să își dea cu presupusul când o să te scoată Rick în lume.Cuvintele începeau să sune ca un ecou iritant; aproape fiecare prieten de-al lui Rick îi spusese același lucru.Un gând umilitor și dureros îi trecu lui Laurie prin minte: poate că lui îi era teamă că ea nu ar corespunde.Teamă că prietenii s-ar fi întrebat dacă-i întreg la minte să petreacă atâta timp cu cineva așa...incolor ca Laurie O'Neill.Și ce era mai trist în toate astea era că într-adevăr ea nu corespundea.

-Rick zicea că ești profesoară? intră în conversație Hana Hanson,producătorul cel bărbos care tocmai expunea efectele politicului asupra artelor,într-o discuție foarte animată.

-Da,am predat în Pennsylvania.Incapabilă să se gândească la ceva ce ar fi adăugat cât de cât strălucire acestei afirmații,Laurie adăugă: Mai lucrăm și sâmbetele în Pittsburgh într-un program-pilot pentru începători.

Această ultimă informație fu întâmpinată cu înclinări aprobatoare din cap și cu zâmbete.

-Dar de vreme ce întregul program se topise din lipsă de fonduri...

Pretutindeni,în jurul ei,Laurie auzea fragmente minunate de conversație; oamenii se interesau de poeți obscuri,oameni activi în slujba unor țeluri sociale, oameni discutând despre piese,interviuri și înregistrări ale unor actori de care ea nu auzise niciodată.Și de fiecare dată,când Laurie se strecura într-un grup discuția murea încet-încet,pe măsură ce atenția se concentra asupra ei,în încercarea de a o cunoaște mai bine și de a-i descoperi farmecul care îl captivase atât de mult pe Rick Westin.

Și de fiecare dată Laurie se adâncea în tăcere,după două propoziții scurte, simple.Refugiindu-se în bucătăria micuță își ascunse capul în frigider,agonizând aproape,în legătură cu viitoarele ei acțiuni mondene.

Fir-ar să fie,se simțea aici la fel de nelalocul ei ca un pinguin în Miami.Cu toate că era apartamentul ei.N-avea de ce să se simtă ca o străină aici.,„Nu!”,se răsti către ea însăși.,„*Laurie O'Neill,ridică-te și luptă!Integrează-te în ceea ce vezi, chiar dacă ai face-o cu prețul vieții.Fii cineva!*”

Debordând de tot curajul pe care reușise să îl adune și întărindu-l cu o gură de vin,atacă petrecerea cu dor de răzbunare.Își fixă primul obiectiv: pe Raj,un istoric indian.Acesta vorbea în asemenea termeni alambicați,încât nimeni nu părea să-l înțeleagă și era cufundat într-o conversație cu Helene,o actriță cu curbe grațioase și cu o claie de păr blond.Laurie se strecură între cei doi și le surâse luminos.Raj dădu din cap spre ea politicoș și îi oferă o dușcă din lichiorul indian pe care îl adusese.Luă plină de avânt păhărelul,toasta și-l dădu pe gât pe nerăsuflăte.Raj se uită.Helene o privi și ea surprinsă.Iar ochii lui Laurie se deschiseră până la refuz de uimire și de durere.Senzația de căldură arzătoare care îi paraliza gâtul se împrăștie cu repeziciune până în fundul stomacului și-apoi,în fiecare centimetru din corpul ei.Sufocându-se,luă paharul cu apă pe care i-l întinsese Helene,și și-l turnă pe gât.

-Uau! își șterse broboanele de pe frunte și de pe buza de sus și surâse apreciativ.

-Mulțumesc Raj,a fost foarte interesant.Desigur nu-i un vin de masă oarecare, glumi ea,dar e un regal pentru papilele gustative.

Întâmplarea urma să facă deliciul altor și altor „prieteni”,devenind cu fiecare relatare mai dramatică,până va fi ajuns la apogeu: Laurie O'Neill singură,fără

nici un ajutor băuse o sticlă din cel mai tare și mai amețitor rachiu indian, adus de Raj, și încă mai trăise ca să povestească chestia asta.

-Hei! Raj se trase de barbă privind-o pe Laurie cu admirație neprefăcută. Dar ești un băutor de calitate, Laurie O'Neill! Nici chiar triburile pe care le-am vizitat nu dădeau băutura pe gât într-o manieră așa agresivă!

Focul din stomac se transformase acum într-o căldură admirabilă și Laurie se simțea bine. Chiar grozav. Cu capul cam ușor, dar foarte relaxată intra în vârtejul lucrurilor. Se descotorosi de pantofi și se trânti pe una dintre pernele imense așezate direct pe covor.

-Hai jos, vremea-i superbă, chicoti ea cu fața îmbujorată și ochii zâmbitorî. Și acum Raj, vreau să știu totul despre munca ta. Și despre a ta Helene. Rick mi-a vorbit atât de mult despre voi doi.

-Nu mi se pare corect, râse Helene în vreme ce alte câteva persoane se alăturară grupului însuflețit. Tu știi totul despre noi, dar noi nu știm nimic despre tine.

Grupul își exprima gălăgios acordul și Laurie simți dintr-o dată nevoia să li se confeseze. Erau oameni minunați. Și fir-ar să fie, dacă Rick nu le vorbise despre Laurie O'Neill, atunci o va face chiar ea.

-Ei bine, începu ea întrebându-se vag de ce vocea îi rezona în tot capul; parcă avea un halou, se gândi și chicoti în sinea ei. Ei bine, sunt multe lucruri de povestit, prieteni. Acum lucrez pentru senatorul Murphy.

Câteva voci se adăugară imediat conversației, vorbind despre senator și despre munca lui în diferite comitete.

-Da, îi întrerupse Laurie, care nu terminase încă ce avea de spus, iar în ultimii ani, mai precis în ultimii cinci ani, am fost călugăriță.

Se înfipse mai bine pe picioarele ușor depărtate și zâmbi dulce, atât de mulțumită de rolul ei activ în conversație și de căldura care îi circula prin vene, încât nu luă în seamă tăcerea încremenită ce se abătuse asupra întregului grup.

În cele din urmă privi în jur și observă lipsa lor totală de înțelegere. O cută voluntară îi încreți fruntea netedă.

-Știți, o maică, o novice! O mireasă a lui Hristos! își trecu mâna peste frunte netezindu-și părul și stătu foarte dreaptă, cu chipul învăluit într-o expresie de pioșenie de madonă.

-Știți, cam așa ceva! Zâmbi iarăși, uitându-se către Helene. A fost chiar o carieră fascinantă pentru un timp. Desigur nu la fel cu actoria, dar tot atât de interesant.

Cu colțul ochiului îl zări pe Rick, stând lângă Raj, cu un zâmbet surprins pe față. Îi făcu cu ochiul întorcându-se către Helene din nou. Helene rămăsese cu gura căscată, apoi o închise deodată, ca și cum nu ar mai fi avut aer și pe urmă o

deschise din nou.

-Ai fost ăăă...înghiți în sec ...la mănăstire?

-Da.Și Laurie se lansă într-o relatare animată,detaliată,de-a fir a păr a felului cum îi tăiaseră părul,cum o îmbrăcaseră în straiul monahal,cum reușise să ducă povara sărăciei,castității și ascultării...și ce s-a întâmplat cu mândria ei feminină când s-a văzut obligată să pregătească mâncarea cu slănină pentru două sute cincizeci de oameni,așa cum era îmbrăcată,cu rasa și cu voalul.

-Mirosul s-a păstrat în haine săptămâni în șir,prins în voal ca o imaginară gumă de mestecat.Din ziua aceea nu am prea mai fost prietenă cu porcii și cu carnea lor.Nici măcar nu observase că întreaga adunare o asculta acum; fiecare ascultase cu o anumită rezervă anunțul ei surprinzător,iar acum întâmpinau cu râsete nebune anecdotele vieții ei din mănăstire.

Curând o înăbușeau cu întrebări despre regulile și elementele misterioase din viața ascunsă a unei călugărițe.Laurie dădu repede pe gât cafeaua fierbinte,pe care i-o pusese Ellen în față,râzând apoi și vorbind sau împărtășind din experiența ei unor oameni care umpleau o cameră,până ce lumânările arseră de tot,ajungând la marginea sfeșnicelor,ultima bucățică de mâncare fu înghițită și lumina argintie a lunii,trecând prin perdelele de la geamuri,prinse contururile și siluetele din încăperea în poteca-i de raze.Stând lângă Rick,le mulțumi noilor ei prieteni pentru că veniseră și,în sfârșit,prin semnale sonore și prin gesturi reuși să îi convingă pe Ellen și pe Dan că ea și Rick se puteau descurca cu strânsul și dereticatul,singuri.Rick stinse lumina din plafon și o conduse spre grămada de perne,de pe covor.Trăgând-o alături de el în moliciunea pernelor,fluieră prelung,exagerat,făcând să răsune în tăcerea proaspăt instaurată în cameră.

-Uau,ce petrecere grozavă! Urmărind cu degetul o rază de lună de pe obrajii-lui Laurie,își puse un braț peste umerii și spatele ei și și-o trase aproape,în adâncitura fierbinte pe care o lăsase trupul lui între perne.

-Promite-mi un lucru,dulceațo! Un râs de mulțumire îi gălgâi în vocea adâncă: Promite-mi că nu o să vii niciodată la un interviu ca să-mi soliciți o slujbă!

Laurie se strânse mai aproape,absorbindu-i prin toți porii căldura delicioasă.

Capul i se limpezise de impresia neclară că exagerase cu puțin timp în urmă,iar acum îi era plin de o plăcere amețitoare-plăcerea de a se distra,de a împărtăși cu ceilalți o stare de spirit,de a fi cinstită în legătură cu faptul că era cine era și făcuse ceea ce făcuse până atunci cu viața ei.

-Ți-e teamă că ți-aș da clasă,omule cu banjoul? îl tachina ea,punându-și creștetul sub bărbia lui și sărutându-i adâncitura de la baza gâtului.Rick își lăsă capul să se sprijine de perete și-o privi pe sub pleoapele pe jumătate închise.

-Laurie,îți aduci aminte când ți-am spus că îți voi dovedi cât de minunat sunt și pe scenă și în afara ei? Ei bine,cred că noaptea asta este noaptea dovezilor!

CAPITOLUL 11

O dorință nestăpânită se aprinse în ochii lui Rick.Laurie îngheță.Trecuse numai preț de o bătaie de inimă de când se cuibărise sub bărbia lui ca să-i dea sărutul acela și mâinile ei încă se mai odihneau pe umerii lui,buzele ei pe gâtul lui.Dar în fărâma aceea minunată de timp îi simțise trupul schimbându-se.Mușchii i se întinseseră și se tensionaseră de parcă,după ce ar fi fost mult timp comprimați, s-ar fi eliberat în sfârșit.Înghiți în sec și încercă să îl îndepărteze.Dacă reușea să i se uite în ochi și să facă niște glume sau să-l tachineze,să-l gâdile chiar,poate că atunci ar fi putut aduce iarăși situația sub control.Dar el o ținea strâns lângă el,fără să se miște,doar îndoind-o ca pe un inel al dorinței către el,cu mâinile lui puternice,care-i încercuiau spatele.

-Nu fugi de mine,iubito!Răsuflarea lui îi trecu prin creștet,coborându-i apoi pe șira spinării și stârnindu-i fiori în tot corpul.

-Rick? Rick,cred că mi-ar prii o înghițitură de ceva!

-Nu.Singurul lucru de care ai nevoie sunt eu.

-De unde știi? murmură ea,dându-și capul pe spate până ce gura îi ajunsese lângă urechea lui.

-Fiindcă singurul lucru de care am nevoie ești doar tu.

-De aceea îți bate inima așa de tare?

-Da,de aceea.Dar a ta? Nu mai așteptă răspuns și o cuprinse cu un braț pe sub coaste,apăsându-și o palmă sub rotunjimea sânelui.Laurie începu să tremure. Excitația îi înfiora trupul ca bulele de șampanie.Era fierbinte și înfiorată,rece-gheață și înspăimântată în același timp.

Mâinile lui erau atât de calde,atât de hotărâte.Îi ofereau o măsură a propriului ei trup.Dintr-o dată fu mulțumită de mărimea sânelor,pe care era între ei curba aceea perfectă între care se puteau odihni mâinile lui.Profilul fragil arcuit al coastelor ei era parcă modelat după forma palmei lui; talia ei era doar cu unul sau doi centimetri mai mare decât puteau cuprinde degetele lui desfăcute.În căușul mâinilor lui așezate una lângă alta intrau perfect șoldurile ei și la fel de potrivite erau și gleznele,apoi genunchii până la...la,of,Doamne, cum ar fi trebuit să numească centrul acela lichid și fierbinte al propriului trup?

Dintr-o dată își dădu seama că nu mai contează; trupul ei nu aștepta să fie numit. Lucrurile mergeau înainte și fără ea.

Mici flăcări îi alergau în sus pe picioare și peste abdomen.

Pielea îi era fierbinte,dornică,electrizată de senzații și de dorință.Își simțea trupul în gât.

-Îți simt inima zvâcnind,șopti el.

-Of,Doamne,eu simt mult mai mult decât atât,îi răspuse ea abia ghicit cu vocea numai dorință.

-Ușurel,ușurel,iubito,îi spuse el râzând încet.O să o luăm ușurel și încetisor.

-Și dacă n-o să pot? zise ea pe nerăsuflăte,aruncându-și mâinile în jurul gâtului lui și apăsându-și fața pe pieptul lui.Oh,Rick,te iubesc și vreau să facem dragoste,dar sunt așa de confuză în legătură cu asta.Dacă nu o să fac bine? Dacă nu o să știu să o fac deloc?

Râzând,el își închise ochii strâns,și își îngropa fața în părul ei.

-Oh,dulcea mea iubită,ăsta nu-i un test.Tot ce ai de făcut e să mă iubești.Restul e doar minune și vrajă.E fantastic,o călătorie spre stele,iubito,numai noi doi.

Uite,trebuie doar să te relaxezi.

-Dar nu pot!Vorbele ei se strecurau greu,fiindcă gura ei era acum lipită de tricoul lui în dreptul inimii.Zgomotul care ieșea din gâtul lui era pe jumătate râs,pe jumătate vrajă.Pe buze i se ivi un anume zâmbet deja știut.

-Atunci iubito,am să-ți cânt un cântecel.,,*Merele or să se coacă Nucile s-or înnegri Sus jupoanele Și jos nădragii*”.

-Ce fel de cântec mai e și ăsta? întrebă ea,râzând rușinată și cu fața roșie.Rick Westin,tu l-ai inventat!

-Ba nu,e un vechi cântecel popular.Până și pionierii Vestului sălbatic se mai distrau uneori.

-Dar asta e îngrozitor,chicoti ea,plăcându-i de fapt la nebunie.

-Ba nu,e minunat!

-Tu ești îngrozitor!

-Nu,sunt minunat.Zâmbetul lui avu strălucirea dorinței erotice nestăvilite.Și tu ești minunată! Iar noi...zise el cu blândețe,mlădiindu-și vorbele după mișcările mâinilor cu care îi descheia bluza,iar noi o să facem dragoste,amândoi într-un chip minunat.Îi dezbracă bluza și-și înclină capul,sărutându-i pielea atât de albă de deasupra sutienului.Gura lui era fierbinte,iar limba îi dădea fiori umezi de-a lungul cărnii ei nerăbdătoare.Nu mai simțise niciodată,niciodată ceva asemănător.Ar fi vrut să închidă ochii și să plutească în întuneric,purtată de acest straniu sentiment,dar în realitate nu-și putea lua ochii de la el.Trebuia nu numai să simtă,ci să și vadă părul lui negru,înfiorându-i pielea albă,linia încleștată a maxilarului lui,desenându-se pe curba delicată a sânelui ei,urma gurii lui pe carnea ei înfierbântată de dorință.Copleșită de dorința nemişcată până atunci

se lipi de el, încercând să se descotorosească de bluză. Reuși însă să se încurce într-o mânecă.

-Ajutor, murmură ea, aproape fără să poată respira și Rick o ajută zâmbind. O dezbracă complet de bluză și își scoase și el repede cămașa.

Întorcându-i surâsul, Laurie își înfășură brațele goale în jurul bustului lui și se simți dintr-o dată pradă unor emoții care o măturară ca un talaz imens. Pielea dulce a sânilor, interiorul brațelor, adânciturile subsuorilor, linia dintre sâni, nu mai fuseseră vreodată atinse decât poate, de țesătura hainelor ei. Și iată căldura surprinzătoare a trupului lui, pielea lui mătăsoasă și frecarea electrizantă a părului lui negru-întunecat pe pielea ei, apoi tăria mușchilor lui și suplețea spatelui drept. Aroma trupului lui îi umplea mintea de tulburare, iar gustul lui era minunat imprimat pe buzele ei. Incredibil însă dintre toate era apropierea amețitoare, incredibila apropiere.

-Oh Rick, murmură ea dorindu-și să-i poată spune tot ce simțea, fără să găsească însă cuvintele potrivite. Totul era prea nou, minunat și îmbătător.

El înțelese totul fără să mai fie nevoie de cuvinte și o sărută, strivindu-și buzele de ale ei, într-o izbucnire pătimașă. Mâna lui, mare și caldă, porni să-i descopere trupul de la sâni spre buric și în sus și-n jos pe spatele ei catifelat. Apoi mâinile lui amândouă se opriră la cordonul din talie, îi descheiară nasturele și-i împinse fusta în jos, petrecându-i-o peste șolduri. Totul se petrecu atât de repede, încât nici nu se gândi să protesteze. Apoi el îngenunche mângâindu-i șoldurile, pulpele și modelându-se minunat pe rotunjimea feselor. Era mai frumos decât își imaginase vreodată. Se lăsă pradă senzațiilor pe care i le stârneau mâinile lui pe trup și de îndată simți o nouă flacără izbucnind și măturând-o pe dinăuntru. Simțea că se topește, se topește sub atingerea lui. El își strecură degetele pe sub elasticul chiloților ei și deodată teama o străbătu ca un șoc electric.

-Stai, stai, te rog, zise abia murmurând, și el se opri, luând-o în brațe și legănând-o, în vreme ce își stăpânea cu greu gâfâiturile.

-E în ordine iubito, știu că am luat-o prea repede, mult prea repede.

-Dar e minunat, zise ea cu ochii mari și rugători.

-Asta e. Rick râse și toate lucrurile reveniră la normal. Hei, am uitat să-ți dau cadoul meu. Aplecându-se și întorcându-se pe călcâie, căută pentru o clipă concentrat, cu capul în jos. Apoi reveni spre ea aruncându-i zâmbetul acela incredibil de sexy, care îi oprea pur și simplu inima în loc. Credeai că o să vin la petrecerea ta cu mâna goală?

-Credeam că inima ta e cel mai prețios dar, șopti ea.

Rick simți cum pământul îi fuge de sub picioare.

Își acoperi pentru o clipă ochii cu mâna,apoi își reveni și îi zâmbi cu ochii strălucindu-i.Fața lui Laurie era scăldată în aceeași aură de fericire nepământească.Fu un moment de plăcere desăvârșită între ei.Apoi Laurie zise:

-Ei bine,domnule,în legătură cu cadoul de care mi-ați pomenit...Dispăru pentru o clipă,reveni și îngenunche; ținea în mână o cutie mică,pătrată,legată cu o fundă uriașă.

-Pentru tine.

-Mulțumesc Rick,e minunată.Laurie desfăcuse grăbită mătasea albă a ambalajului,zărind o eșarfă superbă,imensă,de mătase,strălucind într-un curcubeu de culori aruncate pe un fond albastru-coadă de păun.O încântare neasemuită se citea pe chipul ei pe când ridică pătratul de mătase și-și frecă fața de el.Oh,sunt îndrăgostită de ea,mulțumesc Rick.

Stătea acolo aproape goală,numai în sutien și chiloți și-și înfășură eșarfa în jurul gâtului,fără cea mai mică urmă de jenă.Capetele lungi ale eșarfei fluturau pe pielea ei dezgolită,strălucind viu în lumina palidă a lumânărilor.Rick îi zâmbi și se așază din nou la picioarele ei privind-o cu încântare.

-Să încercăm și așa...O deznodă și o înfășură în jurul taliei,astfel încât faldurile o înconjurau cu irizările lor mătăsoase,apoi i-o puse pe umeri și,în sfârșit,peste șolduri,așa cum poartă gitanele.Părea inconștient de flăcările pe care atingerea lui le declanșau pe pielea goală a lui Laurie.

-Drăguț,zise,dându-se un pas înapoi de fiecare dată ca să-și admire opera.Faci multe pentru bucata aceea de mătase,o pui în valoare mai mult decât ar merita.

-Și acum te-aș ruga să faci ceva pentru mine,domnule Rick Westin,sărută-mă din nou! Își îngustă ochii,privindu-i fața îmbujorată.

-Dar știți la ce ne va duce asta,domnișoară O'Neill,șopti el.

-Asta și sper,răspunse ea.Rick se apropie,îi cuprinse fața între palme și o sărută.Tremurând de dorință arzătoare,Laurie îi încercui spatelul cu brațele,atât de strâns,încât apăsarea degetelor ei lăsă dâre albe pe pielea lui caldă.Coborându-și degetele în jos până la talia lui,își lăsă mâinile să hoinărească înspre abdomen,îl simți deodată încordându-se.Sărutările lui deveniră brusc mai profunde,iar trupul i se întinse acoperindu-l pe al ei.Îndepărtându-și buzele doar cu un milimetru,îl întrebă încetișor:

-Îmi dai voie? El mormăi un fel de răspuns care semăna cu un geamăt de dorință pură.Chicotind,Laurie descheie nasturele.

-De necrezut!

-Te cred,râse el,făcând un pas înapoi.O.K.,și acum fermoarul.

-Ah,nu pot!

-Ba poți.Îi prinse mâna ferm dirijându-i-o în față de-a lungul trupului lui și determinând-o să urmărească linia zimțată a fermoarului.Laurie crezu că va muri.Va leșina.Se va topi cu totul în marea de senzații erotice.Tremura și avea un râs nervos,dar Rick nu-i dădea drumul.Mai mult,luându-i și cealaltă mână într-a lui,rânjind ca un diavol o făcu să-i coboare pantalonii peste bariera șoldurilor lui suple.Ieși apoi din ei și se descotorosi rapid și de chiloți.

-Oh,Dumnezeule,gâfâi Laurie.

-Dumnezeule ce? o tachina Rick cu privirea lui fierbinte,întunecată,urmărind-o cum îi examinează trupul cu nesaț.

-Doamne,Dumnezeule ești atât de...atât de frumos.

-Mă bucur că gândești așa,fiindcă ce vezi,asta primești!

Râsetele lor împletite străbătură camera ca o aripă de furtună.Brusc,Rick o ridică pe brațe și o duse către patul din cealaltă cameră.

-Ei drăcie,blestemă el nedorindu-și să o lase jos sau să se despartă de ea nici măcar pentru o clipă.După ce deschise ușa și pernele fură aruncate din cale,se treziră față în față,părând a se odihni pentru o clipă.Dar ezitarea fusese doar în gândul lui Laurie.De fapt,totul se petrecu foarte repede.Cu un râs abator,Rick se aruncă în mijlocul patului,zicând în vreme ce-și deschidea brațele:

-Hai,iubito; vino și acoperă-mă.Laurie alunecă alături de el,dar el o luă imediat în stăpânire dintr-o singură mișcare,ridicând-o deasupra lui.Își înfășură brațele și picioarele în jurul ei,astfel încât îi simți carnea și tăria,căldura,puterea lui,percepându-le pe toate odată în clipa contactului.Era minunat.Îl sărută,frecându-și gura de buzele lui,sărutându-i ochii,nasul și bărbia.El îi întoarse sărutările flămând,încleștându-și degetele în părul ei,savurându-i cu tandrețe lobul fraged al urechii.

-Iubita mea,iubita mea,cât de mult te iubesc.Te rog,lasă-mă să te iubesc!

Degetele lui se adunară pe spatele ei,descheindu-i sutienul.Ușor,delicat își trecu mâinile pe spatele ei,apoi încercuindu-i coastele,palmele lui ajunseră în față pe sâni.Îi adună în palmele lui mari,în vreme ce arătătorul îi înconjura sfârcurile concentric.Respiră adânc printre dinții încleștați; zgomotul părea șuieratul unui ceainic care fierbe pe foc.Niciodată,niciodată nu visase că ar putea fi așa.Nimeni nu-i spusese nimic,nimeni nu o prevenise.Poate că nimeni altcineva nu mai știa.

Poate că era o magie care numai lui Rick îi ieșea.

Simțind că frisonază excitată o eliberă pentru o clipă din strânsoarea picioarelor,schimbând printr-o rostogolire poziția.Acum el era deasupra,iar trupul lui se întindea peste al ei până în cele mai mici taine.Ridicându-se în sprijin pe brațe astfel încât piepturile lor nu se mai contopeau în zâmbi privind-o

drept în ochii imenși,cenușii,deschiși larg de uimire.Văzu strălucind în ei irizări aurii și de așteptare înfiorată.Dar mâinile ei erau încă înțeleștate de sutienul pe care-l țineau strâns peste sâni.Cu un hohot de râs percutant și sălbatic,Rick sări din pat,găsi eșarfa de mătase și o drapa în jurul ei.

-O.K.,gata cu excesul de modestie,iubito.Îi înlătură sutienul,apoi chiloții alunecară la rândul lor împinși de mâinile lui atente,delicate.Se așeză și el alături.Își întoarse capul să îl privească și atunci îi zări buzele întredeschise printre care șuiera respirația întretăiată de dorință.Sprijinindu-se într-un cot își lăsă privirea să mângâie curbele trupului ei,observând frumusețea care răzbătea prin mătasea eșarfei.Apoi cu o tresărire de deliciu care îi străbătu brațul către inimă o atinse,trecând cu degetele peste toate curbele mătăsoase ale trupului ei,peste toate locurile ei cele mai secrete,cele mai intime.Gemu,chemându-l pe nume și atunci el îndepărtă eșarfa și-o acoperi cu trupul lui înfometat de dorință. Iar ea își împleti picioarele în jurul trupului lui,murmurându-i dulci cuvinte de dragoste,în vreme ce buzele ei erau cuprinse de gura lui nesățioasă,iar trupul ei era învăluit de al lui.Pătrunse în ea cu blândețe și cu o putere suplă și controlată până când și trupul lui explodează în febra aceleiași dorințe minunate.Atunci o luă cu el într-o călătorie spre stele.

Mai târziu traseră cearceafurile peste trupurile lor goale și vlăguite culcându-se unul lângă celălalt.Laurie își sprijini capul de brațul lui Rick,și când,după un timp,se rostogoli ușurel către partea ei de pat,sfârcurile sânilor ei mângâiară pieptul lui.

-Hm,mormăi ea,nu e de mirare că oamenii petrec atâta timp în pat.E minunat.

-Da,mă bucură că gândești astfel,murmură el cu dragoste,abătând asupra ei o ploaie de sărutări.Poate că ar fi bine să mai exersăm,asta numai așa,ca să nu ne pierdem îndemânarea.

CAPITOLUL 12

Clătite,șuncă și cafea fierbinte...

Mirosurile îmbietoare se năpusteau pe ușa micii bucătării spre nasul lui Laurie care era cufundată în căldura prietenoasă a cearceafurilor cam mototolite.

-Bună dimineața,iubita mea,îi șopti Rick aplecându-se deasupra trupului încovrigat din pat.Laurie deschise alene un ochi.

-E dimineață,nu-i așa? Un zâmbet mulțumit îi arcui buzele frumoase.

-Mhm.Degetul lui Rick urmărea linia pornind de pe fruntea ei senină și cobora în jos până pe vârful nasului.Dar nu pentru mult timp,iubito.E aproape prânzul.

Laurie își aruncă brațele goale în jurul gâtului lui, apropiindu-și fața de a lui.

-Atunci întoarce-te aici, Westin. Lasă-mă să te sărut de bună dimineța. Și apoi în curând o să te sărut de prânz și apoi de cină și...

Pe când buzele lui se întâlniră cu ale ei, luându-le în stăpânire, Rick simți iarăși dorința crescând în el ca o flacără intensă și nestăpânită. Mireasma ei, aroma gurii ei, atingerea pielii ei mătăsoase îl scoteau pur și simplu din minți. Ezitând, Rick se așeză alături de ea. Sărută singurul umăr gol lăsat vederii de marginea cearceafurilor și îi zâmbi în timp ce ochii lui negri și-o întipăreau în memorie pentru totdeauna așa cum arăta acum-proaspătă și împlinită de dragostea minunată pe care o împărtășiseră.

În spatele zâmbetului și calmului lui aparent, Rick simți împunsătura fricii, tot atât de ascuțită și de surprinzătoare pe cât fusese și minunea pe care o simțise în noaptea trecută. Atunci, în lumina fermecată a lunii, Laurie îi dăruise toată dragostea ei, într-un tumult care îi cuprinsese în egală măsură pe amândoi. Acum se temea de venirea dimineții și a luminii ei necruțătoare. Se vor întoarce temerile ei și lipsa ei de încredere? Rezultatul va fi un alt fals raționament asupra dragostei lor?

-De ce ești atât de tăcut, îl întrebă Laurie, deschizând un ochi somnoros.

-Nu vorbele contează acum, iubita mea. Tu ești tot ce contează. Tu și cu mine.

Corpul lui alunecă sub cearceafuri, trăgându-le în același timp de pe trupul ei. Și incredibila dragoste de care am avut parte azi-noapte.

Trecându-și mâna pe sub umerii ei o trase cu grijă spre el, până când curba grațioasă a trupului ei gol se apăsa de al lui.

-Ești fericită Laurie? o întrebă. Laurie îi simți bătăile inimii.

-Știi, Rick, eu... Privindu-l cu timiditate îi întâlni privirea și ochii ei se umplură cu lacrimi. Nu știu exact ce aș putea să-ți spun. Mă simt atât de...

Privirea întunecată a lui Rick era intensă.

-Ce? Spune-mi. Cum te simți, iubito?

Avu un zâmbet dulce și radios. Își puse o mână pe pieptul lui, iar vârful sânilor îi tremură odată cu gestul.

-Mă simt, mă simt alta cu adevărat. De parcă ar fi fost mereu în mine o parte neștiută pe care tu mi-ai găsit-o și ai desferecat-o. Nu mi-am putut imagina vreodată că cineva mi-ar putea împărtăși un secret despre mine cu atâta dragoste și tandrețe, își lipi obrazul de asprimea obrazului lui neras, apoi îi atinse cu buzele delicat urechea. Ai dezlănțuit o anume sălbăticie în mine, Rick Westin; ce o să faci acum ca să mi-o potolești? Inima lui Rick aproape că se opri. Era minunată Laurie O'Neill a lui. Temerile îi dispărură.

Trecându-i o mână peste obraz o privi plin de dragoste.

-Ce o să fac s-o potolesc? Uite ce am să fac în legătură cu asta,iubito...

O eliberă puțin din strânsoare,doar atât cât să-și arunce blugii și tricoul.Acum era iarăși lângă ea,întins cu trupul lui suplu peste cearceafurile inundate de lumina soarelui.

-Am să-ți hrănesc sălbăticia,am s-o aprind și am s-o întrețin ca pe o candelă.O trase aproape de pieptul lui gol și-și trecu delicat mâinile ușoare peste sânii ei cu sfârcurile întărite de dorință.Am de gând să-ți savurez sălbăticia asta.Se trase în jos,sărutându-i cu sete vârfulurile zmeurii ale sânilor; bătăile inimii ei îi răsunau în urechi ca un cântec de dragoste.

-Dar Rick,șopti Laurie, cu un palid ecou-șunca!Râsul lui aspru îi gădilă buricul,în vreme ce el presăra sărutări pe pielea ei mătăsoasă.

-Iubito,îți voi îmblânzi sălbăticia și vom călări pe ea până într-un loc atât de îndepărtat,încât nici n-o să mai simți mirosul de șuncă fie ea prăjită sau chiar arsă.Îi încercui picioarele cu un picior de-al lui,ținând-o prizonieră ca într-un cuib al dragostei.

-Voi face dragoste cu tine,Laurie O'Neill...

Următoarele săptămâni trecură în goană pentru Laurie,un minunat galop al iubirii și al noii vieți.Noile sentimente pe care i le stârnea mereu Rick Westin o consumau ca pârjolirea unui foc uriaș.Nu se putea sătura de el.

-Rick,e o nebunie.Își strecură degetele printre ale lui,împletindu-și-le și punându-și-le pe inimă.

-O simți? Așa bate toată ziua,ori de câte ori mă gândesc la tine.Dacă o să-și mai domolească bătăile o să cad răpusă în biroul senatorului Murphy.Parcă văd ziarele titrând:„*Tânăra fecioară irlandeză moartă în biroul unui senator de supradoză de amor*”.Râse ușurel cu gura lipită de umărul lui,în vreme ce se plimbau pe o alee umbrită de copaci,în Georgetown.

-Hei,iubito,aș putea să scriu un cântec despre asta.Îi înconjură umerii cu un braț, o îmbrățișa strâns și începu să fredoneze în aerul după-amiezei.

-Să nu îndrăznești,râse Laurie cu respirația tăiată de efortul de a se sincroniza cu pașii lui mari.

-Încep oamenii să se uite la noi.

-Crezi că...știu? îi șopti Rick conspirativ.

-Sunt sigură.Cum ar putea să nu știe când sunt convinsă că o știe oricine.Nu pot să îmi șterg de pe față zâmbetul ăsta tâmp și nici nu pot să stau locului mai mult de opt minute.Paula se tot zgâiește la mine cu un zâmbet ciudat,pe care nu i l-am

mai văzut niciodată până acum și dă din cap de o mulțime de ori,atunci când pomenesc de tine.Sau când intru pe ușa și arăt de parcă nu aș fi dormit toată noaptea,Paula nu mă mai întreabă dacă sunt bolnavă; îmi face numai cu ochiul. Rick râse cu poftă,pe când o călăuzea,cu o mână pe umăr,să dea colțul de pe Main Street.

-Ei,și acum dulceața mea,unde ai vrea să ,luăm masa? își flutură mâna vag spre cele câteva restaurante din fața lor,frecventate de oamenii de afaceri din această zonă trepidantă a Georgetown-ului.Zâmbetul lui Laurie păli.

-Ce s-a întâmplat,o întrebă Rick,ridicându-i bărbia cu două degete,pe când sprâncenele lui desenau sus pe frunte o linie a uimirii îngrijorate.

Laurie își scutură capul cu încăpățănare.

-Nimic,nimic.Se forța să zâmbească.Unde vrei tu să mergem e perfect.

-Nu,Laurie,spune-mi; poate că nu vrei să iei masa cu mine în seara asta.

Gândurile lui neliniștite se precipitau să raționeze.Fuseseră împreună aproape minut cu minut în cele trei săptămâni care trecuseră.Dacă avea spectacol,Laurie era acolo,la masa ei din fața scenei,iar ochii ei strălucitori îl călăuzeau de la un cântec la altul.O întâlnea în fiecare dimineață pe scările clădirii unde lucra,iar după-amiezile și weekend-urile și le petreceau râzând,discutând și iubindu-se,rupti de lume.Încercase să fie blând,înțelegător,echilibrat.Căuta să evite tot ce i-ar fi putut zdruncina încrederea sau care i-ar fi putut crea un moment de îndoială.Dar poate că grăbise puțin lucrurile; poate că ea se simțea puțin copleșită de emoții și confuză.Poate că avea nevoie să fie puțin singură.

O s-o lase.N-o să mai grăbească nimic.Drace! Ar face orice pentru ea!

-Spune-mi Laurie,asta e? Rick o apucă de umeri și-o întoarse astfel încât să o privească drept în față; e în regulă,iubit.

-Oh,Rick...Genele lui Laurie coborâră ochii înlăcrimați,încercând să-i evite privirea.

Ce o să creadă despre ea? Ce o să creadă,dacă îi va spune că simpla lui prezență o arunca pur și simplu într-un vârtej de dorințe,încât cu greu se putea abține să-și țină mâinile departe de el.Adora să fie cu el,să-i simtă trupul cu toată frumusețea și cu toate secretele lui ascunse.Nu simțea teamă sau regret,ci doar bucurie-pură și inalterabilă bucurie.Era o lume departe de realitate,prea frumoasă ca să facă loc părerilor de rău,prea plină de emoții ca să te mai lase să privești înapoi sau înainte.

-Rick,murmură ea cu o voce atât de pierdută,încât el trebui să-și aplece capul către buzele ei.Nu vreau o cină la restaurant,vreau să fac dragoste cu tine.Fața ei atinsese nuanța purperei.Rick își mușcă buzele,ca să stăvilească pofta de răs.Nu

putea să râdă însă; ea era atât de al naibii de serioasă. Absolut minunată... incredibilă... și cu totul specială. Va fi el vreodată capabil să anticipeze reacțiile lui Laurie? Să înțeleagă emoții atât de pure, încât să nu o jignească? Clătină ușurel din cap, sărutând-o pe creștetul frumos mirositor, conștient atât de dorința arzătoare care îl sufoca, dar și de tensiunea dureroasă din mădulare.

-Unde să mergem, dulceață: la tine sau la mine?

CAPITOLUL 13

-E timpul să dăm drumul câinelui afară, murmură Rick către movilița de sub plapumă, în vreme ce răsuflarea lui gâdila obrazul lui Laurie.

-Păi, nu am câine, spuse semiadormită, simțindu-i chiar și așa plăcuta apropiere a trupului. Rick se întinse, o înconjură cu un braț, admirându-i încă o dată spatele ei minunat, mai ales când era gol, și și-o trase mai aproape. Apoi, cum stăteau pe o parte, își băgă genunchii în arcui picioarelor ei și îi modelă trupul după curba trupului lui.

-Ce zgomot cumplit se aude, iubito? Sunetul insistent, ascuțit al telefonului pătrunse în sfârșit până în conștiința lui Laurie. Se răsuci, îngropându-și fața în umărul lui.

-Ah, e telefonul... fir-ar să fie. Trebuie să fie pe aici, îngropat pe sub perne. Rick, nu vrei tu să-i ridici? Apoi, dându-și seama ce spusese, sări drept în sus și reveni: Nu, nu răspunde, lasă că răspund eu. Așteaptă, vin acum. Se înfășură într-unul din cearceafuri, dar mai zăbovi totuși; trecându-și o mână peste pieptul lui gol, își înfipse prietenos degetele în clăia de păr negru, cărlionțat.

-E dimineată, omule cu banjoul? Cum s-o fi făcut atât de repede dimineată?

-Telefonul, Laurie. Un zâmbet mic de mulțumire se contura în colțul gurii ei privind, peste umăr, superbul trup gol lăfăindu-se pe pat.

-Să nu fugi, mă întorc imediat. Cu o smucitură își eliberă cearceaful din colțul unde se agățase, traversă toată camera și ajunse în sfârșit la telefon.

Rick se ridică, sprijinindu-se într-un cot. Amintirea nopții de dragoste care trecuse îl făcea iarăși să o dorească. O privea, și închipuirea îi zbura către trupul ascuns sub bucata aceea de pânză. Își imagină cum îi cuprinde sânii cu sfârcuri roz, cum îi mângâie mijlocul subțire, cum îi atinge fesele goale și atât de frumos arcuite.

-Mm... Sări de sub cearceaf și traversă gol-pușcă distanța dintre ei. Ajungând lângă ea, își strecură degetele pe sub cuvertură, pe pielea ei mătăsoasă.

Se agăță de el, ținând telefonul cu bărbia și reușind să-i înfigă degetele în părul încâlcit. Cearceaful îi alunecă la picioare.

Îl sărută ușurel pe nas,iar ea,ținând receptorul între gât și un umăr ridicat,îi oferi celălalt umăr să îl sărute.

-Katy pentru asta m-ai sunat? Vorbești fără sens.Sigur că vreau să ne vedem și să facem planuri de viitor împreună și...Ce? O simți încremenind.Ce vrei să spui cu „azi”? Înghiți în sec,se răsuci și îl împinse pe Rick,punându-i o mână hotărâtă în piept.Sfinte Cristofor,țipă ea cu entuziasmul unui marinar cu limbă tăbăcită.Rick alergă înapoi în pat,instalându-se cu mâinile sub cap.Își rânji sieși,mulțumit că temperamentul ei irlandez nu se abătuse asupra capului lui. Laurie își stăpâni cu greu vocea,pe când strângea firul telefonului în pumn,de parcă ar fi vrut să-l gătuie.

-Katy,de ce nu ai spus asta de la început? Țasta-i cel mai ridicol lucru pe care l-ai făcut în viața ta...și ai făcut destule.Nu știi că tata o să-l pună și pe Papa,dacă trebuie,pe urmele tale? Și la mama te-ai gândit?Cred că e bolnavă de îngrijorare. Și domnișoară,știi,bine că un lucru nu se poate rezolva așa,de una singură! Nu,încetează să mai te smiorcăi!Du-te și așază-te într-un colț în stația de autobuz,și să nu vorbești cu nici un străin.Sunt acolo în douăzeci de minute. Trântitul receptorului în furcă fu semnalul pentru Rick că trebuie să-și alunge de pe față zâmbetul.

-Ceva nu e în ordine,iubito?

Laurie intrase deja în dulapul din încăpere,scoțând de acolo o pereche de blugi și un pulover.Avea sprâncenele ridicate într-un arc amenințător deasupra ochilor strălucind de mânie,pe când se îmbrăca.

-Nu-mi vine să cred că a făcut asta.Vreau să zic,dar poți să-ți închipui așa ceva? Îi aruncă lui Rick o privire exasperată,fără însă să-i lase timp să răspundă.

-Și sunt două,Dumnezeule,Doamne! Poți să-ți imaginezi ce față va face tata? își trecu repede degetele prin păr,își înșfacă geanta și se îndreptă spre ușă.

-A,își aminti,făcând o piruetă către el.Rick...? Rick hotărâse în urmă cu câteva momente că preferă locul ăsta scaldat în lumina învăluitoare a amurgului; atunci îi părea și mai în siguranță,ce e drept relativă,dar,dar...

Reveni la realitate,ridicându-se într-o rână și răspunse la apel căutând să pară cât mai seducător.

-Eu sunt ăla! Tipul din pat...singur...singur ca naiba! Laurie reveni lângă el cu un botic de zile mari.Îl privi de sus în jos cu o privire plină de dor.

-Of,ce mi-ar fi plăcut să stau lângă tine,dar trebuie să-ți cer o favoare.Două de fapt.Ridică ușurel dintr-o sprânceană.

-Îmi dai voie să iau cheile jeepului tău pentru o oră sau cam așa ceva?

-Sigur.Se întinse până la măsura de la capătul patului și luă un inel cu multe

chei,întinzându-i-l.Și a doua,iubito?

Laurie începu să-și muște buza de sus și își asigură retragerea spre ușă.Când ajunse în siguranță în prag adăugă:

-Ei bine,Rick,eu,ah...Ai putea să ieși de aici în treizeci de minute...poate chiar în douăzeci și cinci? Îi mai aruncă un zâmbet mic,rușinat și dispăru.Ușa se trânti în urma ei.

Telefonul țârâia cu obstinație când reveni în apartament cu cele două adolescente după ea.Știa cine trebuie să fie.Laurie își aruncă geanta pe un scaun și-și țintui o privire asasină spre sora mai mică.

-E El! Tatăl tău!Katy O'Neill îi întoarse privirea,nici surprinsă,nici speriată.Dădu din cap și bucelele ei,de culoarea inconfundabilă a castanelor,i se împrăștiară încadrându-i chipul.Era la fel de drăguță ca și sora ei,dar avea în ochi o sclipire de nesupunere care întorcea capete și provoca ulcere paterne.

-Laurie,tata o să creadă orice îi vei spune tu;știi bine.Călugărițele,chiar și fostele călugărițe,nu mint niciodată.Spune-i...spune-i că aveai nevoie de mine...Râse către prietena ei care arăta ca un spiriduș neastâmpărat.Nu-i așa,Heather? Vreau să zic că nu suntem o companie chiar atât de rea.

Când telefonul încetă în sfârșit să mai sune,se lăsă o tăcere deloc liniștitoare.

Laurie se zgâi la cele două fete.Mânia i se întoarse înzecit,după ce o îndulcise temporar bucuria revederii cu sora ei mai mică.Avusese întotdeauna o slăbiciune pentru ea,poate pentru că întotdeauna Katy făcuse doar ce îi plăcea,lucruri pentru care Laurie și-ar fi dat ani din viață ca să le poată face,dar la care trebuise să renunțe.Responsabilitatea și obligația interioară de a nu înșela așteptările celorlalți o aduseseră mereu pe drumul drept,înainte ca degetele ei să pipăie și orizonturi mai puțin „ortodoxe”.Ultima aserțiune era cu adevărat stupidă.

-Cred că nu vă așteptați să stați aici cu mine,fetelor.Aveți doar optsprezece ani.

Sfinte Dumnezeule,Doamne,trebuie să vă întoarceți la colegiu,să îl absolviți,să...

-Să absolvim colegiul „*Sfânta Familie*”? mârâi cu amărăciune Katy.Laurie,ai vreo idee cum este acolo? Adică toate tinerele maici îl frecventează și avem, practic,același regim.E mai rău decât... roși dându-și seama ce urmează să spună,dar continuă cu obstinație,la mănăstire.Eu nu sunt călugăriță!

Laurie oftă,sfâșiata între simpatie și îngrijorare.

-E doar vina ta,Katy! Ai fi putut merge în altă parte,dacă ai fi învățat cât de cât în liceu.Dar tu n-ai făcut-o,și tata și mama au considerat că asta ar fi bine pentru tine,pentru ca...Ei bine,pentru că acolo vei fi mai supravegheată,mai...Vocea ei nu se mai auzi dintr-o dată.Nu voia să-i țină predici surorii ei mai mici,nici să

vorbească precum tata,mama sau Maica Superioară.Știa că sora ei ura acel mic colegiu și o înțelegea de ce.Era o școală bună,dar nu pentru cineva cu spiritul de independență al lui Katy O'-Neill.Pentru ea,probabil că era o adevărată închisoare.Rămăsese în mijlocul camerei,cu fața scaldată în soarele dimineții.

-Hei,Laurie,părul tău arată tare drăguț,o flata Heather ca să-i abată atenția.Vocea ei suna ca un cântec de pasăre.Mi s-a părut că l-ai filat,așa cum cad acum șuvițele în jurul feței.Râsul lui Laurie sparse tăcerea și slăbi încordarea.Ca un copil scăpat din biroul directorului,Katy făcu un salt drept în mijlocul patului nefăcut.Aruncă o privire cearceafurilor mototolite.

-Surioară,după cum se vede,ai un somn fără odihnă.Patul ăsta arată de parcă ar fi trecut printr-o bătălie recentă.Heather,vino încoa și hai să ne dovedim bune musafire în casa asta; s-o ajutăm pe Laurie,făcând ordine în patul ăsta al ei.

Laurie își simți obraji luând foc.Întorcându-le spatele,se refugie în bucătărie.

Habar n-avea Katy ce se petrecuse,de fapt,în patul acela.Era un secret minunat.

Singura dezamăgire până la urmă fusese că trebuise să-l alunge pe Rick Westin,expulzându-l din pat la ora șase dimineața.Începuse să adore diminețile astea.

Dar nu era acum momentul să-și amintească de toate astea și să se supere iarăși.

Răcorindu-și fața în aerul rece pe care-l emana interiorul congelatorului,scoase un carton de ouă,lapte și unt.În câteva minute prăji ouăle,iar mirosul îmbietor al cafelei fierbinți umplea de arome bucătăria.

-Înainte de toate,domnișoarelor,o să luăm micul dejun.Apoi o să sun la serviciu să le spun că o să întârzii.Și apoi-sper ca tata să mai sune-ne vom gândi cum să punem ordine în toată zăpăceala asta.

Spre mirarea generală,William O'Neill nu mai sună și curând Laurie plecă la lucru,promițând fetelor că le va face rost de bilete la un spectacol grozav,cu muzică de banjou.Asta numai dacă se comportau cum trebuie.Insistă asupra faptului că aștepta la întoarcere o listă completă a autobuzelor care plecau din Washington spre Pittsburgh.

-'Neața,Laurie,o gratula Paula pe când pășea,încărcată de rapoarte,pe ușa biroului,pe la amiază.

-Of,Paula,îmi pare rău că am întârziat atât,dar nici nu ai idee cât de prost a început ziua asta pentru mine.Paula râse,spre uimirea lui Laurie.

-Așa am auzit și eu.Și ce mai face sora ta? Am crezut că-ți iei liber toată ziua,ca să-i arăți priveliștea Washington-ului.Aveai timp să recuperezi pe urmă.

Laurie rămase cu gura căscată.

-Cum ai știut,pentru numele lui Dumnezeu,că soră-mea e în oraș?

Nu am spus nimic,atunci când te-am sunat.Clarviziunea asta mă uimește.

-Nu-i clarviziune de data asta,Laurie,tare mă tem.Doar că tatăl tău l-a sunat chiar azi-pe senator,dis-de-dimineată.

-Ce face? Laurie se albi dintr-o dată,prinzându-se de marginea biroului ca să-și revină.

-Cum ți-am spus; și părea foarte supărat.Știi că m-a descusut pe toate părțile? Părea convins că nu ar fi trebuit să o inviți la tine pe Katy.

-S-o invit? Sângele lui Laurie începu să-i clocotească în vene.

-Da,așa a spus.Și într-un fel îl înțeleg,dragă.E greu pentru cei tineri să-și recupereze materia la școală.Poate că ar fi trebuit să aștepti până la vacanța de primăvară.Nu-i prea mult până atunci.

Laurie ameți.Parcă îl auzea pe taică-său explicându-i senatorului cât de vinovată era fiica lui cea mai mare,luând asemenea hotărâre: „*Imaginați-vă,s-o invite pe Katy să vadă marele oraș! O altă mare greșeală a dragei și naivei lui fiice mai mari*”.Dar,de fapt,Laurie era un biet copil lipsit de experiență.O ființă fragilă, nepregătită pentru jungla vieții marelui oraș.Poate că senatorul ar avea amabilitatea să o sfătuiască în această privință.Lacrimi amare umplură ochii frumoși dar obidiți ai lui Laurie.Era mai mult decât putea îndura.

Nici măcar nu știa pe cine să-și verse necazul: pe tatăl ei,că fusese în stare să spună așa ceva,pe senator,că îl ascultase,sau pe Katy și pe Heather,care inventaseră o poveste atât de ridicolă.

-Paula,cred că am să-ți ascult sfatul și o să mă duc să îmi petrec puțin timp cu surioara mea.Am o vagă presimțire că o să aibă nevoie de o strictă supraveghere, până ce o trimit înapoi cu primul autobuz la Pittsburgh.Uite,aruncă rapoartele pe biroul Paulei,aici sunt rapoartele pe care le caută senatorul.

Fără să arunce o privire hârtilor,Paula îi zise cu o voce plină de îngrijorare:

-Laurie,îmi pari tare necăjită.

-Ceea ce vezi Paula,nu este „necăjit”,ci furios! Nu vreau să-mi vărs nervii în capul tău,dar îmi vine să urlu.Nu o să las-nu,n-o să las-oamenii să mă învârtă ca pe un titirez și nici să se joace cu viața mea.Nu dom'le,în nici un caz! Dacă mai sună tatăl meu,spune-i,te rog,că am ședință cu președintele în persoană și că nu pot fi deranjată.Tromba de aer,pe care o stârni ieșirea ei pe ușă,trimise, fluturând,hârtille la podea.

-Păi,bine,murmură Paula cam confuză,pe când își potrivea ochelarii pe nas, vorbind cu biroul gol și adunând cu răbdare hârtille de pe jos,cred că luna nu e niciodată o zi fastă,asta încă de la facerea lumii.

Laurie mai făcu vreo sută de pași până să se mai domolească, își înfundă pumnii strânși în adâncul buzunarelor taiorului și explora mai departe, plină de interes, crăpăturile trotuarului. Cel puțin erau cât de cât drepte; ceea ce nu se putea spune despre viața ei de până acum. Și în vreme ce înconjura pentru a treia oară cu mare grabă statuia lui Washington își dădu seama că inima și mintea ei nu se luptau numai cu tatăl și cu sora ei. Mai era și Rick. Omul ei drag cu banjoul țesuse o pânză fermecată în jurul ei, familia, trecutul și viitorul ei. Or el se împletise în țesătura ființei ei, și se statornicise în inima ei. Dacă l-ar fi smuls de acolo, cu siguranță ceva s-ar fi rupt. Dar trebuia să facă față și lumii reale care, iată, o împresura. Oftă și observă dintr-o dată micile smocuri de iarbă care-și căutau drum de-a lungul aleii. Conștientiza în același timp și briza care îi flutura prin păr. Mai știi și că primăvara mai avea puțin până să-și intre în drepturi, prima ei primăvară în chip de Laurie O'Neill-femeie.

Gândul acesta îi aduse puțin culoare în obraji și o ajută să-și mai pună ordine în gânduri. Ei, dacă ar fi putut să arunce toate grijile ancorate în propria ei viață, ar fi devenit o primăvară memorabilă. Ridicându-și cu hotărâre bărbia, se gândi să ia niște decizii. Prima era că le va trimite pe fete cu primul autobuz de Pittsburgh.

Apoi se va ocupa și de Rick Westin.

Dar conform modului în care se desfășurau lucrurile în ultimul timp în viața lui Laurie, totul lua o altă turnură. Apartamentul ei era gol, exceptând niște fleacuri lăsate vrainste pe masa de stejar din camera de zi. Nu era nici picior de fată, singura urmă fiind dulapul deschis, ceea ce indica o plecare grăbită, și nu oricum, ci în două perechi de blugi, pe care Laurie abia le cumpăraseră. Trecu în bucătărie și pe când pusese mâna pe ușa de la frigider, cu gândul în altă parte, observă biletul mângălit în maniera „două mâini stângi” a lui Katy.

Dragă surioară,

A sunat un prieten de-al tău, cel care cântăla banjou și ne-a invitat la masă în Georgetown (închipuie-ți!). Ne-a mai propus și un tur de orizont al orașului. A zis că deoarece îți sunt soră, atunci probabil că sunt o fată grozavă... Așa că i-am zis: Sigur. Te pup. Katy și Heather.

P.S. Pantalonii sunt nițel cam strâmți, dar arăt grozav în ei. Te iubim.

Buzele lui Laurie se ascuțiră, reducându-se la simpla linie tivită cu alb. Se zgâi la bilețel, pe urmă la frigider, pe fereastra micuță, la iarba unduind în smocuri sub boarea de vânt primăvăratesc. Cum îndrăznește să le scoată el așa din casă? Asta era sora ei, deci problema ei. La fel și taică-său. Și voia, fir-ar să fie, să și-o rezolve singură. Totul se pare că îi scăpa de sub control. Combinația inexprimabilă de

oboseală, îngrijorare și confuzie, amestecată cu emoțiile care o întorseseră pe dos, îi scoase la iveală temperamentul ei irlandez care izbucni spectaculos, ca focurile de artificii. Dar, eliminând varianta de a apela la CIA, altceva nu prea putea face.

Laurie își privi ceasul de mână a „n”-a oară de când se făcuse ora șapte. Liniștea asurzitoare din apartament o înnebunea și încă nu avea nici o veste de la Rick sau de la fete. Cu siguranță că-și făcuseră planuri toată ziua, dar și pentru seară.

O izbucnire sănătoasă, de modă veche a furiei ei îi mai aduse puțină culoare în obraji. Ei bine, știa unde trebuie să-i caute și acolo îi va găsi. Și-atunci, vor vedea ei cu cine au de-a face.

Evident era imposibil să găsești un taxi; era nepotrivită ora de vârf și ajunse când spectacolul era deja pe terminate. Nu era nimeni la casa de bilete, dar avu prima oară baftă când Hans Hanson, producătorul lui Rick trecu prin hol exact când se năpustea grăbită pe ușă.

-Laurie! Hei, mă bucur să te văd din nou. O ridică în brațe aproape smulgând-o de la pământ într-o entuziastă îmbrățișare ca aceea pentru un frate demult dispărut. Apoi o sărută ușurel pe amândoi obraji.

-Rick te-a tot căutat prin sală.

-Păi, te cred. A venit în seara asta însoțit de două puștoaice?

-E soră-ta? O scumpete.

-Da, am să-i sucesc gâtul scumpetii ăleia. Îi făcu cu ochiul lui Hans, care arăta foarte surprins. Dar îți promit că o s-o fac după spectacol. Ajunseseră deja în pragul camerei puternic luminate și se duse drept spre masa din fața scenei.

-Katy, articula Laurie printre dinții încleștați, pe când se așeză, ai dat de belea.

Fetele râseră bucuroase.,,

-Hei, nu fi furioasă. Tu singură ai spus că o să venim la spectacolul ăsta și apoi suntem invitatele vedetei.

-Hm, mormăi Laurie nevrând să se lase antrenată de veselia lor contagioasă.

-Laurie, continuă puștoaica fără să respire măcar, tipul e absolut senzațional. Dacă locuitul la mănăstire mi-ar aduce mie un tip ca ăsta, aș rămâne la colegiul „Sfânta Familie” încă cincisprezece ani de acum încolo. Laurie trebui să-și ascundă zâmbetul.

-Katy, eviți miezul problemei. Am crezut că Rick o să vă aducă acasă. Am așteptat să veniți să mă luați sau cel puțin să îmi dați un telefon.

-Știi, știi, șopti sora ei, dar eu și cu Heather l-am rugat... O să-ți explicăm mai târziu. Nu-ți mai face griji, Laurie. Totul va fi O.K. Îi bătu mâna lui Laurie ușurel,

de parcă ar fi liniștit-o astfel,cu un aer exagerat de prevenitor încât toată supărarea lui Laurie se transformă într-o veselie fără seamăn.Se uită la genele grele de rimel ale micuței ei surioare,la obrajii înroșiți peste măsură și îi șopti:

-Nu-mi spune mie că totul va fi O.K.,surioară dragă.

-Ssss,spuseră Heather și Katy la unison.S-a întors.

Ochii lor adorabili se întoarseră spre scenă,fixându-se asupra privirii întunecate cu o putere hipnotică asupra audienței; le promisese o seară de pomină.Se uitau la el ca niște păpuși doritoare,dar ochii lui Rick erau numai pentru Laurie.Cânta restul cântecelor numai pentru ea Și când fu rândul cântecului final,veni și se așeză pe marginea scenei,luminat doar de un reflector ce-l învăluia într-o lumină lăptoasă.Lumina îi punea în valoare unghiurile suple și interesante ale feței lui frumoase,aruncând străluciri albastre în întunecații ochi ai omului cu banjoul.

Zâmbi doar pentru ea și începu să cânte cântecul lor:

„Hai să ne luăm de mână

Să zburăm de aici

De parte spre cer,de parte de aici”.

Rick fu lângă masa lor înainte ca oamenii să-și părăsească locurile.Își trase un scaun,se așeză pe el și întinzându-se peste masă o sărută pe Laurie,ușor,cu delicatețe,pe buze.

-Fetele astea două sunt copii grozavi,Laurie! Ne-am distrat de minune.

încercând să nu-i răspundă la sărut și nici să nu se lase influențată de el,Laurie ricana:

-De ce nu m-ai sunat,Rick? De ce nu le-ai adus pe fete înapoi? Am fost ca o epavă toată ziua.Ochii lui Rick se fixară fără grabă pe fața lui Katy,care tușea discret în șervet.

-Katy O'Neill...Vocea lui era joasă,discretă,dar mesajul era clar.

-Rick,îmi pare rău-genele lui Katy coborâră,dramatice umbre pe obraji-știu că am promis să sunăm după ce am luat prânzul împreună,dar-aruncă o privire iute înspre Laurie,apoi înapoi către Rick-dar am fost puțin ocupate...și-apoi ne-am gândit că poate Laurie ar avea alte planuri...ca de pildă să cumpere bilete de autobuz până la Pittsburgh sau alte chestii de felul ăsta.Laurie ignoră scuzele palide ale lui Katy,cu ochii în continuare ațintiți pe chipul lui Rick.

-Rick,știaai că o să fiu îngrijorată.Iar.fetele trebuie să plece înapoi.Tata e furios.E un dezastru și...Rick îi acoperi mâinile cu palma lui mare și i le ținu nemișcate pe blatul de lemn al mesei.

-Liniștește-te,Laurie! îți voi explica totul.Am avut eu grijă de tot.Camera era acum aproape goală.Reflectoarele fuseseră stinse,iar liniștea era deplină.

Laurie simți apăsarea mâinii lui peste a ei și trupul ei începu să se încălzească. Flăcări mici porneau de la încheietura pumnului pe braț în sus, până la inimă. Simțea că atingerea lui o despovărează. Se simți ciudat de ușurată de parcă de acum nu mai trebuia să încerce să țină frâiele în mâini și nici să mai fie supărată. Dintr-o dată nu mai avea nevoie decât de el.

Se aplecă spre el simțind ca o binecuvântare povara trupului lui sprijinit de al ei și se simți brusc cuprinsă de o copleșitoare oboseală.

-Of, Rick, nu știu dacă sunt capabilă să țin cont de vreo explicație în seara asta.

Poate că vom discuta mai calm și mai rațional mâine dimineață.

-Va trebui s-o facem mâine dimineață devreme, Laurie, îi explică Katy scurt.

Laurie se uită cu îngrijorare la sora ei mai mică.

-Da? Și de ce, mă rog?

Vocea lui Katy suna moale, dar ochii strălucind de veselie o dădură de gol.

-Pentru că Heather și cu mine plecăm cu autobuzul de dimineață. Acasă. Trebuie să fim la ore miercuri. Ochii lui Laurie se îngustară.

-Așa, pur și simplu? Privirea ei încărcată de suspiciune trecu de la unul la altul, de jur împrejurul mesei. Totul era mult prea ușor; ceva nu se învârtea rotund.

Nu întâlnește privirea nici unuia. Rick era profund implicat în trasarea unor mici șanțulețe pe dosul propriilor mâini. Heather și Katy surâdeau fericite spre întunericul camerei.

-Ei bine, îi provocă Laurie.

-Da, chiar așa, răspunse Katy în cele din urmă. Avem o mulțime de lucruri de făcut când ne întoarcem acasă. Laurie așteptă, știind că ceva trebuia să mai fie.

-Da, încuviință și Heather, Pastele e curând, de acum în două săptămâni.

-Ah, desigur, Pastele! Ce prostie din partea mea să nu mă fi gândit la asta. Laurie se lăsă în față pe marginea scaunului.

-Ce tot încerci să-mi spui, Katy O'Neill?, Ce are de-a face întoarcerea voastră acasă, cu Pastele? mai întrebă ea. Katy își aruncă a neputință brațele în aer.

-Ei bine, putem să-ți spunem și ție. Oricum vei afla. Săptămâna Paștelui este...

-Extrem de plictisitoare pe aici, o întrerupse cu voce liniștită și convingătoare. O să-mi închei seria de spectacole chiar înainte de vacanță; în felul ăsta le dau celor din echipă șansa de a-și revedea familiile și toate chestiile astea. Clătină din cap, râzând. Iar eu, ei bine, eu am să mă ocup de ultimele amănunte pe aici. O să încep să-mi ung motocicleta pe unde are nevoie.

-Vezi? Capul lui Katy se scutură aprobator, în vreme ce buclele ei arzătoare se legănau în jurul feței.

-Vezi Laurie? E exact momentul potrivit, cel mai potrivit așa zice.

-Potrivit pentru ce? Vocea lui Laurie spori în intensitate cu cel puțin un decibel, pe când bănuiala asupra celor pe care urma să le audă din gura lui Katy se năștea cu rapiditate.

-Păi,cel mai bun moment pentru ca Rick să vină acasă și să dea un concert, bineînțeles,ce altceva? Asta va așeza și colegiul „*Sfintei Familii*” în rând cu lumea.

CAPITOLUL 14

În zilele următoare,un fel de amorțeală îi paraliza furia,fără să i-o stingă însă.

Amorțeala și spaima nemărturisită.

-Laurie,cred că exagerezi proporțiile acestei excursii,îi spuse Ellen în vreme ce se trântea pe pat,mușcând dintr-o pizza cu ardei.

-Ai dreptate,încuviință Laurie frunzărindu-și salata.Ai perfectă dreptate.Cred că va fi de sute de ori mai rău.

-Aiureli.Te-ai schimbat Laurie.Fie că te vezi,fie că nu,nu mai ești aceeași Laurie O'Neill care își lăsa tatăl să-i conducă viața și sentimentele.

Laurie își privi prietena cu mândrie și alegându-și cu grijă cuvintele spuse:

-Ai dreptate în ceea ce privește faptul că nu mai sunt aceeași Laurie O'Neill.

Dacă nu aș fi fost,n-aș fi putut nici până azi să plec din mănăstire,știu asta.Dar să-l întâlnesc prima dată după atâta timp și să i-l mai-prezint și pe Rick,nu știu dacă voi putea să o fac.Ellen încercă să râdă de spaima din vocea prietenei ei.

-Ei bine,trebuie să admit că împlânzirea nu este perfectă; lasă-l puțin în seama lui Katy cu simțul ei dramatic excesiv de dezvoltat.O să-i monteze o piesă în regulă.Iar restul va fi desăvârșit de farmecul lui Rick.Cine oare îi poate rezista?

-Dacă există o astfel de persoană,aceea nu poate fi decât William O'Neill,replică Laurie cu amară ironie,în vreme ce plimba cu furculița o bucată de pizza în farfurie.Totul îi stă împotriva lui Rick: șarmul lui irezistibil și zâmbetul lui sexy,profesia,stilul lui „șătrăresc” de viață,fără să mai pomenim și de existența motocicletei.Tata încă mai judeca motocicletele în contextul bluzoanelor de piele neagră,al înjunghierilor și al gherilelor de gang.Laurie reuși să-și pescuiască bucațica de pizza,pe care o tot hăituisse prin farfurie,și luă o îmbucătură.

-Știi,Ellen,cel mai de necrezut lucru mi se pare faptul că stau aici,făcându-mi griji pentru lucruri cu care femeile adulte nu-și bat capul.Vreau să zic,am douăzeci și trei de ani.Ce importanță are dacă tatăl meu crede altceva decât mine? Ce...

-Are mare importanță,Laurie,zise Ellen cu voce scăzută,pentru că familia ta a fost mereu foarte unită și tot timpul condusă de tatăl tău.Râse ușurel și-și

mângâie şuvița năvălă de pe frunte.Știi,când eram mică vă invidiam,peu că fiecare dintre voi ținea atât de mult la toți ceilalți.Iar tatăl tău era atât de implicat,atât de grijuliu în legătură cu ceea ce făceai...întotdeauna atât de...

-Înțepenit.O anume tristețe se ghici în vocea lui Laurie.Și îmi dau seama din cele spuse de Katy ca nu s-a schimbat deloc.Știu că ceea ce face izvorăște din dragoste,iar eu îl iubesc la rândul-mi foarte tare,dar lucrurile nu sunt cum ar trebui să fie.

-Poate că nu.Poate că depinde de tine să înclini balanța.Să păstrezi doar dragoste și să înlocuiești restul cu spiritul tău de independență.De îndată ce tatăl tău va vedea femeia care ai devenit,va...

-Va face în așa fel,încât să mă trimită iarăși la mănăstire,râse Laurie.

-Zău,Laurie,vorbesc serios.Cred că totul va fi bine.Nu văd decât o singură virtuală problemă.

-Da? Laurie se ridică și începu să strângă masa.

-Nu cred că ai reușit să faci complet față sentimentelor tale pentru Rick; nu reușești încă să-ți dai seama cât de mult se potrivește el vieții tale.Și cred că asta se răsfrânge asupra tuturor celorlalte aspecte.Ellen își răsfirea degetele și-și scutura capul.Iertate să-mi fie părerea de om prost,dar asta-i ceea ce gândesc.

-Ei bine,încetează să te mai gândești la asta,se roti Laurie pe călcâie și intră în bucătărie.Deschise larg ușa de la frigider și scoase o plăcintă pe jumătate începută.Nu e ceva la Gare să trebuiască să mă mai gândesc,murmură ea către coaja crocantă a plăcintei.Oare faptul că doar pronunțându-i numele mă face să mă simt mai bună,mai îngăduitoare? Stau noaptea la fereastra mea și îmi imaginez mâinile lui pe trupul meu și mă simt cu adevărat vie și împlinită.Așa-i și când mă îmbrățișează...Ce fel de gânduri sunt astea?Ellen o urmă în bucătărie.

-Ți-e frică,nu-i așa?

-Mie? Frică? Laurie se strădui să râdă zeflemitor.Frică să nu mor după un tip,să nu devin dependentă de el pentru propria mea fericire,tocmai când reușisem în sfârșit să stau pe propriile picioare? Frică să mă îndrăgostesc? Cum aş putea? Vreau să spun-își băgă o bucată de plăcintă în gură-vreau să spun,că ar fi bine să privim lucrurile drept în față,Ellen.Ce știi eu despre dragoste? Sunt o ex-călugăriță,în vârstă de două luni.

-Ei,ei,ei,vocea răsunătoare a lui William O'Neill umplu holișorul,și așa neîncăpător,pe când chipeșul bărbat cu părul grizonat își primi în brațele deschise fiica tremurândă.Micuța Laurie s-a întors în sfârșit acasă!

Încercând să-și recapete respirația,cu fața încă îngropată în țesătura vestei tatălui

ei,Laurie le porunci genunchilor să o mai susțină un timp.Era îngrozitor.De ce oare venise astfel,cu Rick în spatele ei-mărturie vie a celor întâmplate între ei. Se simți dintr-o dată,rău.O voce mică striga în ,ea: „*Nu mai ești o fetiță,Laurie O'Neill.Fruntea sus!*”Dându-și capul pe spate până ce putu vedea ochii cenușii ai tatălui ei,îi zâmbi luminos.

-Bună tati,mi-a fost dor de tine.Se desfăcu ușurel din strânsoarea brațelor paterne și o zări pe mama ei,așteptându-și rândul,cu mâinile înfășurate cu nervozitate în nelipsitul ei șorț.

-Of,mami,Laurie o îmbrățișa cu dragoste,respirând aroma cunoscută a pâinii proaspăt scoase din cuptor și mirosul săpunului de lavandă pe care mama sa îl ținea mereu pe marginea chiuvetei din bucătărie.Brațele mamei o învăluiră strâns ținând-o foarte aproape.Laurie își stăpâni lacrimile și le șterse pe ale mamei de pe obraz.

-Hei,ăsta-i un prilej de bucurie,o revedere.Nu mai plânge,mamă.O privi cu dragoste în ochi pe mama ei și se dădu un pas înapoi.În acel moment se lăsă o liniște apăsătoare în hol; aerul însuși părea de o răceală sepuicrală.Părea că în propria ei piele intrase o străină.Tatăl o privea în tăcere,măsurând-o cu priviri severe.Mama oțintuia și ea cu ochii plini de uimire.

Prin sufletul lui Laurie trecu un sentiment groaznic; simți că,de fapt,ar trebui să se prezinte propriilor ei părinți.Bună ziua,sunt Laurie! Mă mai țineți minte? Nu,cred că nu.M-am schimbat,după cum vedeți!Și ei vedeau într-adevăr,asta sărea în ochi cale de-o poștă.Tocmai asta era problema.

-Laurie a noastră.Prima care se apropie de ea,fu maică-sa.Îi atinse ușor cu vârful degetelor bluza de mătase cu care era îmbrăcată.Era de un albastru electric,ca al penelor de păun.Se lega pe talia subțire cu o corseletă care îi evidenția prin contrast sânii plini.Arăți grozav Laurie,ai o bluză atât de drăguță.E...

William O'Neill o întrerupse:

-Nu mai ești aceeași.Arăți altfel.Ce s-a întâmplat cu hainele pe care ți le-a trimis mama ta? Laurie își ridică dârză bărbia și îi surâse dulce tatălui ei.

-Mi-am luat singură haine.Dar avem toată ziua la dispoziție ca să vorbim despre mine.Acum vreau să cunoașteți pe cineva.

Și,privind peste umăr,întâlni zâmbetul liniștitor al lui Rick.Era uluită cât de calm putea să fie.Îi spusese numai bancuri tot drumul de la Washington până aici sau ciupind corzile banjoului,când mai puneă și ea mâna pe volan.Câteodată se întindea să o sărute blând pe obraz,pentru ca în clipa următoare să îi arate vreun deal superb ori meandrele vreunui râușor care i se păreau lui de-a dreptul inexplicabile.Avea un fel al lui de a face până și cel mai mic lucru-o buturugă,un

copac răsucit,un cuib de pasăre-să pară ceva ieșit din comun.Laurie nu se mai sătura să îi audă vocea profundă,baritonală,simțindu-se învăluită în vraja ei,care îi dirija voința într-un sens nou,nebănuir.Dar excursia luase sfârșit mult prea repede,la ușa de la intrare în casa albă în care copilărise înconjurată de dragostea irlandeză și de prea multa lor ocrotire.

-Tata și mama,anunță Laurie cu o voce mai puternică decât ar fi fost cazul,vi-l prezint pe Rick Westin,cel pe care Katy l-a convins să dea un concert la colegiu. Pentru un scurt moment,care păru o eternitate,tăcerea învălui holul,în vreme ce ochii cenușii ai lui William O'Neill îl scrutau pe Rick cu precizia unui sergent la inspecția trupei.Privirea trecu de la părul negru și cam sălbatic ce cădea în dezordine pe fruntea celui cercetat,la ochii a căror privire întunecată nu șovăia niciodată să privească omul drept în ochi.În sfârșit privi silueta suplă,înaltă și îmbrăcăminte compusă din blugi și un tricou alături de nelipsite cizme rezistente,dar prea purtate.

-Ei,ei,ei,mormăi William O'Neill în cele din urmă,strângându-i ferm mâna lui Rick,cu o expresie impenetrabilă pe chip.Deci dumneata ești cântărețul la banjou pe care l-a agățat Katy în Washington.Și se pare că o cunoști și pe Laurie a noastră,nu?

-Oh da,domnule,foarte bine.Rick îi zâmbi călduros pe când îi scutura la rându-i mâna,făcând abstracție de sprâncenele ridicate în accent circumflex pe fruntea bătrânului și de privirea cercetătoare.

Pe cât de formidabil era William O'Neill în sânul familiei sale,exista totuși o singură ființă care nu se temea de el și nu ezita să își spună părerea când considera că e cazul să o facă: Frances O'Neill,a cărei educație o'neilliană îi conferise o duritate căruia nici un bărbat nu i-ar fi putut face față.

-Ei,și-acum Bill,lasă-i pe tineri să intre și să ia loc.Au bătut cale lungă până aici. Tu du-te,te rog,și fă-mi comisioanele pentru care te-am rugat,îi conduse deci pe Laurie și pe Rick de pe terenul minat al privirii înalt-dezaprobatore a patriarhului în bucătărioara ei liniștită.

Katy îl recupera urgent pe Rick și-l luă pe sus la colegiu,ca să verifice acustica sălii pentru concertul din seara aceea,iar Laurie se cufundă în ajutorul dat mamei sale în învărtirea unei pulpe uriașe de miel așezată în cuptor și la tăierea marginilor unei super-plăcinte cu fructe.Din fericire erau multe de făcut și puțin timp pentru a sta de vorbă.Așteptau la cină șaptesprezece rubedenii, șaptesprezece O'Neill,și pe Rick Westin,omul ei cu banjoul.

-Nu,mătușă Florence,dumneata stai acolo,lângă fereastră ca să poți privi păsările.Frances zâmbi și o ajută pe bătrâna doamnă să se așeze pe locul indicat, lângă cel din capul mesei uriașe de stejar care umplea sufrageria cu tavan înalt. Laurie mută castronul cu salată și așeză un coș cu chifle jntre castronul cu piure și cel cu | fasole uscată.Înclină capul spre bătrâna ei mătușă și alergă înaripată la căldura salvatoare a bucătăriei.Acolo era pusă masa,cu mult șic și atenție,peu juniorii O'Neill: acei veri,nepoți și nepoate care nu erau încă „demni” de masa din sufragerie.A sta la masa „principală” era o cinste care venea cu vârsta și cu disponibilizarea locurilor vacante.Plăcintele se răceau pe băncuța de lângă bucătărie,și Rusty,bătrânul setter cu urechi lungi,se încovrigase sub bancheta din spatele ușii,deschizând vigilent și apoi închizând câte,un ochi,ori de câte ori vreo persoană necunoscută se fâțâia prin preajmă.Totul era exact așa cum fuseseră toate sărbătorile de Paști din toți anii copilăriei lui Laurie.Nimic nu se schimbase.

-Ia să vedem.Frances O'Neill intră în bucătărie ștergându-și mâinile de șorț.Totul e aproape gata,Laurie.Dumnezeule dragă,uite-te la tine! Se apropie și îi dădu o șuviță pe după ureche.Gestul o luă pe Laurie prin surprindere.Mama ei îi adunase șuvițele după urechi de zeci de ori.Își amintea că nu-i plăcea asta deloc în copilărie.Ar fi vrut să se ocupe singură de propriul ei păr,de felul în care arăta.Acum se simți la fel.Numai că nu de felul cum arăta își făcea ea griji acum, ci de viața ei.

-Mamă,privi ezitând înspre maică-sa,l-ați invitat pe părintele Flaherty azi...

-Da.Ai astfel ocazia să stați de vorbă.După cină.Poate că el te va ajuta cu câteva indicații,ceva care să-ți ordoneze viitorul.

-Nu,mamă.Vocea lui Laurie era clară și precisă.Acum iau singură hotărârile proprii mele vieți.Văzu cât o rănise pe maică-sa și își îndulci tonul.Vreau să spun că,dragă mamă,nu mai pot depinde de altcineva care să ia deciziile în locul meu.Trebuie să le iau singură.Totul era făcut de-a gata pentru mine: acasă,la mănăstire; lucrurile îmi erau trasate dinainte.Niciodată nu a trebuit să hotărâsc ceva.Tata era mereu cel care o făcea,sau dacă nu el,atunci părintele Flaherty sau Maica Superioară.Lacrimile începură să-i apese pleoapele și Laurie se luptă cu vitejie să le stăpânească.Toți îi voiau binele,dar undeva,pe drum,rămăsese o parte din Laurie O'Neill nefolosită.

-Laurie,cum poți să spui așa ceva? Mama ei stătea dreaptă,hotărâtă,cu ochii strălucind.Nimeni nu te-a forțat vreodată să faci ceva ce nu doreai să faci. Strecurându-și o mână peste umerii mamei ei,Laurie o sărută cu blândețe pe obraz.

-Într-un fel ai perfectă dreptate,mamă.Mi-au trebuit vreo două luni ca să înțeleg și asta.Uite-te la Katy! Tata îi tot sugerează de ani de zile unele lucruri.Și vezi cumva că le ia în seamă? Eu nu am fost obligată la nimic,dar mi-am dorit întotdeauna să le fac plăcere celorlalți,mai ales ție și tatei.

Frances admise,dând din cap cu blândețe.Știa că e adevărat.Se întrebese de multe ori dacă fiica ei va reuși într-adevăr să-și găsească fericirea în mănăstire; Laurie nu avusese parte de destulă viață adevărată ca să fie pregătită pentru o astfel de hotărâre.Totuși la vremea aceea...

-Și,mamă,vreau în continuare să vă fac fericiți,sfârși Laurie pe nerăsuflăte, găsind năvala ultimelor cuvinte extrem de reconfortantă,dar mai rămâne să aflui și ce mă face pe mine fericită.Ce mă va face să devin femeia matură și responsabilă care doriți să devin.

Frances O'Neill se uită lung la fiica ei.O copleșea o emoție ciudată.Era o intuiție pe care numai o mamă ar fi putut-o avea; aceea că,pe pentru prima dată,propriul ei pui dorea să evadeze din căldura cuibului și să se avânte în lume pe cont propriu.Într-un dureros moment de sinceritate realizează că nu mai simțise niciodată așa ceva în legătură cu Laurie.Nu-i mai dăduse niciodată drumul să plece.

Dăruindu-i fiicei sale un zâmbet plin de înțelegere și de dragoste apucă un platou cu mere în sirop și plecă înapoi în sufragerie.Când intră,familia se adună în jurul mesei.Tușica Peg,verde la cei șaptezeci și cinci de ani ai ei se așeză între Laurie și Rick la masa acoperită cu dantelă în cinstea prilejului festiv.

-Ei bine,tinere,întrebă tușa Peg,de îndată ce părintele Flaherty termină de rostit rugăciunea de mulțumire,pe când camera era încă tăcută,spune-mi,ai cunoscut-o pe Laurie a noastră pe când mai era încă sora Loretta-Ann?

Laurie se înecă,Katy chicoti și o duzină de perechi de ochi se ațintiră asupra lui Rick,inocentul,care mânca o bucățică de miel.De aceea putu să răspundă doar printr-o ridicare a sprâncenei și o viguroasă clătinare din cap.

Tușa Mary prinse curaj și își vârî și ea nasul,adăugind cu dulceață:

-Ce păcat.Era o călugăriță atât de frumoasă,să știi!Era născută pentru rasa monahală.Distribui un zâmbet trist spre colțul lui Laurie,apoi continuă: Acum arată altfel.Rick se înecă,apoi își reveni urgent,luptându-se din greu cu râsul.

-Oh,da,nu am nici cea mai mică îndoială în această privință.Aruncă o privire spre pieptul generos al mătușii Peg,apoi spre fața îmbujorată a lui Laurie și adăugă:

-Acum e și mai frumoasă! Și pot să îmi dau seama cu cine seamănă,îi zâmbi cu căldură lui Frances.Pomeții aceștia delicați și înalți par să fie o trăsătură de familie.

-Mulțumesc Rick, replică Frances, fără și își ascundă o licărire de amuzament în ochi. Tânărul lui Laurie ieșise cu bine din încercare, se gândi la asta cu o anumită satisfacție. Jeremy, cel mai mic dintre cei trei frați ai lui Laurie, abia admis la masa adulților, hotărî în sinea lui că faptul nu trebuia să treacă neobservat, așa că interveni:

-Spune-ne Rick, știi, noi puștimea, am vrea să îți punem o întrebare... Am fost la catedrală să o vedem pe Laurie când a îmbrăcat rochia de mireasă, ca să devină astfel mireasa lui Cristos... Laurie își acoperi gura cu șervetul, pe când tăcerea se lăsa peste camera plină.

-...și ne întrebam dacă are dreptul să poarte aceeași rochie și când se va mărita cu tine sau dacă nu cumva, fiind vorba de Duhul Sfânt va trebui întâi să divorțeze de Dumnezeu. Încălzit de neprecupețita atenție a tuturor celor de la masă, Jeremy se așeză mândru să aștepte răspunsul lui Rick. Fiecare își mută rapid privirea în farfurie sau pe pereți, sau la florile care împodobeau mijlocul mesei.

O să aibă nevoie de apă, se gândi Laurie vag. Panica îi invada rațiunea.

Rick se așeză mai bine pe scaun, îi privi pe toți, făcând privirea roată, apoi se porni pe un râs atât de sănătos, încât până și unchiul Henry, care nu auzea bine și de aceea nu purta dinadins aparatul auditiv la întrunirile de familie, zâmbi automat.

-Ei bine, Jeremy, ceea ce mă întrebi mi se pare extrem de interesant. Extrem. Îmi dau și eu cu presupusul, fără supărare; deci, înclin să cred că Laurie va purta la cununie ceea ce o să-i placă ei. Dacă rochia cealaltă este sau nu sfântă, asta e o chestiune care ar trebui discutată cu domnul reverend, aici de față. Dădu din cap către părintele Flaherty. Apoi, mai cred că ceea ce se întâmplă între Dumnezeu și Laurie se petrece numai în inima ei și nu într-o sală de judecată. Cât despre întrebarea dacă Laurie se va mărita cu mine sau nu... Vocea lui Laurie țâșni pe neașteptate:

-Asta, dragă frate, nu e treaba nimănui, decât a mea. Cel puțin pentru moment.

Trase o gură de aer ca să se liniștească, îi aruncă o privire lungă și limpede lui Rick și începu să-și taie bucata de miel din farfurie, fără ca mâna să-i tremure câtuși de puțin. Se schimbară priviri împrejurul mesei. Katy îi făcu cu ochiul sorei ei mai mari. Dar se pare că cel mai mult gustase scena bunică Jane O'Neill, ai cărei ochi sclipeau de veselie. Laurie O'Neill era nepoata ei, de fapt nepoata ei preferată. Și oricine vedea ce se întâmplă, după cum cerbicia irlandeză intra în funcțiune și după privirile strălucitoare pe care le arunca spre o anumită parte a mesei. Tot așa își privise și ea, Jane, bărbatul, pe Frank al ei. Dumnezeu să îl odihnească! Bine zis, se gândi în sinea ei și ridică vocea ca să se facă auzită:

-Are cineva idee cum va fi vremea săptămâna asta? Cina părea că durează de ore în șir. Totul era delicios, dar Laurie nu reușise să guste nimic.

Când mătușa Peggy se retrase repede cerându-și scuze, căci se ducea să vadă o reluare a filmului Clopotele din St Mary, Rick profită imediat de locul rămas liber ca să se mute lângă Laurie. Pe sub fața de masă, care atingea podeaua, simți apăsarea piciorului lui pe al ei, ceea ce îi bloca orice altă emoție sau senzație. În mijlocul unui rechizitoriu al unchiului Jerry îndreptat împotriva celor tineri care își încălcau jurămintele de credință, Rick o apucă strâns de mână și își împleti degetele cu ale ei. Dintr-o dată nimic nu mai avu importanță.

Bunica O'Neill zâmbi zărind surâsul senzual care înflorise, la această atingere, pe buzele lui Laurie. Da, dom'le, Rick ăsta era exact ca Frank al ei!

-Dragii mei, tatăl lui Laurie își împinse scaunul de lângă masă și-și luă paharul în mână, înainte de a ne ridica de la această masă vreau să închin un toast-zâmbi generos-pentru fiica mea, Laurie: Micuța mea, bine ai venit acasă! Fură ridicate paharele și alte urări de bun-venit se auziră; curgeau ca niște confeti pe umerii uluitei Laurie.

-E o fată bună, Laurie a noastră, indiferent ce s-ar spune. Fața lui Laurie păli.

-Tată, eu...

-Nu, așteaptă scumpa mea, mai am un singur lucru de adăugat. E vorba de o surpriză, iar eu sunt atât de mândru de micuța mea fetiță! Vreau să v-o împărtășesc tuturor. Fața lui Laurie deveni de astă dată neagră. Oare ce surpriză îi pregătise tatăl ei? O teamă cumplită i se strecură în suflet.

-Laurie lucrează pentru senatorul Murphy de numai două luni și deja fetița mea a obținut o avansare. Laurie încercă să se ridice, vrând să statornicească începutul celor ce voia să le spună.

-Nu tată greșești... Bill O'Neill râse cu jovialitate și îi atinse fiicei lui umărul cu delicatețe.

-Asta-i Laurie a mea, întotdeauna modestă. Nu, draga mea, nu greșesc. Doar am vorbit cu senatorul nu mai devreme decât acum trei ore.

-Nu...

-Ba da, și mi-a spus ce treabă grozavă faci și că vrea să profite pe deplin de cineva așa de corect și capabil și... făcu o pauză de efect, iar Laurie se prelinse pur și simplu înapoi pe scaun, în vreme ce tatăl ei continuă: Se întâmplă ca senatorul să reintre în cursa pentru alegeri de anul viitor și ar vrea să își deschidă un birou care să se ocupe de campania sa, chiar aici în Pittsburgh. Mai mult, vrea ca Laurie a noastră să îl conducă pentru el, chiar aici, unde îi este locul. Laurie nu mai fu capabilă să perceapă căldura zâmbetelor de aprobare care însoțiră anunțul

tatălui ei, nici nu-și dădu seama că îl strânsese până la durere pe Rick de mână. Nu-și dădu seama când se ridicase. Simțise numai o furie incredibilă urcând în ea, măturând resturile vechilor bune sentimente, toate temerile, inhibițiile și deprinderile ei de până atunci.

Îl privi încet, drept în față, pe tatăl ei, cu ochii larg deschiși și cu o forță de care nu se știuse capabilă.

-Nu, tată!

-Nu? Ba sigur că o s-o faci, Laurie! I-am și spus de altfel că o s-o faci!

-Ei bine, atunci o să-mi asum..responsabilitatea de-a-i spune că nu am s-o fac.

Plecarea ei precipitată nu mai lăsă loc nici unui alt argument. Urcă scările și se aruncă pe patul în care își petrecuse copilăria. Stătu acolo privind siluetele binecunoscute ale copacilor și caselor care se desenau prin perdele, încercând cu disperare să se adune. Auzi deodată urcând până la ea voci aspre de bărbați care se certau. Veneau din holul de dedesubt. Deschizând ușa camerei ei, îl zări pe Rick în capul scărilor, apoi pe tatăl ei cu o treaptă mai sus, nelăsându-l să treacă.

-Nu o puteți trata așa, domnule O'Neill, insistă Rick, e o femeie matură.

-Și cine ești, mă rog, dumneata, care arăți ca un vagabond prăpădit, ca să-mi spui ce e bine pentru fiica mea?

-O iubesc pe fiica dumneavoastră foarte mult, domnule O'Neill. Și știu de ce are nevoie. Nu se mai poate întoarce aici, nu vă dați seama? Nu mai e sora Loretta-Ann, nici mica dumneavoastră Laurie.

-O iubești! Nici măcar nu o cunoști. Ea nu e pregătită pentru cei ca tine. Laurie are, de fapt, nevoie de...Vocea lui Rick răsună calmă, dar hotărâtă:

-Vă asigur că pot să îi ofer tot ceea ce are nevoie de...Voi avea grijă de ea.

Laurie se năpusti din întinericul în care stătuse și coborî pe scări până ce ajunse între cei doi bărbați care îi marcaseră viața. Luptându-se să-și stăpânească vocea îi privi pe rând drept în față cu ochii aruncând foc și pară.

-Tată, eu nu mă întorc acasă. Te iubesc, dar micuța ta Laurie nu mai există. Ochii ei îi întâlniră pe ai tatălui său și îi susținură dârz privirea. Puterea revoltei izvoră din mânie. Se întoarse apoi către Rick, fierbând:

-Iar tu Rick, credeam că o să înțelegi! Până să fi apucat vreunul din cei doi bărbați să-i răspundă ceva, alergă în bucătărie, își luă rămas-bun cu lacrimi în ochi de la mama ei și plecă singură în noapte, la volanul jeepului lui Rick.

CAPITOLUL 15

În dimineața următoare auzi clanta ușii de la intrare zgâlțâindu-se cu putere. Laurie se aștepta la asta, dar se ridică îngrijorată, netezindu-și poala

rochiei.Într-un gest care să îi ascundă îngrijorarea.Deschise ușa.

-Am venit să-mi iau cheile.Rick stătea cu picioarele rășchirate și cu mâinile adânc înfipite în buzunarele pantalonilor,iar un rânjet îi strâmba fața frumoasă.

-Știu.Ți le aduc imediat.Intră!Se întoarse fără să se mai uite dacă el o urmează și luă cheile de pe bufetul din bucătărie.

-Poftim,și i le întinse.El le luă cu grijă să nu li se atingă mâinile.

-Îți mulțumesc pentru că m-ai plantat acolo.

-Trebuia să mă eliberez...

-Dar eu? M-ai lăsat acolo cu familia ta imposibilă!

-Nu,niciodată să nu mai îndrăznești să le mai spui așa! Sunt niște oameni foarte iubitori,absolut minunați.

-Păi dacă așa crezi tu,atunci de ce ai plecat fără să te îmbrățișezi sau să te săruți cu acei oameni minunați? De ce nu ți-ai luat la revedere de la tușa Florence și de la tușica Peg și de la bunica Jane? Nici de la mine nu ți-ai luat rămas-bun.De parcă aș fi fost de partea lor,a celor care îți fac viața grea.

-Păi,într-un anume sens,chiar mi-o faci! Ești la fel ca ei; vrei să-mi conduci tu viața,să decizi pentru mine!

-Cine,eu? Eu nu vreau să fac așa ceva.Se uită la ea dorindu-și de fapt să o ia în brațe,să facă dragoste,dar se simți ținut la distanță de răceala ei dură,mânioasă.

-Laurie,eu vreau ca tu să fii doar ceea ce vrei tu să fii,să duci viața pe care vrei tu să o duci și să mă iubești.Aceste lucruri,draga mea,nu mi se pare că s-ar exclude reciproc.Numai că tu,iubito,pui semnul egal între dragoste și dependență și...

-Și tu nu pui,domnule Rick Westin?

-Nu!

-Ha!

-Ce? Ce naiba înseamnă asta?

-Înseamnă că eu cred că,de fapt,tu vrei să fii la cârmă,să iei toate deciziile,să o iei de acolo de unde tatăl meu a lăsat-o.Își șterse furioasă lacrimile de pe obraji,dezgustată de ea însăși că le lăsase să o dea de gol.Te-am auzit când spuneai: Pot să am grijă de ea.Îi maimuțări cu cruzime vorbele de atunci.

-M-am gândit la „grijă” în sensul că...ăă...Simțindu-se frustrat în spatele propriilor cuvinte,Rick făcu un gest supărat,dând din mână a lehamite.Că o să îi dăruiesc soarele,vântul și dulcea ploaie.Doar asta am vrut să spun!

Laurie rămase în continuare tăcută,încăpățânată,cu spatele pe jumătate întors spre el.Nu voia să îl asculte,nu voia să fie fermecată și smulsă din furia ei.

Trebuia să îi îndepărteze pe toți,să se elibereze,să poată respira liber.

Chiar și acum respira greu,de parcă cineva i-ar fi pus mâna în gât.

Își împietri fața ca pe o mască și apoi rânji.

-Asta o spui acum,peu că asta vreau eu să aud.Dar ieri erai la ananghie.

Atunci,crezând că eu nu te aud,ai spus adevărul.

-Ah,știi asta cu siguranță? Era în sufletul meu,în mintea mea,sau e doar un lucru citit prin prisma vastei tale experiențe?

-Nu-ți bate joc de mine,țipă ea vrând să dea în el.

-Ei drace! El se întoarse,respirând cu greutate printre buzele întredeschise și cu mâinile înfipite cu ostilitate în șolduri.Dădu din cap cu furie și-și încleșta dinții până ce linia maxilarului deveni ca o coardă întinsă la maxim.

-Laurie,nu am făcut nimic.Tu ești cea care a plecat fără să îmi vorbească.Tu m-ai lăsat.M-ai lăsat acolo singur.Nici măcar nu ai așteptat spectacolul; m-ai lăsat acolo fără să am cui cânta.Și pe urmă a trebuit să aștept în aeroportul ăla nenorocit cursa de șase dimineața și să zbor singur acasă.Și tu ești cea care se supără? Pe naiba,femeie.

-Rick,nu vorbi urât în fața mea!

-Ba fac ce dracu am chef să fac.Sunt furios.Bun de legat.Un zgomot hârșăit,ca un lătrat ieși din gâtul lui: nu-mi vine să cred că mai stau încă aici.

-Atunci nu mai sta!

Își îndreptă ochii îngustați neîncrezător spre fața ei.Laurie simți că ar fi fost mai bine să tacă.Ar fi vrut să se potolească și toate aceste lucruri să înceteze.Dar se simțea stăpânită de mânia ei cea nou-născută; nu o putea controla.

-Pleacă atunci! Ridică dintr-un umăr,cu fața golită de expresie.Pentru că,dacă te aștepți la scuze din partea mea află că nu le vei auzi.Gata cu scuzele,peu viața mea,peu hotărârile și acțiunile mele.Am terminat cu toate astea,ai auzit ce-ți spun?

-Foarte rău,peu că de data asta ar fi fost pentru prima dată când ar fi trebuit să o faci.Rick se năpusti spre ușă și o lăsă deschisă în urma lui.Se opri cu un picior în prag și cu mâna pe clanța ușii.Putea să îi vadă spatele ușor încovoiat de emoția prea puternică,și tare ar fi vrut să alerge și să-și împletească mâinile pe după gâtul lui,să-l rețină,să-l iubească,dar ceva o ținea înfipită în pământ.

Când Rick vorbi,glasul îi suna aspru,nefamiliar:

-Te iubesc,Laurie.Mai mult decât am sperat vreodată să iubesc pe cineva.Și știu că și tu mă iubești,cu toate că te lupți cu atâta înverșunare împotriva iubirii tale, încât ești capabilă să ne smulgi unul din brațele celuilalt.Dar iubito,eu sâmbătă plec în Kentucky...cu sau fără tine!Se întoarse în loc,cu un zâmbet hotărât pe buze,pe când doar ochii îi trădau dragostea rănită.Adăugă:

-Laurie,ți-am-spus vreodată că mi-e frică de înălțime? Ei drăcie,cu cât urci mai sus,cu atât mai de sus vei cădea!

O oră mai târziu,Laurie intra în Rayburn Building pășind spre biroul senatorului.

-'Neața,Laurie,cum ai petrecut în vacanță? o întâmpină Paula cu un zâmbet de bun-venit.

-Oribil,replică dur,apoi își îndulci vocea: Iartă-mă Paula! Senatorul e la el în birou?

-Mh,mh și încă singur-singurel.Mă bucur că mă aflu aici și nu dincolo,la el.

Clătinând cu înțeles din cap se întoarse la lucrul ei.Laurie bătu în ușa biroului, așteptând să i se răspundă.Apoi păși înăuntru.Senatorul Murphy își împinse ochelarii pe vârful nasului și îi zâmbi.

-Perfect Laurie,ești exact persoana pe care doream să o văd.Apăsă pe interfon: Paula,te rog să îmi preiei toate apelurile.Se întoarse apoi spre Laurie și îi spuse: Și acum,draga mea,află că am vorbit cu tatăl tău și înțeleg că poate nu vrei să ocupi postul din Pittsburgh.

-Domnule senator,nu e adevărul adevărat! Tata trebuia să vă spună de fapt că nu accept sub nici o formă postul din Pittsburgh.Vă mulțumesc foarte mult și vă apreciez încrederea,dar am de gând să fac ceva schimbări în viața mea și...

-Stai puțin,Laurie,tatăl tău mi-a vorbit despre asta.Îl cunosc din copilărie și știu că uneori poate fi cam încăpățânat,dar...

-Încăpățânat ca un catâr,ar fi termenul exact,nu-i așa,domnule senator?

-Păi cam așa ceva.Dar,draga mea,nu uita un lucru,te iubește foarte mult.

-Bineînțeles.Și eu îl iubesc.Și îl voi face să fie în continuare mândru de mine,dar în condițiile pe care eu le dictez,de azi înainte.

-Aș putea măcar să-ți cer să continui munca de aici? Ai făcut lucruri într-adevăr extraordinare și-mi va fi greu să te înlocuiesc.

-Domnule senator,acesta este lucrul cel mai frumos pe care mi l-ați fi putut spune.Vă mulțumesc.O să pun totul în ordine până la sfârșitul săptămânii ăsteia sau,dacă nu găsiți pe altcineva,și mai mult.Dar sunt hotărâtă să plec.

-Și unde vrei să te duci,Laurie?

-Nu știu încă,admise zâmbind și sperând că ceea ce spusese masca destul de bine spaima pe care o simțea spunând așa ceva.Aș vrea să văd puțin lumea,să văd cum trăiesc alți oameni,ca să pot decide cum vreau eu să trăiesc.

-Dar,copila mea,cum o să te descurci,așa cum ai fost crescută și cu lipsa ta de experiență?

-Tocmai de aceea trebuie să o fac.

Și cum vă place dumneavoastră să spuneți, „*Tot ce ai de făcut este să o faci*”.

Paula o privi cu sprâncenele ridicate când Laurie ieși.

-Cum a mers?

-Fantastic, zise ea cu ochi mari și inocenți, demisionez.

-Vrei să stăm de vorbă?

-Nu Paula, nu prea cred. Vreau să mă descurc de una singură. O să mă scufund sau o să mă mențin pe linia de plutire. Dar oricum, îți mulțumesc.

-Ai perfectă dreptate, Laurie, te înțeleg.

Ellen nu era atât de ușor de îmbrobodit.

-Ce vrei să spui cu „*nu vreau să discut*”? țipă la ea prin telefon. Ba vrei să vorbești. Sosesc imediat! Zece minute mai târziu era acolo, târând după ea o sacoșă de hârtie.

-Am aici niște ciocolată și prăjituri, iar înghețata mă ajută să înving stresul, ia și tu.

-Dar eu nu sunt stresată, Ellen, insistă Laurie, aruncându-se pe canapea.

-Hm! Ellen îi înlătură obiecția cu o fluturare de mână și o ușoară încruntare. Nu mă prostești tu pe mine; arăți ca moartea în vacanță.

-Ba nu, arăt grozav!

-Hm, hm. Tu arăți groaznic, iar Rick arată și mai rău. Ce i-ai făcut omului ăluia!

-Eu? Ți-a spus el așa ceva?

-Glumești? N-ar spune o vorbă nici dacă pe dinăuntru s-ar simți rănit de moarte. Și, ca să-ți spun drept, chiar așa și arată, dacă vrei opinia mea profesională.

-N-o vreau! Dacă e ceva de care să mă bucur în mare măsură, atunci acela este părerea altora despre propriile mele probleme.

Văzând figura rănită a lui Ellen, Laurie oftă și-și cuprinse capul în mâini.

-Of, îmi pare rău. Dar vezi tu, exact asta nu vreau, să fiu făcută vinovată. Trebuie să încep să îmi trăiesc propria mea viață.

-Și cine te oprește?

-Tata, familia, Rick...

-Ia stai puțin, Laurie Bridget Margaret O'Neill. Da, parțial ai dreptate. Amintește-ți că pe jumătate am crescut în casa voastră. Îl cunosc și îl prețuiesc, ba chiar îl iubesc pe tatăl tău-tiranul cel bun. Și pe toate mătușile tale bine intenționate... da, ei tot încearcă să-ți trăiască viața în locul tău.

Familia are întotdeauna felul ei de a o face. Uite-te la mine! Călugăriță de o zi.

Dar cu Rick ce ai? Nu, nu poți să-mi vinzi mie una ca asta.

-Dar nu știi nimic despre el!

-Nu? Adu-ți aminte că îl știu de mult timp.L-am văzut cu multe femei; unele îl voiau pe el,altele voiau să îl folosească și în cele din urmă,unele voiau doar să fie văzute la brațul lui.Și omul ăsta nu a fost niciodată altfel decât cinstit,alegând mereu numai drumul drept,fără ocolișuri.A fost uneori impulsiv sau prea direct, dar întotdeauna cinstit!

-Dar eu nu vorbesc de cinste.

-Ba da,vorbești.Pentru că dacă el spune că te iubește,și-mi pun gâtul pe tăietor că da,uite-te la el numai cum arată acum,atunci o și crede,Laurie! Asta vrea să zică totuși că te iubește așa cum ești și așa cum vei fi întotdeauna.Păcat că nu știi să apreciezi un dar atât de prețios.

-Ellen!

-Da? Mai e vreo calitate de-a lui Rick despre care ai vrea să vorbim? Curaj? Loialitate? Castitate...ei,hai să sărim peste asta.

-Ellen! țipă Laurie,apoi se relaxa și râse.Ai făcut-o dinadins,nu-i așa? Doar ca să mă faci să râd?

-Păi,zâmbesc,nu se vede?

-Nu prea.Vreau să vezi cât de greșit te porți cu Rick.Te îngropi singură și fără motiv.Vrei să-l iubești;e aici.Dacă nu vrei,dacă nu te simți pregătită,atunci spune-i-o.Dacă vrei să umbli pe coclauri cu el,n-ai decât.Dacă nu,rămâi și caută-ți o slujbă sau călătorește! Fă ceea ce crezi că vrei să faci.Dar nu-l răni și nu te răni nici pe tine.Nu te face să te simți atât de rău,încât să începi să fugi de lume.Odată decizia luată,nu va mai depinde numai de tine.Dar tu ești perfectă; toți ceilalți greșesc.E vorba de încăpățânarea lor,de îngustimea lor de vederi.Făcu o pauză,privind-o drept în ochi.Iar tu știi mai bine decât mine că nimic din toate astea nu i se poate reproșa lui Rick.

Laurie rămase tăcută pentru o clipă,cu mâinile uitate în poală.Apoi oftă.

-Cred că am o mulțime de lucruri la care să mă gândesc.

-Grozav,zise Ellen,aplecându-se și luându-și sacoșa așezată la picioare,atunci îmi iau înghețata și mă duc acasă.Acum chiar că am nevoie de ea.Și cu un zâmbet,îi strânse ușurel umărul lui Laurie și plecă.

Laurie întoarse apartamentul cu susul în jos,făcu ordine la sânge,apoi adună un morman de lenjerie pe care îl vârî în mașina de spălat; rămase să se uite cum se învârtesc rufele în mașină.Gândurile ei se învârteau însă și mai tare.

Cum să știe ce ar trebui să facă? Cum să știe ce e bine? Ce e rău? Când să învețe să spună „da;? Și când „nu”?

În ciuda cuvintelor lui Ellen,se temea să dea frâu liber furiei,chiar și pentru o clipă.Era ca în povestea micuțului olandez: dacă își trăgea degetul brusc din

crăpătură, o revărsare de sentimente ar fi copleșit-o, încercând să o înece. Măcar cu supărarea te puteai descurca; putea încă să fie calmă, rațională, să facă ceea ce trebuia să facă. Și ceea ce avea ea de făcut era să fie matură și independentă.

Corect?

Pe când urca scările, auzi telefonul sunând. Îl auzea și acum stând cu cheia în mână și încercând să deschidă ușa de la intrare. În cele din urmă sunetul încetă și Laurie intră în casă. Își aruncă hainele pe cuier și puse niște apă la fiert pentru ceai. Și-ar fi dorit acum o dușcă bună din țaria lui Raj; își frecă ochii cu palmele, ca să șteargă imaginea. Chiar sclipirea aceea slabă a unei amintiri din trecutul ei nu prea îndepărtat aprinse flacăra altor amintiri: petrecerea, zâmbetul fascinant, aprobator al lui Rick, căldura brațelor lui, cum făcuseră dragoste...

Nu, nu trebuie să se gândească la asta... la el. Dacă o va face, va fi pierdută. Trebuia să rămână fermă și neclintită. Trebuia să stea pe propriile ei picioare. Să își savureze propria independență.

În noaptea aceea telefonul mai sună; un tremur emoționat îi spulberă calmul și se așază pentru o clipă, cu buzele uscate și palmele ude. Apoi ridică receptorul.

-Alo? A, bună, mamă. Mă bucur să te aud. Da, sunt bine. Se sprijini de perete cu umerii cutremurați de suspine înăbușite, cu bătăile inimii rărite. Și tu și tata? Ce mai faceți?

Vocea liniștitoare a mamei o făcu pe Laurie să se simtă cumva de parcă ar fi ieșit în afara propriului eu, dedublându-se; tot ea vorbea și cu mama și în același timp se privea stând acolo și vorbind. Știa că părea foarte calmă și puternică.

-Nu, mamă, zise răspunzând astfel ultimei întrebări pe care i-o pusese mama ei. Nu știu încă ce o să fac. Nu, nu încă. Și nu fi îngrijorată. Totul va fi perfect.

Închise și își îndreptă umerii delicați. Ei vezi, nu putea să fie chiar atât de rău. Se descurcase destul de bine în noua manieră „*independentă*”.

Scurgerea lentă a întregii săptămâni fu măsurată de Laurie în apeluri telefonice.

Marti noapte o sună sora ei. Inima Lauriei făcu obișnuitul salt în gât la auzul primului țârâit. Se întoarse însă iute acolo unde îi era locul, de îndată ce recunoscu vocea încântată a lui Katy.

-Mamă, ce ieșire grozavă ți-ai făcut, surioară. O să aibă ce vorbi adunătura aia de plicticoși până la sfârșitul zilelor lor.

-Katy, nu asta am urmărit. Știi, ar trebui să fii furioasă pe tine și chiar aș face-o dacă, nu m-aș strădui din greu să îmi păstrez calmul și răbdarea.

-Sună groznic. Dar trebuie să existe vreun remediu. Cum a fost revederea cu Rick? Nu arăta nici el prea calm când a plecat de aici. Adică, într-adevăr,

concertul a fost magnific,dar el clocotea.Râsul ei tineresc și contagios umplu urechea lui Laurie.Își dori pentru o secundă să poată trece prin fir și să-și strângă surioara de gât,sau să bufnească pur și simplu în lacrimi.Dar respiră adânc și răspunse:

-Nu prea știu ce face.Nu ne-am văzut săptămâna asta absolut deloc.

-Ești nebună? țipă sora ei în receptor.Ascultă,vin imediat la Washington.Acum chiar ai nevoie de mine.Dacă o să-i lași să te monteze împotriva omului ăla extraordinar,ei bine,atunci...Păi ăsta e lucrul cel mai îngrozitor pe care l-am auzit vreodată.Laurie,nu poți să faci așa ceva!

-Calmează-te Katy,zise Laurie cu voce înlăcrimată.Nu văd de ce ar trebui să ne apuce isteria.Am niște hotărâri de luat.Katy nu-i mai răspunse.Trânti doar receptorul.Era prea destul,noaptea astă de marți îi cam ajungea.Laurie rămase gânditoare,cu lacrimile pe obraz.Își turnă un pahar cu lapte cald și se pregăti pentru încă o noapte goală și pustie.

Noapte de noapte,în întunericul de nepătruns,se simțea neajutorată singură și nefericită; atât de sfâșiată,încât se întrebă dacă ea,Laurie O'Neill crește și se maturizează sau doar suferă.Se plimba în sus și în jos,fără somn,suspinând și dorindu-l pe Rick,nevrând altceva decât să îl privească,să îl simtă aproape,cu toată dragostea lui.Își așeză mâna acolo unde stătuse el,apoi pe o ceașcă de cafea,pe periuța lui de dinți lăsată în baie,pe cartea cu copertile îndoite, părăsită pe măsuța de la capul patului.Îl vedea în oglindă,râzând peste capul ei,în vreme ce ea se pieptăna diminețile.Îi simțea încă atingerea...felul acela special în care îi punea arătătorul pe obraz,ca o semnătură a meșterului pe un porțelan de preț,făcând-o cu atâta dragoste și tandrețe.Nu mai putea îndura.Trebuia să îi dăruiască dragostea ei,să-și petreacă toată viața alături de el.Începu să plângă încetișor pentru vidul care era acum viața ei.

Miercuri seara,Ellen o sună din nou.Era târziu și o sunase de la Urgență.Laurie putu cu greu vorbi; avea gâtul uscat de cât plânsese.

-Ei drăcie,știam eu că nu dormi.Laurie,când o să încetezi cu prostia asta? Cu încăpățânarea asta?

-Nu sunt încăpățânată,Ellen,insistă Laurie.Își șterse fața cu poala halatului de baie,fericită că Ellen nu o putea vedea.Încerc să fiu rezonabilă Știi,dacă încerc să pun totul pe hârtie,așa cum făceam noi soiul ăla de table cu două rubrici;

Într-o parte,argumente pro și în cealaltă rubrică,argumente contra,mi-ar ieși cam așa ceva: la întrebarea „*de ce să nu te îndrăgostești?*”răspuns: nevoia de a fi independentă; am nevoie de timp,de spațiu,am nevoie să mă gândesc,să văd

lucrurile mai clar; ar mai fi și evidenta mea imaturitate, lipsa de experiență; aș vrea să călătoresc, să îmi caut o slujbă nouă, să-mi fac alți prieteni după propriile mele puteri.

-Și ascultă aici: de partea cealaltă, la rubrica „*de ce să te îndrăgostești de el*” poți să scrii: „Rick”.

-Așa-i; doar atât, murmură Laurie, începând iarăși să plângă.

-Și nu e de-ajuns?

-Nu, nu are cum să fie, răspunse printre lacrimi. Nu vezi, scorul e nouă la unu!

-Deh, dar dacă pariezi pe numărul mai mic s-ar putea să fii mai câștigată. Hei, te tachinam 'doar. Problema e că dacă tot vrei să te prostești cu tabelul ăla, ar mai fi destule lucruri de adăugat la rubrica lui Rick; fericire, dragoste împlinită, plăcere, să ai cu cine să împărți problemele, cu cine să le duci pe umeri, să fii fericită dimineață că i te scoli alături, să te bucuri că te duci cu el noaptea la culcare... nu oricum, ci în brațele iubitului tău. Am ajuns la nouă sau să mai continui?

-Cred că ești pe aproape Ellen, dar deși înțeleg, recunoaște că ceea ce îmi spui pornește din experiență. Tu nu ai căzut în brațele primului tip care ți-a ieșit în cale când nu ai mai fost călugăriță.

-Cred că ești mai norocoasă ca mine, Laurie, veni prompt replica lui Ellen. Acum trebuie să mă întorc la treabă, dar, te rog, să te mai gândești. Uneori e greu să știi pe ce rubrică pui pariu, ca să-ți câștigi fericirea.

-Destul pentru miercuri, mormăi Laurie, smiorcăindu-se și ștergându-și lacrimile. Când sună telefonul, cu puțin înainte de miezul nopții de joi, Laurie era deja epuizată. Capul îi plesnea sub tensiunea continuă a cântăririi evaluării tuturor emoțiilor ei, care se războiau între ele. Era obosită din cap până în vârful degetelor de la picioare. Ridică receptorul și-l apropie de ureche, pe când își sprijinea fruntea în palma cealaltă.

-Alo?

-Laurie, sunt eu, Rick. Nu reuși să răspundă; stătea acolo neajutorată, mușcându-și buzele de parcă ar fi vrut să și le rupă, cu trupul tremurând ca o frunză.

-Laurie? Ești pe fir? Îi auzi vocea răgușită de îngrijorare. Laurie, te simți bine?

-Da, murmură, cred că sunt O.K. Urmă un moment de tăcere, apoi se auzi iarăși vocea lui, blândă acum, dar plină de o durere ascuțită.

-Îmi pare rău să aud asta, într-un fel. Speram că te simți groaznic, așa ca mine.

Își simți lacrimile fierbinți revărsându-se pe la colțurile ochilor.

-Laurie, e joi, aproape vineri. Urmă tăcerea, apoi îl auzi dregându-și glasul și încercând să-și facă vocea să sune ferm, dar știa cât îl costa efortul ăsta. Laurie, ai

luat vreo hotărâre?

Dădu din cap,împrăștiind lacrimile în toate direcțiile și murmură cu greu:

-Nu.

-Bine.Atunci lasă-mă să trec pe acolo.Putem sta de vorbă și ne-om descurca noi împreună.Putem...

-Nu...nu.Trebuie să mă descurc singură sau altfel n-are rost.Într-un fel sau altul trebuie să mă descurc singură,să găsesc o soluție.

-Cum să găsești o soluție,Laurie? Vorbești despre viețile noastre,nu despre o problemă de matematică sau despre cuvinte încrucișate: Doi vertical-fericire; Șase orizontal-durere.Vreau să zic,drace,ori mă iubești pe cât te iubesc și eu ori, nu! Ce dracu' ar mai fi de soluționat aici?

-Eu,cine sunt,cum îmi văd viața în continuare.Asta este tot ce am de rezolvat, Rick.Mai vreau timp.

-Nu prea mai ai timp,Laurie.Și chiar dacă ar mai fi,dacă aș spune că mai aștept o săptămână,o lună,un an? Ar fi vreo diferență? Sau ar prelungi doar agonia?

-Rick,aș vrea...

-Dar tu știi ce aș vreau eu,Laurie? o întrerupse cu vocea vibrând de durere.Aș vrea să te fac să îți fie la fel de greu să mă părăsești,pe cât îmi e mie să te las.

Probabil că a adormit,căci se trezi înțepenită pe scaun și era deja dimineață.Se auzea bătaia ușoară a ploii în fereastră,iar lumina zilei umplea camera cu străluciri cenușii.Întinzându-se,Laurie își trase scaunul lângă fereastră și se uită afară.Erau multe lucruri de văzut: coamele acoperișurilor și conturul caselor din față,liniile lungi și albe ale trecerii de pietoni,coroanele cu frunze tinere ale copacilor.Și oamenii care se grăbeau în sus și-n jos,singuri sau câte doi, înveșmântați în fulgarine,ascunși sub umbrele.

Nu se va duce astăzi la lucru,hotărî pe loc.O să stea aici,să se uite de la fereastră...și o să-și ia viața în propriile ei mâini.

Suna groaznic de melodramatic,așa că râse încetișor.Of,asta îi făcu bine; nu răsese de atâta timp.Nu răsese nici măcar o singură dată în săptămâna asta,pe care o petrecuse fără Rick.Oare așa va arăta viața ei fără Rick?

Deodată,ca un șoc care o făcu să se încovoie pe scaunul pe care stătea,realiză că ăsta era singurul lucru la care nu se gândise.Cum o să fie viața ei fără Rick?

Nu doar astăzi,mâine,când știa că va pleca,știa că își va împacheta lucrurile pentru drum,fără ca ea să îl poată vedea,că își va pune geanta cu strictul necesar la spatele motocicletei și banjoul pe spinare,casca pe cap,cu trupul lui suplu și frumos zburând peste dealuri și văi.Nu avea nici o poză de-a lui,pe buze nu-și

găseau locul cuvintele de rămas-bun; nu-și putea imagina cum s-ar putea despărți. Doar sfârșitul ăsta trist o obseda: fiecare plecând singur. Iar ea nu avea doar ziua de mâine, ca să se simtă singură.

Nu era vorba doar de a doua zi și de ziua următoare sau de săptămânile ce vor veni. Și-ar fi putut umple timpul cu o slujbă și cu prieteni noi, cu concerte și muzee, cu vreo excursie pe undeva și cu vizite acasă. Dar niciodată nu ar mai împărți cu el clipele lor minunate: nopți petrecute sub lumina stelelor sau dormind pe o saltea pusă direct pe pământ, ascultând cântecele vechi, melodioasele voci bărbătești și murmurul unui banjou cu cinci coarde. Dar nu va trebui să treacă singură doar prin lungimea fără de sfârșit a unui weekend. Nu era vorba numai de anul viitor sau de anul ăsta, primul ei an ca femeie. Poate că ar putea trece și prin asta fără el. Dar atunci cine va mai râde de prostiile ei, cu cine și va mai împărți bucuriile, cui îi va mai păsa că ea crește și se maturizează? Cine ar mai putea-o iubi ca el? Cu ochii lui strălucind întunecați, cu fiecare atingere care stabilea între ei legături indestructibile, pe viață, cine îi va mai zâmbi încurajator, aprobator, împlinindu-i viața? Oh, Dumnezeu, el chiar o iubea. Iar pentru ea, el era soarele și vântul și dulcea ploaie.

Și chiar dacă ar fi supraviețuit un an fără el, tot n-ar avea nici un sens, fiindcă viața ei ar fi goală. Cu un țipăt de mare bucurie sări în picioare, apoi rămase zâmbind în gol. O.K. Laurie O'Neill acum că știm încotro s-o luăm, hai s-o și facem. Primul lucru pe care îl făcu, fu să încerce să dea de Rick la telefon. Suna ocupat, așa că închise și formă iar și iar până ce se simți învăluită într-o peliculă fină de sudoare. Gândul la o baie bună și un șampon zdravăn îi veni îmbietor ca un drog și o mai distrase puțin de la preocupările ei. Se întoarse învelită din cap până în picioare în prosoape și înșfacă telefonul. De data asta nu mai răspundea nimeni. Nu-i venea să creadă. Încercă din nou toată ziua și toată după-amiaza, acasă, la teatru, dar Rick Westin nu era de găsit pe nicăieri. Nimeni nu îl mai văzuse de la plecarea bruscă de la obișnuita petrecere ce însoțea spectacolul de rămas-bun, ultimul din acea stagiune. Dragostea și o plăcută anticipare a situației o determinară să formeze numărul la nesfârșit. Nu se putea gândi nici măcar pentru o secundă că Rick plecase deja. Nu, dacă Rick Westin spusese că va rămâne până sâmbătă, nimic și nimeni nu-l vor opri să aștepte, chiar de ar aștepta și-n iad. Făcu curățenie prin apartament, împărți plantele de apartament pe la vecini și o rugă pe vecina de lângă ea să mai fie cu ochii și pe ușa ei. Se grăbi apoi să ajungă la magazin și să-și cumpere cele câteva lucruri de care avea nevoie pentru o astfel de călătorie: o pereche nouă de blugi prespălați, deja „înmuiiați” și deci numai buni de purtat, vreo două tricouri, o cămașă imensă, dar

foarte haioasă și viu colorată, niște cizme, care păreau deja purtate, și șosete groase de lână. Un poncho de ploaie. O trusă de voiaj pentru periută, pieptene și... cam atât. Totul îi părea atât de simplu, atât de natural.

Era noapte târziu și tot nu reuși să dea de Rick. Nu avea chef să sune pe nimeni altcineva, nu voia să spună nimănui altcuiva ce hotărâre luase, fără să știe el mai întâi. Așa că stătu cu mâna pe telefon până ce adormi din nou pe scaun; se sculă abia când razele soarelui de dimineață începură să-i gădile fața.

Iată ziua cea mare-iată începutul adevărat și strălucitor al vieții ei.

Chemă un taxi, își împacheta lucrurile într-o sacoșă ușoară de plastic, cu fermoar, sări într-o pereche de pantaloni kaki și-și trase peste cap un tricou roșu-închis; apoi își înnodă eșarfa de la Rick în jurul gâtului. Încuie ușa de la intrare și plecă.

Nu era nimeni pe străzi la ora aceea-șase dimineața și pe deasupra și sâmbătă. Se simțea fantastic, cu tot orașul numai și numai al ei, pe când se instala pe bancheta din spate a taxiului și își lua rămas-bun de la locurile devenite familiare. Ajunse la ușa lui Rick în mai puțin de un sfert de oră și bătu tare, fără să-i pese că ar putea scula tot cartierul. Dar ușa i-o deschise un bărbat absolut necunoscut: mic de statură, cu un chip rotund și mare cât o pâine, învelit ca un crenvurșt în foaie, cu un imens halat de baie.

-Oh, înghiți Laurie în sec, sărind de surpriză cu un pas înapoi, regret, îl caut pe Rick Westin.

-Păi, Rick, aaa... Omul căscă cu poftă. Scuzați. Rick s-a mutat de ieri. Mi-a închiriat apartamentul peste vară și a avut amabilitatea... Vorbele îi fură curmate de un alt căscat pe care încercă, fără succes, să și-l ascundă în spatele pumnului dus politicos la gură, în vreme ce Laurie simțea că își iese din minți. Scuzați-mă. A avut amabilitatea să mă lase să mă mut încă de ieri, ca să pot să fiu gata pentru spectacolul din seara asta. Știți, sunt flautist. Știți, flautul, adăugă observând totala ei lipsă de înțelegere afișată pe fața mult prea palidă.

-Ce drăguț, zise Laurie convențional. Dar... știți și unde s-a dus?

-Mi se pare că a zis că o să doarmă peste noapte la niște prieteni și că apoi o să se îndrepte spre... Laurie alerga deja pe scări în jos, căutând din priviri un taxi.

Când taximetrul o lăsă în fața ușii lui Ellen se repezi bătând cu pumnul în ușă.

Răspunse vocea lui Dan:

-Laurie. Bună fetițo, nu te-am mai văzut de destulă vreme. Îi zâmbi fericit, și somnoros.

-Rick e aici, Dan? Te rog, spune că da.

-Ba așa zice că tocmai, a plecat. Privi camera goală, canapeaua din nou strânsă, așternutul împăturit. Probabil că a plecat foarte devreme.

Dar Ellen trebuie să știe unde l-ai putea găsi; o să vină curând acasă.

-Dar nu pot să aștept.Va pleca.O să creadă că nu vreau să merg cu el,strigă Laurie cuprinsă de panică.

-Și mergi? Sprâncenele lui Dan se ridicară a surprindere.Hei,bravo puștoaico, bravo ție!Ellen tocmai renunțase la orice speranță.Laurie îl îmbrățișă,râzând încetișor.

-Vezi,nu sunt chiar un caz fără de speranță,încerc să fac ceva după cum mă tăie pe mine capul.Ascultă,sărut-o pe Ellen din partea mea.Spune-i că o să sun.Mă duc să dau de Rick.Și plecă în grabă.

Când picioarele îi atinseră caldarâmul străzii și dădu cu ochii de taximetristul care,amabil,se gândise să o aștepte,se opri locului țintuită de o idee.Unde să-l mai caute acum? Și dintr-o dată știu unde era omul ei cu banjoul.

Șoferul întoarse și curând fură la ușa propriei ei case.Acolo era; așezat chiar în curba din fața clădirii,uitându-se în sus la fereastra ei întunecată și ermetic închisă.Stătea pe motocicletă,cu picioarele sprijinite pe sol,cu blugii lui vechi,cu o cămașă albastru-deschis și cu părul lung și cârlionțat revărsat peste gulerul cămășii.Văzut din spate arăta puțin cam sălbatic,periculos și necunoscut...iar Laurie simți un mic fior de frică urcându-i pe șira spinării.

Deodată el se întoarse fără ca ea să-l fi strigat,de parcă întreaga lui ființă îi simțise prezența.Se întoarse și îi zâmbi văzând-o că se apropie,după ce dăduse drumul taxiului.Zâmbetul lui șterse toată suferința din ochii întunecați,făcându-i să strălucească de dragoste și promisiuni nerostite.

Laurie își simți lacrimile adunându-se în spatele pleoapelor,pe când coborâse din mașină.Ce făcuse ea că să merite un astfel de surâs plin de iubire,un asemenea om atât de îndrăgostit de ea? El își ridică un braț în chip de salut.

-Hai vino iubita mea curajoasă și minunată.Haide! Plecăm!Laurie sări pe șa în spatele lui.Petrecându-și brațele pe după pieptul lui,iși apăsă obrazul de spatele lui și murmură:

-Te iubesc,Rick Westin! Te iubesc tare,tare...

-Și eu te iubesc,Laurie O'Neill!

Auzi motorul prinzând viață și călătoria lor în doi începu.

SFARSIT